

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 90 / III Legislatura / Setè període

Dimecres, 27 de febrer de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 65

Sessió Plenària núm. 66

Sessió Plenària núm. 67

Primera reunió

SUMARI

Sessió plenària núm. 65

La sessió s'obre a a un quart d'onze del matí.

Necrologia del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn, Ex-president del Parlament (Punt únic de l'ordre del dia.)

L'H. Sr. Rigol (CiU) intervé per fer la necrologia del M. H. Sr. Coll i Alentorn (p. 4471). Tot seguit, la Cambra serva un minut de silenci.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'onze del matí i sis minuts.

Sessió plenària núm. 66

La sessió s'obre a les onze del matí i sis minuts.

Debat i votació de la Proposta de Resolució per la qual s'insta el Consell Executiu a personar-se davant el Tribunal Constitucional i a plantejar conflicte positiu de competències en relació amb el Real Decreto 1547/90, de 30 de Noviembre, por el cual se modifican determinadas cláusulas de la concesión de Autopistas Concesionaria Española, SA. (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Ribó (IC)* (p. 4476).

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 4478), *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 4479), *I. Sr. Sabanza (M)* (p. 4479), *I. Sr. Curto (P)* (p. 4479), *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 4479) i *I. Sr. Camp i Batalla (CiU)* (p. 4480).

L'I. Sr. Tomàs (S) intervé per allusions (p. 4482).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Ribó (IC)* (p. 4482).

L'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques intervé (p. 4483).

L'I. Sr. Ribó (IC) intervé per fer uns aclariments (p. 4483).

La I. Sra. Secretària Quarta dóna lectura al text de la Proposta de Resolució (p. 4483).

Votació: aprovada per 80 vots a favor, 23 en contra i cap abstenció (p. 4484).

La sessió s'aixeca a les dotze del matí i onze minuts.

Sessió plenària núm. 67

La sessió s'obre a les dotze del migdia i onze minuts.

InterpeHació al Consell Executiu sobre la incidència de les sectes en la societat catalana (Punt tercer de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 4485).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa la modificació de l'ordre del dia amb l'addició d'un nou punt tercer, la qual és aprovada per assentiment (p. 4485).

Dictamen de la Comissió de Política Cultura sobre el Projecte de Llei de Formació d'Adults (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació: *H. Sr. Conseller de Benestar Social* (p. 4485).

Esmena del G. Mixt (núm. 1, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Sánchez Ramos (M)* (p. 4487).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 2, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4488).

Esmena del G. Socialista (núm. 3, a la totalitat, amb text alternatiu)

Torn a favor: *I. Sra. Torrent (S)* (p. 4490).

Torn en contra conjunt: *I. Sra. Ribes (CiU)* (p. 4492).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Martí (CDS)* (p. 4494), *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 4495), *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 4496) i *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 4497).

Votació de les esmenes núms. 1 i 2: rebutjades per 24 vots a favor, 56 en contra i 5 abstencions (p. 4497).

Votació de l'esmena núm. 3: rebutjada per 26 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions (p. 4497).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts.

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 4, d'addició d'un nou article 1)

Torn a favor: *I. Sra. Torrent (S)*, juntament amb les esmenes núms. 5, 6 i 13 (p. 4497).

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. Socialista (núm. 6, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 4).

Lletra a)

Esmena del G. Popular (núm. 7, de supressió)

L'I. Sr. Vidal-Quadras (P) n'anuncia l'acceptació (p. 4498).

Lletra b)

Esmena del G. Mixt (núm. 8, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Sánchez Ramos (M)*, juntament amb les esmenes núms. 11 i 20 (p. 4498).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 9, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)*, juntament amb l'esmena núm. 10 (p. 4498).

Lletra c)

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 10, d'addició i de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 9).

Esmena del G. Mixt (núm. 11, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 8).

Esmena del G. Popular (núm. 12, de modificació)

L'I. Sr. Vidal-Quadras (P) n'anuncia l'acceptació (p. 4499).

Torn en contra conjunt: *I. Sra. Ribes (CiU)* (p. 4499).

Votació de les esmenes núms. 4, 5 i 6: rebutjades per 19 vots a favor, 52 en contra i 1 abstenció (p. 4499).

Votació de les esmenes núms. 8 i 11: rebutjades per 19 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions (p. 4499).

Votació de les esmenes núms. 9 i 10: *rebutjades per 16 vots a favor, 52 en contra i 5 abstencions* (p. 4499).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions* (p. 4499).

Article 2

Esmena del G. Socialista (núm. 13, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 4).

Lletra a)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 14, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC), juntament amb les esmenes núms. 16 i 23* (p. 4499).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 15, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC), juntament amb les esmenes núms. 18, 21 i 22* (p. 4500).

Lletra b)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 16, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 14).

Lletra c)

Esmena del G. Popular (núm. 17, de modificació)

L'I. Sr. Vidal-Quadras (P) n'anuncia la retirada (p. 4500).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 18, de modificació i d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 15).

Lletra d)

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 19, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS), el qual tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 67* (p. 4500).

Lletra e)

Esmena del G. Mixt (núm. 20, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 8).

Lletra g)

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 21, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 15).

Addició de noves lletres

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 22, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 23, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 14).

Torn en contra conjunt: *I. Sra. Ribes (CiU)* (p. 4500).

Votació de l'esmena núm. 13: *rebutjada per 21 vots a favor, 51 en contra i 2 abstencions* (p. 4501).

Votació de les esmenes núms. 14, 16 i 23: *rebutjades per 22 vots a favor, 51 en contra i 2 abstencions* (p. 4501).

Votació de l'esmena núm. 18: *rebutjada per 9 vots a favor, 52 en contra i 16 abstencions* (p. 4501).

Votació de les esmenes núms. 15, 21 i 22: *rebutjades per 23 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions* (p. 4501).

L'I. Sr. Martín (CDS) anuncia la retirada de l'esmena núm. 19 (p. 4501).

Votació de l'esmena núm. 20: *rebutjada per 23 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions* (p. 4501).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions* (p. 4501).

Article 3

Esmena del G. Socialista (núm. 24, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Torrent (S), juntament amb l'esmena núm. 26* (p. 4501).

Esmena del G. Mixt (núm. 25, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Sánchez Ramos (S), juntament amb l'esmena núm. 30* (p. 4501).

Lletra b)

Esmena del G. Socialista (núm. 26, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 24).

Torn en contra conjunt: *I. Sra. Ribes (CiU)* (p. 4502).

Votació de les esmenes núms 24 i 26: *rebutjades per 15 vots a favor, 49 en contra i 9 abstencions* (p. 4502).

Votació de l'esmena núm. 25: *rebutjada per 4 vots a favor, 49 en contra i 15 abstencions* (p. 4502).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 51 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions* (p. 4502).

Capítol II

Esmena del G. Socialista (núm. 27, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Torrent (S), juntament amb les esmenes núms. 28 i 29* (p. 4502).

Esmena del G. Socialista (núm. 28, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 27).

Article 4

Esmena del G. Socialista (núm. 29, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 27).

Lletra c)

Esmena del G. Mixt (núm. 30, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 25).

Torn en contra conjunt: *I. Sra. Ribes (CiU) (p. 4502).*

Votació de l'esmena núm. 28: *rebutjada per 23 vots a favor, 50 en contra i 2 abstencions (p. 4502).*

Votació de les esmenes núms. 27 i 29: *rebutjades per 19 vots a favor, 50 en contra i 6 abstencions (p. 4502).*

Votació de l'esmena núm. 30: *rebutjada per 1 vot a favor, 50 en contra i 24 abstencions (p. 4502).*

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 4502).

Article 5

Esmena del G. Socialista (núm. 31, de modificació i d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Torrent (S) (p. 4502).*

Torn en contra: *I. Sra. Ribes (CiU) (p. 4503).*

Votació de l'esmena núm. 31: *rebutjada per 22 vots a favor, 48 en contra i 5 abstencions (p. 4503).*

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 49 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions (p. 4503).

Article 6

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 51 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 4503).

Article 7

Apartat 3

Paràgraf segon

Esmena del G. Mixt (núm. 32, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (M) (p. 4503).*

Torn en contra: *I. Sra. Ribes (CiU) (p. 4503).*

Addició de nous apartats

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 33, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4503).*

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 34, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Torrent (S), juntament amb les esmenes núms. 35 i 39 (p. 4503).*

Esmena del G. Socialista (núm. 35, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 34).

Torn en contra conjunt: *I. Sra. Ribes (CiU) (p. 4504).*

El M. H. Sr. President anuncia la retirada de l'esmena núm. 32 (p. 4504).

Votació de l'esmena núm. 33: *rebutjada per 24 vots a favor, 48 en contra i 1 abstenció (p. 4504).*

Votació de les esmenes núms. 34 i 35: *rebutjades per 24 vots a favor, 52 en contra i 1 abstenció (p. 4504).*

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 56 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions (p. 4504).

Article 8

Esmena del G. Socialista (núm. 36, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Torrent (S) (p. 4504).*

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 37, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4504).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 38, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4505).*

Torn en contra conjunt: *I. Sra. Ribes (CiU) (p. 4505).*

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 39, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 34).

Votació de les esmenes núms. 36 i 39: *rebutjades per 22 vots a favor, 44 en contra i 2 abstencions (p. 4505).*

Votació de l'esmena núm. 37: *rebutjada per 7 vots a favor, 44 en contra i 17 abstencions (p. 4505).*

Votació de l'esmena núm. 38: *rebutjada per 5 vots a favor, 44 en contra i 19 abstencions (p. 4505).*

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 49 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions (p. 4505).

Article 9**Apartat 1**

Esmena del G. Mixt (núm. 40, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Sánchez Ramos (M)*, juntament amb l'esmena núm. 41, de la qual, tot seguit, anuncia la retirada a favor d'una esmena transaccional (p. 4505).

Apartat 2

Esmena del G. Mixt (núm. 41, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 40).

Esmena del G. Socialista (núm. 42, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Torrent (S)*, juntament amb les esmenes núms. 44, 46, 48 i 49 (p. 4506).

Addició de nous apartats

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 43, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 47, 50 i 68 (p. 4506).

Capítol III

Esmena del G. Socialista (núm. 44, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 42).

Torn en contra conjunt: *I. Sra. Ribes (CiU)* (p. 4506).

L'I. Sr. Sánchez Ramos (M) i la I. Sra. Ribes (CiU) intervenen per una qüestió tècnica (p. 4507).

Votació de l'esmena núm. 40: *rebutjada per 20 vots a favor, 48 en contra i 2 abstencions (p. 4507).*

Votació de les esmenes núms. 42 i 44: *rebutjades per 19 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions (p. 4507).*

Votació de l'esmena núm. 43: *rebutjada per 20 vots a favor, 49 en contra i 2 abstencions (p. 4507).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 51 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions (p. 4507).*

Article 10

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 45, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 4507).

Torn en contra: *I. Sra. Ribes (CiU)* (p. 4507).

Votació de l'esmena núm. 45: *rebutjada per 3 vots a favor, 48 en contra i 19 abstencions (p. 4507).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 51 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions (p. 4507).*

Article 11

Esmena del G. Socialista (núm. 46, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 42).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 47, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 43).

Votació de l'esmena núm. 46: *rebutjada per 20 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions (p. 4508).*

Votació de l'esmena núm. 47: *rebutjada per 2 vots a favor, 49 en contra i 21 abstencions (p. 4508).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 50 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions (p. 4508).*

Article 12

Esmena del G. Socialista (núm. 48, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 42).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 49, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 42).

Votació de les esmenes núms. 48 i 49: *rebutjades per 15 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions (p. 4508).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 52 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions (p. 4508).*

Article 13

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 50, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 43).

Votació de l'esmena núm. 50: *rebutjada per 17 vots a favor, 51 en contra i 1 abstenció (p. 4508).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 52 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions (p. 4508).*

Article 14**Text del Dictamen**

Votació: *aprobat per unanimitat (p. 4508).*

Article 15**Text del Dictamen**

Votació: aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions (p. 4508).

Capítol V

Esmena del G. Socialista (núm. 51, de modificació)

Torn a favor: I. Sra. Torrent (S), juntament amb les esmenes núms. 52, 53, 54 i 56 (p. 4508).

Torn en contra: I. Sra. Ribes (CiU) (p. 4508).

Article 16

Esmena del G. Socialista (núm. 52, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 51).

Votació de les esmenes núms. 51 i 52: rebutjades per 17 vots a favor, 48 en contra i 4 abstencions (p. 4509).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions (p. 4509).

Article 17

Esmena del G. Socialista (núm. 53, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 51).

Esmena del G. Socialista (núm. 54, de modificació i d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 51).

Lletra d)

Esmena del G. Mixt (núm. 55, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Casanovas (M) (p. 4509).

Torn en contra: I. Sra. Ribes (CiU), la qual proposa una esmena transaccional (p. 4509).

L'I. Sr. Casanovas (M) i la I. Sra. Ribes (CiU) intervenen per una qüestió tècnica (p. 4509).

La I. Sra. Tercera dóna lectura a l'esmena transaccional a l'esmena núm. 55 (p. 4509).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 56, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 51).

Votació de les esmenes núms. 53, 54 i 56: rebutjades per 19 vots a favor, 48 en contra i 4 abstencions (p. 4509).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 55: aprovada per unanimitat (p. 4509).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions (p. 4509).

Article 18

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions (p. 4509).

Títol III

Esmena del G. Socialista (núm. 57, de modificació)

Torn a favor: I. Sra. Torrent (S), juntament amb les esmenes núms. 58, 59, 61, 62, 63, 64, 65, 66 i 69 (p. 4509).

Esmena del G. Socialista (núm. 58, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 57).

Article 19

Esmena del G. Socialista (núm. 59, d'addició i de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 57).

Apartat 1

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 60, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Martín (CDS) (p. 4510).

Torn en contra conjunt: I. Sra. Ribes (CiU) (p. 4510).

Esmena del G. Socialista (núm. 61, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 57).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 62, de modificació i d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 57).

Esmena del G. Socialista (núm. 63, de modificació i d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 57).

Esmena del G. Socialista (núm. 64, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 57).

Votació de les esmenes núms. 57, 58, 61, 62, 63 i 64: rebutjades per 14 vots a favor, 50 en contra i 6 abstencions (p. 4510).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions (p. 4510).

Article 20

Esmena del G. Socialista (núm. 65, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 57).

Esmena del G. Socialista (núm. 66, de modificació i d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 57).

Apartat 2

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 67, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 19).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 68, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 43).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 69, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 57).

Votació de les esmenes núms. 65, 66 i 69: *rebutjades per 20 vots a favor, 48 en contra i 4 abstencions* (p. 4510).

Votació de l'esmena núm. 68: *rebutjada per 24 vots a favor, 48 en contra i 2 abstencions* (p. 4510).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 49 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions* (p. 4510).

Article 21

Esmena del G. Mixt (núm. 70, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (M), el qual tot seguit n'anuncia la retirada* (p. 4510).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 68 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions* (p. 4510).

Capítol III

Esmena del G. Socialista (núm. 71, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Torrent (S), juntament amb les esmenes núms. 72, 75 i 77* (p. 4511).

Article 22

Esmena del G. Socialista (núm. 72, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 71).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 73, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4511).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 74, de modificació)

L'I. Sr. Martín (CDS) n'anuncia la posposició (p. 4511). *Retirada després* (article 23)

Esmena del G. Socialista (núm. 75, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 71).

Esmena del G. Mixt (núm. 76, d'addició i de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 4511).

Torn en contra conjunt: *I. Sra. Ribes, la qual proposa una transaccional a les esmenes núms. 73, 74 i 76 (CiU)* (p. 4511).

L'I. Sr. Casanovas (M) anuncia la retirada de l'esmena núm. 76 (p. 4511).

La I. Sr. Secretaria Quarta dóna lectura a l'esmena transaccional a l'article 22 (p. 4511).

El M. H. Sr. President anuncia la retirada de les esmenes a aquest article a favor de l'esmena transaccional (p. 4512).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 4512).

Text del Dictamen de la resta de l'article 22

Votació: *aprobat per unanimitat* (p. 4512).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 77, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 71).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 78, d'addició)

L'I. Sr. Martín (CDS) n'anuncia la retirada (p. 4512).

Esmena del G. Mixt (núm. 79, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (M), el qual tot seguit n'anuncia la retirada a favor d'una esmena transaccional* (p. 4512).

Votació de l'esmena núm. 77: *rebutjada per 20 vots a favor, 51 en contra i 8 abstencions* (p. 4512).

Article 23

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 61 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions* (p. 4512).

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura a l'esmena transaccional a les esmenes núms. 41, 60, 74 i 73, 83, 85, 89, 94, 96, 97 i 98 (p. 4512).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 4512).

Títol IV

Esmena del G. Socialista (núm. 80, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Torrent (S), juntament amb les esmenes núms. 81, 82, 84, 87, 88 i 99* (p. 4512).

Article 24

Esmena del G. Socialista (núm. 81, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 80).

Esmena del G. Socialista (núm. 82, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 80).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 83, d'addició)

Retirada abans (article 23).

Torn en contra: I. Sra. Ribes (CiU) (p. 4513).

Votació de les esmenes núms. 80, 81 i 82: rebutjades per 26 vots a favor, 44 en contra i 1 abstenció (p. 4514).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 46 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions (p. 4514).

Article 25

Esmena del G. Socialista (núm. 84, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 80).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 85, d'addició)

Retirada abans (article 23).

Addició de noves lletres

Esmena del G. Mixt (núm. 86, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 4514).

Torn en contra conjunt: I. Sra. Ribes (CiU) (p. 4514).

Votació de l'esmena núm. 84: rebutjada per 27 vots a favor, 50 en contra i 1 abstenció (p. 4514).

Votació de l'esmena núm. 86: rebutjada per 27 vots a favor, 50 en contra i 1 abstenció (p. 4514).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 51 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 4514).

Article 26

Esmena del G. Socialista (núm. 87, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 80).

Esmena del G. Socialista (núm. 88, de modificació i de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 80).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 89, d'addició i de modificació)

Retirada abans (article 23).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 90, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Martín (CDS) (p. 4514).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 91, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4514).

Torn en contra conjunt: I. Sra. Ribes (CiU) (p. 4515).

Lletra a)

Esmena del G. Mixt (núm. 92, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Casanovas (M), juntament amb l'esmena núm. 93 (p. 4515).

Lletra c)

Esmena del G. Mixt (núm. 93, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 92).

Lletra c)

Esmena del G. Mixt (núm. 94, d'addició)

Retirada abans (article 23).

Torn en contra conjunt: I. Sra. Ribes (CiU) (p. 4515).

Addició de noves lletres

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 95, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Martín (CDS) (p. 4515).

Torn en contra: I. Sra. Ribes (CiU) (p. 4515).

Votació de les esmenes núms. 87 i 88: rebutjades per 22 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció (p. 4516).

Votació de les esmenes núms. 90 i 95: rebutjades per 22 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció (p. 4516).

Votació de l'esmena núm. 91: rebutjada per 22 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció (p. 4516).

Votació de l'esmena núm. 92: rebutjada per 8 vots a favor, 47 en contra i 14 abstencions (p. 4516).

Votació de l'esmena núm. 93: rebutjada per 22 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció (p. 4516).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 47 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions (p. 4516).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 96, d'addició)

Retirada abans (article 23).

Esmena del G. Socialista (núm. 97, d'addició)

Retirada abans (article 23).

Esmena del G. Socialista (núm. 98, d'addició)

Retirada abans (article 23).

Esmena del G. Socialista (núm. 99, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 80).

La I. Sra. Torrent (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4516).

Votació de l'esmena núm. 99: rebutjada per 22 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció (p. 4516).

Addició d'un nou Títol

Esmena del G. Socialista (núm. 100, d'addició)

Torn a favor: I. Sra. Torrent (S), juntament amb l'esmena núm. 101 (p. 4516).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 101, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 100).

Torn en contra: I. Sra. Ribes (CiU) (p. 4516).

Votació de les esmenes núms. 100 i 101: rebutjades per 23 vots a favor, 52 en contra i 3 abstencions (p. 4516).

Addició de noves disposicions addicionals

Esmena del G. Socialista (núm. 102, d'addició)

Torn a favor: I. Sra. Torrent (S), juntament amb les esmenes núms. 103 i 104 (p. 4516).

Esmena del G. Socialista (núm. 103, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 102).

Esmena del G. Socialista (núm. 104, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 102).

Torn en contra: I. Sra. Ribes (CiU) (p. 4517).

Addició de Disposicions Transitòries

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 105, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4517).

Torn en contra: I. Sra. Ribes (CiU) (p. 4517).

Votació de les esmenes núms. 102, 103 i 104: rebutjades per 19 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions (p. 4517).

Votació de l'esmena núm. 105: rebutjada per 19 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions (p. 4517).

Disposició Final

Esmena del G. Socialista (núm. 106, de modificació)

Torn a favor: I. Sra. Torrent (S), juntament amb les esmenes núms. 107, 109 i 110 (p. 4517).

Esmena del G. Socialista (núm. 107, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 102).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 108, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Carod-Rovira (ERC), el qual tot seguit n'anuncia la retirada (p. 4517).

Addició de noves Disposicions Finals

Esmena del G. Socialista (núm. 109, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 106).

Esmena del G. Socialista (núm. 110, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 106).

Torn en contra: I. Sra. Ribes (CiU) (p. 4517).

Votació de les esmenes núms. 106, 107, 109 i 110: rebutjades per 20 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 4518).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions (p. 4518).

Exposició de Motius

Esmena del G. Socialista (núm. 111, de modificació)

La I. Sra. Torrent (S) la dóna per defensada juntament amb les esmenes núms. 112 i 116 (p. 4518).

Esmena del G. Socialista (núm. 112, d'addició i de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 111).

Paràgraf primer

Esmena del G. Mixt (núm. 113, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Casanovas (M), juntament amb les esmenes núms. 114 i 115 (p. 4518).

Paràgraf tercer

Esmena del G. Mixt (núm. 114, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 113).

Paràgraf quart

Esmena del G. Mixt (núm. 115, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 113).

Títol de la Llei

Esmena del G. Socialista (núm. 116, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 111).

Torn en contra conjunt: *I. Sra. Ribes (CiU)* (p. 4518).

Votació de les esmenes núms. 111, 112 i 116: *rebutjades per 16 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions* (p. 4518).

Votació de les esmenes núms. 113, 114 i 115: *rebutjades per 16 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions* (p. 4518).

Exposició de Motius i Títol

Votació: *aprovats per 63 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions* (p. 4518).

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Mesures Urgents per a la Gestió dels Residus Industrials a Catalunya, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 4519).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. p. Popular (núm. 1, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Curto (P)*, *el qual tot seguit n'anuncia la retirada* (p. 4522).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 2, a la totalitat, amb text alternatiu)

Torn a favor: *I. Sr. Pueyo (ERC)*, *el qual tot seguit n'anuncia la retirada* (p. 4523).

Esmena del G. Mixt (núm. 3, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Sánchez Ramos (M)* (p. 4525).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 4, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)*, *el qual tot seguit n'anuncia la retirada* (p. 4526).

Esmena del G. Mixt (núm. 5, a la totalitat, amb text alternatiu)

Torn a favor: *I. Sr. Sabanza (M)*, *el qual tot seguit n'anuncia la retirada* (p. 4526).

Esmena del G. Popular (núm. 6, a la totalitat, amb text alternatiu)

Torn a favor: *I. Sr. Vidal-Quadras (P)*, *el qual tot seguit n'anuncia la retirada* (p. 4529).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 7, a la totalitat, amb text alternatiu)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)*, *el qual tot seguit n'anuncia la retirada* (p. 4531).

Esmena del G. Socialista (núm. 8, a la totalitat, amb text alternatiu)

Torn a favor: *I. Sr. Madueño (S)*, *el qual tot seguit n'anuncia la retirada* (p. 4533).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Coll i Bertran (CiU)* (p. 4534).

Votació de l'esmena núm. 3: *rebutjada per 2 vots a favor, 66 en contra i 15 abstencions* (p. 4536).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 69 vots a favor, 13 en contra i 1 abstenció* (p. 4536).

La sessió se suspèn a un quart d'onze de la nit i set minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 65

La sessió s'obre un quart d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

Punt únic: Necrologia del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn, Ex-president del Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

El primer i únic punt de l'ordre del dia d'aquest Ple és: necrologia del Molt Honorable senyor Miquel Coll i Alentorn, Ex-president del Parlament. Es troben presents en aquest Saló de Sessions els familiars del que fou President de la Cambra, a qui avui retem homenatge. En nom de tots els representants del poble de Catalunya, els dirigeixo una afectuosa i emocionada salutació.

Té la paraula l'Honorable senyor Joan Rigol i Roig, per fer el parlament en memòria del Molt Honorable senyor Miquel Coll i Alentorn.

El Sr. RIGOL: Molt Honorable senyor President del Parlament, il·lustres senyores diputades i il·lustres senyors diputats, estimada senyora Glòria d'Alemanya, vídua de Coll, fills i familiars del senyor Coll, el 15 de desembre passat morí a l'edat de vuitanta-sis anys el qui fou President del nostre Parlament en l'anterior legislatura, el Molt Honorable senyor Miquel Coll i Alentorn. Les seves últimes paraules en acomiadar-se d'aquesta Cambra foren el desig i la certesa, alhora, que nosaltres, els parlamentaris, mai abandonaríem la tasca de lluitar per aconseguir conservar per al nostre poble els béns inestimables de la llibertat, la germanor i la pau.

Però quina fou la trajectòria política que el portava a expressar aquests sentiments amb la força moral amb què ho feia? Per quins viarany polítics havia passat i quin solc hi havia deixat aquest barceloní, nat el 1904, que entre els seus primers records hi havia el de la Setmana Tràgica? Qui era, políticament parlant, aquest enginyer tèxtil, que com a tal va exercir fins a la seva jubilació laboral, als seixanta-cinc anys? Qui era aquest espòs i pare exemplar d'una família nombrosa? Ell mateix, l'any 1982, fa referència a aquesta seva excepcionalment llarga trajectòria política. Deia: «La meua edat m'ha permès de viure sota dues monarquies, una república i dos règims d'excepció, amb vigència de tres constitucions i de llargs anys i prop de mig segle sense cap constitució.» En aquesta diversitat de circumstàncies, el senyor Coll apareix amb una personalitat política constant, sempre coherent, feta de fidelitat als seus principis.

El seu pensament polític es forjà –segons ell mateix deia– sobre tres pilars: primer, la seva convicció cristiana; segon, el

catalanisme inspirat en *La nacionalitat catalana*, de Prat de la Riba, i, tercer, la visió política subjacent a les quatre grans cròniques de la nostra història medieval.

De les seves arrels cristianes, en traurà –en paraules seves– el respecte a la persona, la defensa de la llibertat i, sobretot, l'amor, que ha de ser la llei bàsica de tot cristià.

«Una altra cosa que no hem d'oblidar» –diu el senyor Coll referint-se als deures cívics dels cristians– «és que la moral és una, i ha de ser aplicada per igual a totes les activitats humanes»; o sigui que no hi ha d'haver una moral pública i una altra privada, i una moral econòmica i una moral política. «Per exemple» –deia– «en la vida pública, com en la privada, no es pot mentir ni es pot calumniar. I això no vol dir que tinguem l'obligació de dir totes les veritats, perquè algun cop la proclamació pública d'una veritat pot ser una falta greu contra la caritat» –deia ell–, «que és la llei suprema del creient».

Tota referència ètica no és una referència a un codi de conducta externa del senyor Coll, sinó una referència a una actitud personal: el seu compromís de creient.

A en Prat de la Riba trobarà la definició precisa del nacionalisme català: «Catalunya és una nació fonamentada en la seva història, la seva cultura i la consciència de la seva pròpia identitat». El nacionalisme, en aquest sentit, esdevé un concepte globalitzador. «El problema polític de Catalunya no es resol amb tractaments regionalistes o provincialistes» –deia. El nacionalisme català, per tant, no és unidireccional i exclusivista, amb l'únic objectiu de la recerca de la llibertat política del nostre país, sinó que ateny, d'una manera integral, tots els factors que incideixen en la vida dels nostres conciutadans.

De les quatre grans cròniques, Coll i Alentorn traurà la formulació del seu projecte polític ibèric. De la manera com es va vertebrar la Corona catalano-aragonesa i de la manera com s'hi van vincular els diversos pobles que hi pertanyien, és el model que ell propugnava de la configuració política del futur d'Espanya.

Enfront del model unitarista, centralista i anorreador, Coll i Alentorn propugnava la forma confederativa, respectuosa i integradora que els nostres comtes-reis establiren.

Coll comença pròpiament la seva vida política al final de l'any 1922 en ingressar en la recent Acció Catalana de Bofill i Mates, de Nicolau d'Oliver, de Rovira i Virgili i del qui serà company i seguidor, Carrasco i Formiguera.

Durant la dictadura de Primo de Rivera es dedicà a activitats nacionalistes clandestines; en refer-se Acció Catalana, el 1930, s'hi integra de nou, però l'abandona, juntament amb Carrasco, amb motiu de les dissensions internes provocades per la qüestió religiosa en el debat constitucional de la República espanyola l'octubre del 31.

Ingressa a Unió Democràtica el juny del 32, vuit mesos després de la seva fundació. L'octubre del 33 Coll i Alentorn té ja un paper destacat en la configuració política d'Unió, i es nota en el segon congrés d'aquest partit.

Convé fer unes breus referències prèvies. L'esberlament polític d'Espanya en dos blocs –dretes i esquerres– era un fet cada dia més punyent. La majoria de la jerarquia catòlica espanyola s'havia apuntat a l'«estratègia del catastrofisme», per fer servir una expressió de Carles Cardó; és a dir, afavorir el clima de radicalització. Aquesta estratègia havia d'esdevenir una justificació moral molt preuada pels militars que es revoltaven contra

l'ordre constitucional. Els catòlics espanyols de la CEDA girarien al voltant d'aquesta mentalitat inspirada per la jerarquia catòlica espanyola.

Unió Democràtica de Catalunya féu una inestimable aportació al catalanisme propugnant una altra manera, absolutament contrària, de canalitzar l'esforç de les persones que, inspirades en les seves conviccions cristianes, volien incidir en la política d'aquells moments tan delicats.

En Coll i Alentorn, juntament amb en Carrasco i Formiguera, amb en Roca i Caball, amb el doctor Vila d'Abadal, amb en Cirera i en Josep Maria Casassas, presenten, en el congrés d'Unió, l'any 33, una proposició de rebuig de tota relació amb el «Bloque de las Derechas» en el qual participava la CEDA. El sentit cristià d'aquests polítics catalans no era el de les croades ni el del dogmatisme intransigent, sinó el de contribuir a la consolidació de Catalunya i a la seva convivència.

Val la pena fer referència textual a aquesta declaració aprovada en aquest congrés, tant pel que significa en el posicionament d'Unió Democràtica com pel protagonisme que hi té el mateix Coll i Alentorn en formular-la. Diu així: «Davant la desorientació catòlica provocada en els moments actuals per apassionaments partidistes, pels extremismes dissolvents i per les perilloses reaccions de determinats sectors de les dretes espanyoles, el Segon Congrés Nacional d'Unió Democràtica proclama, com a reflex del sentit unànim de tots els seus afiliats:

»Primer. L'adhesió indestructible als principis del nacionalisme català integral i el desig fervorós que, deixant de banda sectarismes perniciosos que provoquen divisions entre germans de pàtria, s'aconsegueixi una nova i eficient solidaritat catalana per tal d'assolir, amb estreta unió de tots, el respecte a la personalitat de Catalunya i la defensa dels drets que corresponen a la nostra nacionalitat.

»Segon. La convicció fermíssima que la virtualitat dels principis cristians, lluny de resultar afavorida amb l'afebliment o limitació dels ressorts democràtics, ha de sortir sempre perjudicada per qualsevol intent de repressió dictatorial o feixista, pel qual motiu, com a nacionalistes demòcrates i cristians, hem de blasmar tota doctrina d'estatisme cesarista i rebutjar qualsevol contacte polític i solidaritat espiritual amb tots els sectors de les dretes espanyoles contràries a la llibertat nacional dels pobles o a l'essència dels principis democràtics.»

Fins aquí l'aprovació del Congrés.

Unió ha trobat, en la trajectòria de Carrasco i Formiguera, l'exemple paradigmàtic d'aquesta actitud, fins a donar la seva vida, tant per fermesa nacionalista com pels propis ideals. Per una banda, va haver de sortir de Catalunya per les seves conviccions personals, i per l'altra, va ser executat pels militars revoltats per la seva condició de nacionalista català.

En una ocasió, en ser preguntat, el senyor Coll, per Hilari Raguer sobre el drama de consciència que significà per als cristians el dilema formulat durant la Guerra Civil, entre la fidelitat a la fe cristiana i la fidelitat a la pàtria, va respondre: «Per a nosaltres no hi va haver dilema; des del primer moment vàrem veure clar que calia mantenir totes dues fidelitats i que no hi havia incompatibilitat entre elles. Era un camí difícil, però és el que vam seguir.»

Un altre dels moments decisius en la política catalana que tocà viure a Coll i Alentorn fou el de la discussió de la Llei de Contractes de Conreus i els fets subsegüents del Sis d'Octubre.

Coll i Alentorn, fent-se portaven del sentit de justícia social preconitzada per la gent d'Unió en el marc de la discussió de l'esmentada Llei, escriu, el 19 de maig del 34, a *El Temps*: «Si gran mal han fet els qui, per acció o per omissió, han pogut fer entrar en les masses proletàries la convicció que l'Església és enemiga de llurs interessos, molt major mal fan encara els qui diuen defensar la doctrina social cristiana i, en el moment de demostrar amb fets la sinceritat de llurs paraules, la traeixen desvergonyidament».

Aquesta exigència de justícia social i el sentit progressiu de la propietat que defensava, per exemple, incansablement el doctor Lluís Vila d'Abadal, no els estalviava la crítica al text articulat de la Llei de Contractes de Conreu. Però quan la Lliga, amb en Cambó i en Ventosa, s'unia a la iniciativa d'un diputat radical de plantejar davant el Tribunal de Garanties Constitucionals de la República la possible ilegalitat de la Llei i adduïa que el Parlament català no tenia competències d'abast social, una nota del Comitè de Govern d'Unió Democràtica manifestava: «Allò que no tindrem mai per lícit a un català és portar fora de Catalunya els nostres plets i sotmetre'ls voluntàriament a la jurisdicció de tribunals estranys».

En aquest difícil equilibri, que no era un punt mig neutre, sinó un aprofundiment en la catalanitat i en la justícia, treballaven aquests homes com el senyor Coll.

Però els fets polítics no avançaven per aquest camí de concòrdia, sinó pel de la progressiva radicalització. Un cop esclatà la Guerra Civil, el senyor Coll col·laborà, en el Comissariat de Propaganda de la Generalitat, amb en Batista i Roca, amb en Jaume Miravittles i en Nicolau Rubió i Tudurí, i fou mobilitzat a Sanitat.

Molts dirigents d'Unió, en la postguerra, són empresonats o confinats o es troben a l'exili. Coll i Alentorn, per tal d'aplegar els militants dispersos, crea l'organització clandestina Creus de Sang i inicia fulls d'ordres ja l'any 40. El mateix any, per tal de col·laborar amb la resistència, comença els contactes amb Joan Cornudella i amb el Front Nacional. L'any 41, juntament amb Ramon Aramon, reorganitza les càtedres d'estudis universitaris catalans i restauen l'Institut d'Estudis Catalans per tal, com deia el senyor Coll, que «no es trenqui la tradició cultural, tan difícil de reprendre si es donés aquesta ruptura». A aquesta tasca s'uneixen immediatament, com a professors, Jordi Rubió i Ferran Soldevila.

Ens cal fer una brevíssima i reduïda referència al Coll i Alentorn historiador, deixeble en aquest aspecte dels mateixos Rubió i Soldevila. La seva dedicació a la història arrenca ja des de la seva joventut, però la seva aportació crítica se centra en aquesta època de postguerra, en la seva dedicació a separar la part d'història i de llegenda en qüestions tals com les d'Otger Cataló, de Guillem Ramon de Montcada o de Guifré el Pelós. Són cabdals per als nostres estudis històrics la seva *Historiografia de Catalunya en el període primitiu*, l'edició crítica de la *Crònica* de Desclot, i d'altres cròniques, com el de Sant Cugat o el de Sant Pere de les Puelles, entre les seves obres més significatives.

Però cal no oblidar l'obra divulgatòria de la nostra història que Coll i Alentorn feia durant la clandestinitat. Per ell, el coneixement de la història del propi poble era l'actualització del lligam espiritual entre generacions, i l'element fonamental per a la consciència cívica dels catalans. El menjador d'una casa par-

ticular, un local discret de qualsevol parròquia, eren indrets adequats per a ell per tal de consolidar aquest sentit nacional en els moments més negres de la dictadura franquista.

En la tasca política d'enfortir la resistència contra la dictadura, trobem el senyor Coll, l'any 44, en la coordinació del primer Comitè d'Enllaç on, juntament amb Unió Democràtica, participen Acció Catalana, Esquerra Republicana i la refeta Unió Socialista de Catalunya. Amb la vinguda de Pous i Pagès, el senyor Coll participa en el Consell Nacional de la Democràcia Cristiana, i després en la Federació Nacional Republicana. En posar-se malalt Pous i Pagès, cedeix el relleu al retornat Claudi Ametlla; el senyor Coll continua representant-hi Unió Democràtica. Aquest Comitè durà fins al 1968, amb l'establiment de la Coordinadora de Forces Polítiques.

Coll i Alentorn fou detingut per la policia sis vegades.

La primera, el febrer del 1952, amb motiu de l'enterrament de Pous i Pagès. Va estar tres dies a la Via Laietana.

La segona va ser el 6 d'abril del mateix any, i com a mesura preventiva amb vista al Congrés Eucarístic, i és tancat durant un mes a la presó Model.

La tercera vegada va ser pels fets del Palau de la Música, el maig del 1960, on va ser tres dies a la Via Laietana, i fou en aquella ocasió maltractat i torturat.

La quarta s'esdevingué el 3 de març de 1967, quan el Sindicat Democràtic d'Estudiants va homenatjar el doctor Rubió. El senyor Coll va ser novament tancat als calabossos de la Via Laietana.

La cinquena va ser el 16 de gener de 1969, pocs dies abans de l'estat d'excepció. Aquesta vegada va ser tancat a la presó Model durant tres mesos.

La sisena va ser l'1 de juny de 1973; va passar-se unes hores als ja per ell coneguts calabossos de la Via Laietana, per la seva suposada presència a la manifestació de l'1 de maig, a Sant Cugat, convocada per l'Assemblea de Catalunya.

En morir el dictador, Coll i Alentorn és ja un vell lluitador nacionalista que fa sentir la seva veu de concòrdia i diàleg en aquesta nova etapa de transició democràtica que s'obre a Espanya. El novembre del 76 esdevé President del Consell Federal Espanyol del Moviment Europeu. El 77 es presenta com a candidat al Senat per Democràcia i Catalunya; Unió Democràtica no obté uns bons resultats i Miquel Coll, després de superar les tensions internes en el partit, torna a esdevenir-ne la seva figura pública més visible i així és reafirmada novament la vocació nacionalista d'Unió.

A l'any 79, amb motiu del seus 75 anys, rep un homenatge massiu i promogut per una comissió de personalitats del món cultural i cívic. A l'any 80, la coalició formada per Convergència i Unió guanya les eleccions del Parlament català; Jordi Pujol esdevé President de la Generalitat i en formar govern encarrega a Coll i Alentorn el Departament Adjunt a la Presidència. Des d'aquest lloc Coll es converteix en un infatigable apòstol de la institució de la Generalitat. Recorre tots els indrets de la geografia catalana esperonant tothom en els valors cívics de la catalanitat. El seu protocol en tots aquests actes és la seva pròpia figura i el seu propi missatge.

A l'any 84, després de les segones eleccions autonòmiques, és elegit President d'aquest Parlament. En el seu discurs d'acomiadament a aquesta Cambra, el 25 de març del 88, ell mateix en fa el balanç: uns treballs legislatius importants, i entre ells vuitanta-una lleis, fer del Parlament una institució més propera

als ciutadans i tot això fet en un clima de convivència i respecte que ell agraeix a tots els diputats.

El senyor Coll finalitzava la seva tasca institucional amb una davallada forta de les seves condicions físiques. Per a ell la Presidència d'aquest Parlament era la gran culminació d'una vida dedicada a Catalunya. Però en mancar-li les forces físiques a la seva vellesa no li mancava la força espiritual de somniar el millor futur per al nostre país. Avui que tantes persones queden limitades en un projecte que comença i acaba en ells mateixos, en els seus propis interessos, el somni de futur del senyor Coll és una lliçó d'un determinat estil cívic i polític, el de lligar la seva sort a la del seu poble. Tot somni té òbviament una necessària connotació subjectiva. Ell mai no hauria fet servir en el Parlament un llenguatge tan personal, però avui en retre homenatge a la seva persona, crec que és legítim fer-ho; coincidirem o no amb els termes del seu somni, reflectit en un dels manuscrits que ens ha deixat, però el somni d'un vell lluitador com ell té la força i la credibilitat de tota una vida que l'avalua i s'expressa així en els aspectes més essencials:

«Hauré de limitar-me a parlar-vos de la Catalunya que somnio, però que no somnio gratuïtament, de pura fantasia, sinó amb un somni raonable. Començarem per dir que serà un país plural, però amb una base general d'arrel cristiana, llibertat, justícia i germanor; que serà un país pròsper, però no ric i que ho serà en funció de l'esperit de treball, d'iniciativa i d'enginy dels seus habitants; que procurarà estar al corrent dels avenços de tot ordre; que procurarà no perdre el contacte amb les seves tradicions històriques properes i remotes; que estarà obert a les influències d'Europa i del món, però que no deixarà que això el despersonalitzi o el banalitzi; que restaurarà la seva personalitat per a la catalanització dels seus habitants sense violències ni enfrontaments; que perfeccionarà i farà més efectives per a tota la nostra gent les nostres institucions culturals i educatives; que a través d'aquests instruments i de la puixança econòmica afavorirem la recatalanització o la conservació de la catalanitat dels Països Catalans; que la nostra autonomia no solament serà defensada, sinó també ampliada pel recurs a l'article 150.2 de la Constitució i en els moments propicis per a la modificació de l'Estatut i la Constitució; que caldrà obtenir una fórmula de finançament de la nostra autonomia a l'estil de la d'Euskadi...»

I després de propugnar ell el sistema confederal pel que fa a l'agermanament dels diversos pobles ibèrics i com a fórmula d'aglutinar Europa, continua el Senyor Coll:

«Que ens esforcem per ajudar els pobles del Tercer i el Quart Món sense injerències polítiques; que procurarem que s'acabi l'enfrontament i la mateixa persistència de blocs antagònics. Ja compreneu» —diu el senyor Coll— «que tot això no és per demà, ni per demà passat; però sí que és per de seguida que això sigui l'ideal pel qual hem de treballar, fent a cada moment el que pertoquei per anar-s'hi acostant, de manera que, com diu l'escriptura, basti a cada dia el seu afany, sense oblidar que demà, que demà passat, i l'altre, i l'altre han de tenir també el seu afany, i que tots ells han de ser coherents i ordenats a les finalitats que considerem dignes de ser obtingudes, més o menys com les que m'he permès assenyalar o que el vostre criteri i la vostra consciència us assenyalin.»

En arribar al final d'aquesta llarga trajectòria de la vida del senyor Coll, voldria fer ressaltar tres aspectes que em semblen més rellevants.

Primer, la dignitat de la dedicació a la política; segon, la necessitat d'integrar al nostre bagatge de cultura política els valors sorgits dels anys de la resistència a la dictadura, i tercer, el paper del nostre Parlament, del qual ell fou President, com a lloc d'aquesta elaboració política.

El senyor Coll era un home d'un partit, d'Unió Democràtica de Catalunya; la gent d'Unió i especialment els diputats d'aquesta Cambra que hi estem afiliats ens sentim —i això ho comprendran tots vostès— amb l'exigència d'agafar el testimoni polític que ell ens ha deixat. Però el senyor Coll traspassava els límits d'Unió. Ell mateix havia confessat a diverses persones, i entre elles a mi mateix, que els anys més feliços de la seva vida política havien estat els de Conseller al costat del President Pujol i els de President del Parlament; ambdues responsabilitats assolides en el marc polític de la coalició Convergència i Unió.

Crec que és oportú avui recordar en el rerafons de la trajectòria del senyor Coll que, malgrat les limitacions i les contradiccions pròpies de la vida política, pertànyer a un partit democràtic, sigui el que sigui, ser-ne militant, és un acte de responsabilitat personal, de compromís cívic. Hem de recordar això en uns temps en què ser d'un partit pot semblar a alguns una connotació negativa. Tenir una visió global de les necessitats polítiques del país, des d'un posicionament i d'una definició personal precisa, és una actitud de maduresa personal. Sovint se'ns vol presentar com una contradicció la visió general del país i la visió de partit. L'enfortiment democràtic d'una societat ve donat quan les diverses opcions ideològiques són cohesionades, aglutinades i vertebrades, a través de les organitzacions polítiques consistents. Ser home de partit és en si un acte de civisme i una contribució al bé general del país, i això ens obliga a tots els qui tenim responsabilitats en el si dels nostres respectius partits. Així com un bon advocat, un bon fuster, un bon mestre, dignifiquen les respectives professions, hem de dir que el senyor Coll, la seva trajectòria, dignifiquen la dedicació política de tots nosaltres, els polítics de Catalunya. Ell s'afegeix al rengle de polítics insignes que les diverses forces d'aquest Parlament han donat a Catalunya com a models de patriotisme, de civisme, d'altruisme. I convé dir això avui perquè la dedicació política es veu sovint desprestigiada; convé recordar que un poble sense polítics no és un poble, que malgrat les nostres mancances som part fonamental de la dignitat pública del nostre poble.

L'apoliticisme és, en paraules de Mounier, una deserció espiritual. Nosaltres com a diputats tenim aquesta noble missió: dignificar amb el nostre comportament l'expressió pública de la vida del nostre poble. I val la pena recordar-ho avui que homenatgem la figura d'un gran polític català. Les crítiques que com a estament polític sovint rebem deuen ser segurament justificades, però també volen indicar la necessitat que té la nostra societat que els seus representants siguem un model de comportament cívic tal que pugui esdevenir revulsiu del comportament de la mateixa societat. I és per això que ho exigeixen amb més força que no ho fan amb altres estaments.

El negativisme sobre la política no deixa de ser una afirmació sobre la necessitat de la mateixa política, per continuar usant l'expressió de Mounier, com a referència ètica necessària davant les diverses opcions tècniques, quan es formulen en funció de la comunitat de persones.

El segon aspecte, que voldria fer ressaltar en l'homenatge al senyor Coll és la necessitat d'integrar la nostra cultura política al bagatge forjat durant els llargs anys de clandestinitat. No es tracta de fer enyorar èpoques passades, ni de menysvalorar tot el que hem assolit en la situació actual; no parlo de nostàlgies. Però ens cal fer una reflexió actualitzada dels valors polítics que varen significar aquells anys de resistència. Nosaltres provenim d'una llarga tradició de cultura política, la que varen forjar els homes que arribaren al compromís polític com una culminació del seu compromís professional i cívic i la que varen forjar els homes per als quals la dedicació a la política era l'exercici d'un arriscat deure de consciència de salvar la pàtria i tots els valors comunitaris.

El senyor Coll va afrontar la clandestinitat amb una certa normalitat d'esperit. Per a ell l'important era l'exercici de les seves pròpies conviccions i assumir el risc de les seves conseqüències. El substantiu eren les seves conviccions democràtiques i l'adjectiu era la clandestinitat que això comportava. Contra la frustració política aleshores no hi havia cap més antídote que la fermesa en les pròpies conviccions cíviques i el sentit altruista de la pròpia vida. Aquesta és la credibilitat i l'exemplaritat, la lliçó política permanent d'aquests homes.

La política és un deure de consciència i una actitud de coratge; sempre recordaré al senyor Coll quan em deia: «Si algú li diu davant d'una situació que no hi ha res a fer, vostè entengui que el que vol dir és que tot està per fer i que, per tant, cal posar-se immediatament a treballar per tal de redreçar-la». Així va actuar ell els anys 39, 40, 41, 42 i següents. Es pot entendre a Catalunya una vida política sense referència a la consciència cívica i al coratge? Els anys de la resistència calia treballar tant per les llibertats individuals com per les llibertats dels pobles; tant per la llibertat d'expressió com per la llibertat de càtedra o com per la llibertat sindical. Totes aquestes llibertats eren i són filles de la mateixa i única llibertat. Passava el que passava en la política d'aquell temps, en la clandestinitat, i no cal mitificar-la, però la lliçó que n'hem de treure avui és que davant dels grans valors com llibertat i democràcia no hi poden prevaler els corporativismes o els sectarismes de tipus localista, gremial o partidista, que la llibertat, si no volem menysvalorar l'esforç d'homes com el senyor Coll, no és només un valor instrumental de convivència, sinó que és l'afirmació i el reconeixement del conciutadà com a persona, els valors de la qual trascendeixen als propis interessos. La vida comunitària no és una limitació a un mateix, sinó una potenciació. Representem les diverses forces polítiques espais sociològics, ideologies, sensibilitats, tradicions diferents, però la nostra conspiració a favor de la Llibertat amb majúscula ens obliga a bandejar aquests corporativismes fragmentadors i interessats en què sovint s'aglutinen els qui es volen estalviar la consideració del bé comú enfront dels seus interessos.

El poeta Foix, que, tal com ell em digué, professava una gran i especial admiració envers el senyor Coll, ho expressava així l'any 34: «Quan el catalanisme en les seves diverses figuracions polítiques o socials ha reclamat de cadascun dels seus adherents una reforma espiritual, una aproximació moral al tipus de ciutadà de pàtria nova, ha reït i ha vençut; quan, al contrari, ha ofert la pàtria als sequaços com un botí de fàcil abast, ha reulat i ha estat derrotat. Allà on l'estoïc ha cedit, ha aparegut l'orgiàc. Al nacionalisme ràcic» —continua el poeta—

«i exclusiu, cal oposar un nacionalisme intel·lectual i obert; a la política rasa, una política de l'esperit. Vegeu per on podem reconciliar-nos.» I continua el mateix Foix: «Tots els partits haurien de contribuir a la reforma moral de cada adherit: abans de captar el vot d'un ciutadà, caldria instruir-lo i aclarir-lo; abans d'obtenir el seu ajut físic, caldria haver conquerit la seva convicció.»

I l'últim punt al qual voldria referir-me en l'homenatge al qui fou President d'aquest Parlament, és precisament aquesta institució que ens abraça a tots nosaltres. Com a representants de la voluntat democràtica del nostre poble, tots nosaltres, tots els diputats d'aquest Parlament, esdevenim hereus d'aquest digne bagatge històric que avui evoquem, el d'una política catalana participativa i regeneracionada. En aquest sentit, assumim també tots nosaltres aquesta responsabilitat col·lectiva. En el seu discurs d'acceptació del càrrec, el senyor Coll i Alentorn resumia allò que és funció bàsica de la Presidència: «ésser guardià de l'observança» —deia— «del nostre Reglament, que és la garantia dels nostres drets com a diputats, que no defalliré en la defensa i en les prerrogatives d'aquest cos legislatiu, ni en la de cadascun dels seus membres, sigui quina sigui la seva significació política, i que, naturalment, hauré de facilitar el govern de la majoria, però, al mateix temps, defensaré els drets de totes les minories.»

De fet, la nostra Cambra té un repte fonamental: amb les competències legislatives i de control i d'impuls al Govern que ens permet l'actual situació estatutària, i amb el bagatge d'aquesta digna tradició dels nostres antecessors en el catalanisme polític, entre els quals cal comptar-hi el senyor Coll, hem de ser capaços de configurar el nostre catalanisme polític de finals d'aquest segle: el de la nostra generació. I dic bé: aquest és un repte del nostre Parlament, perquè en el marc democràtic, constitucional i estatutari, aquesta i només aquesta és la institució que té per missió fonamental dignificar el consens i la divergència; perquè tots formem part d'un mateix poble, estem en el mateix sostre del Parlament. Però el nostre poble és, sortosa-

ment, plural: és el Parlament, amb el seu aval democràtic el que permet que la discrepància política no esdevingui fractura sinó enriquiment de la mateixa societat, i que el consens no esdevingui unitarisme simplificador, sinó el fruit d'un esforç, d'unes renúncies, d'un treball parlamentari ben fet.

De la mateixa manera que aquest Parlament és el reflex de la dinàmica de partits i de la mateixa correlació de forces de la societat, també té el repte de generar, en el si de la mateixa societat, per ella mateixa, allò que li és propi en la política: cercar el consens i respectar profundament la divergència. Tots junts hem de fer de tal manera que allò que s'esdevé a l'interior de la nostra institució impulsi a l'aprofundiment de la nostra societat, cada vegada més plural, cada vegada més ben travada i més ben vertebrada en l'humanisme. Amb la qualitat del nostre tracte mutu i seguint les petjades del senyor Coll, amb la predisposició a l'entesa, amb la deontologia pròpia d'uns polítics que representem un poble en procés de recuperació, ens cal anar fent el pòsit de la nostra pròpia cultura política generacional, com ho feren els qui ens precediren. Altrament, no podríem entendre el desig constantment repetit del senyor Coll i Alentorn —i ho dic amb les seves paraules textuais— en referir-se als diputats d'aquest Parlament: «Seran vostès un magnífic instrument per a treballar, perquè regnin a Catalunya el benestar, la germanor, la llibertat, la justícia i la pau.» Aquest fou el seu testament, i amb aquest desig per a Catalunya tots nosaltres el volem recordar sempre.

Moltes gràcies.

(Forts aplaudiments.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rigol. Ara convido la Cambra a recollir-se en un minut de silenci en memòria del gran desaparegut.

(La Cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts d'onze del matí i sis minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 66

La sessió s'obre a les onze del matí i sis minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vicepresident Segon, de l'I. Sr. Secretari Segon i de la I. Sra. Secretària Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

Ordre del dia

Punt únic: Debat i votació de la Proposta de Resolució presentada pel G. p. d'Iniciativa per Catalunya (Regs. 26154 i 26256) per la qual s'insta el Consell Executiu a personar-se davant el Tribunal Constitucional i a plantejar conflicte positiu de competències en relació amb el Real Decreto 1547/90, de 30 de Noviembre, por el cual se modifican determinadas cláusulas de la concesión de Autopistas Concesionaria Española, SA.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

El primer i únic punt de l'ordre del dia d'aquest Ple és el debat i votació de la Proposta de Resolució, presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, per la qual s'insta el Consell Executiu a personar-se davant el Tribunal Constitucional i a plantejar conflicte positiu de competències en relació amb el Real Decreto 1547/90, de 30 de Noviembre, por el cual se modifican determinadas cláusulas de la concesión de Autopistas Concesionaria Española, SA.

Per al debat se seguirà el que determina l'article 142, del Reglament de la Cambra. D'acord amb l'esmentat article, el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que ha presentat la proposta, té la paraula per defensar-la. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Rafel Ribó. Temps límit: quinze minuts.

(Pausa.)

El Sr. RIBÓ: Senyor President, el nostre Grup parlamentari utilitza, ens sembla que per primera vegada, el mecanisme previst a l'article 141.3, del Reglament del Parlament de Catalunya per plantejar que el Govern de Catalunya comparegui davant el Tribunal Constitucional en un conflicte de competències que, al nostre entendre, sorgeix amb el Decret, amb el Reial Decret que el Govern de l'Estat va publicar l'any 90, mitjançant el qual s'aprova un conveni amb ACESA Concesionaria, per construir l'anomenada part de l'A-19, de Mataró a Palafolls, i per perllongar la concessió d'un bon grapat de quilòmetres d'autopistes a Catalunya. Al nostre entendre, el Parlament de Catalunya està legitimat per impulsar el Consell Executiu a anar al Constitucional.

M'agradaria aturar-me un moment en l'aspecte jurídic del possible conflicte de competències, per després entrar de ple en les dimensions polítiques. El Decret del 90, el Reial Decret, al nostre entendre lesiona les competències que hi ha a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, als apartats 9.13 i 9.14, i en el Decret del 80, de transferències. Crec que aquesta és l'opinió també del Consell Executiu, perquè ens consta que hi ha hagut

requeriment al Govern central, si no no podríem fer el que avui estem realitzant, i ens consta, malgrat no tenir informació directa del Consell Executiu, que la resposta del requeriment, segons han publicat els mitjans de comunicació, és denegar les argumentacions del Consell Executiu. El Govern central creu que li pertoca, a ell, perllongar la concessió d'aquests trams d'autopista; tenim un mes, que deu començar m'imagino entorn al tretze o al dotze d'aquest mes de febrer per, des del moment de la comunicació oficial, acudir al Tribunal Constitucional.

Per a nosaltres hi ha quatre motius possibles en aquest conflicte competencial: la concessió i la seva extensió, la manca de coordinació amb el Consell Executiu, tal com es preveu en el Reial Decret del 80; el fet que perllongar la concessió del 2004 al 2016 és entrar de ple en una etapa on la titularitat havia de recaure en la Generalitat de Catalunya, independentment dels punts anteriors; el fet que, amb el Decret de l'any 80, l'Estat es reserva explícitament noves carreteres d'interès nacional, aprovades en Pla de carreteres, que no és aquest el cas, que seria un tram de titularitat total per al Consell Executiu, i, per últim, el fet de considerar que el nostre ideal en l'actual projecte d'autopista, una variant de la Nacional-II, és de nova titularitat i pertanyeria de ple al Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya.

Hi ha aspectes legals de la qüestió, a part dels constitucionals; els vull esmentar telegràficament també en aquest apartat jurídic. Al nostre entendre s'ha lesionat la Llei de Contractes de l'Estat; quan es va a una autèntica obra nova, sense haver respectat el principi de publicitat ni el principi de concurrència, argument que va ser utilitzat pel Consell Comarcal del Maresme i per Iniciativa per Catalunya, que sabem que són dues entitats que han plantejat el corresponent recurs contenciós-administratiu. També el fet que la Generalitat té competències a partir de la transferència del 80, en tots els recorreguts dins de Catalunya, per tant, també a la construcció de la nova autopista, i, per últim, per l'incompliment del Pla general de carreteres, que estava previst amb la variant de la Nacional-II, l'any 85 al 90.

Fetes aquestes consideracions jurídiques, voldria entrar de ple en les polítiques. Ens trobem, al Parlament de Catalunya, amb unes certes dificultats per arribar a aquest Ple —que no ve ara al cas explicar-les— amb un tema, al nostre entendre —dit amb suavitat—, d'escàndol polític. És un escàndol que la necessitat de major xarxa viària a la Regió I de Catalunya se solucioni amb una extensió de concessió privada i amb un increment del benefici per a una ciutat anònima, amb la renúncia dels poders públics a fer el que els pertoca, que és garantir la infraestructura bàsica. És un exemple del que patim avui en l'autonomia de Catalunya; una duplicació d'administracions, un desgavell entre aquestes administracions i una opció privatitzadora de les administracions. És per això que nosaltres, el tema polític que hi ha darrere d'aquest conflicte de competències, el centràrem en quatre punts: la manca d'infraestructura a Catalunya, la manca d'inversió pública en aquesta infraestructura, la privatització constant de la infraestructura i el greuge comparatiu que significa per a la resta d'Espanya.

En primer lloc, la manca d'infraestructura: el Cercle d'Economia, l'Associació d'Empresaris —fins i tot de la mateixa construcció—, diversos estudis econòmics —alguns de la Generalitat i altres de fora de la Generalitat que no vaig a citar—, informes a nivell de Comunitat Europea, assenyalen que un dels colls

d'ampolla de la nostra economia és la manca d'infraestructures a Catalunya i també en xarxa viària. Una xifra crec que ho pot dir tot: 4,2 quilòmetres per cada 1.000 quilòmetres quadrats d'autovies o autopistes a l'Estat espanyol, enfront de 19 quilòmetres a la mitjana europea. Solament Portugal, Grècia i Irlanda van per darrere d'aquestes xifres de casa nostra. S'han fet també estudis que valoren els costos econòmics d'aquesta manca d'infraestructura, com la famosa «competitivitat» queda seriosament afectada per la manca d'infraestructures a Catalunya.

En segon lloc, la poca inversió pública. La solució, en aquest cas, cedir en concessió —una necessitat constatada i fàcilment constatable per qualsevol diputada o diputat que vagi per la Nacional II qualsevol dia i a qualsevol hora— a l'empresa privada, com ha succeït al Maresme, es ve a afegir a la llista que tots coneixen —i que jo repetiré— del que passa a Catalunya. Al Vallès Occidental, la B-30, concessió privada d'una necessitat pública. Al Vallès Occidental, concessió privada a l'autopista Rubí-Terrassa, responsabilitat de la Generalitat de Catalunya; al Vallès Occidental i al Bages, concessió privada a l'autopista Terrassa-Manresa, que respon i és competència de la Generalitat de Catalunya; al Garraf, al Barcelonès i al Vallès, el túnel de Vallvidrera, i al Maresme, senyors de Convergència i Unió, la famosa autopista entre Mataró i Granollers, sobre la qual vostès estan observant un espectacular silenci, començant pel propi Govern, que diu que encara no ho té clar i que ho està estudiant, sobre si serà o no serà de peatge. I s'estan endarrerint tots els càlculs, curiosament, fins passat el 26 de maig, que hi ha una convocatòria electoral municipal.

Hi ha un fet molt clar pel que fa al Maresme, en aquesta manca d'inversió pública, i és que el Maresme és una comarca que tindrà tots els seus accessos exteriors, segurament, a través de peatge públic —i dic «segurament» curant-me en salut—, perquè hauré de dir «segur» passat el 26 de maig, quan es decideixi sobre la B-40 i sobre la seva també privatització. Una comarca que no és només considerable des del punt de vista de segona residència per a ciutadans de l'entorn de Barcelona, sinó considerable per la seva necessitat econòmica; queda estrangulada. No tant per la seva connexió amb Barcelona com, fins i tot, per la seva connexió amb l'A-17 i amb l'eix internacional que això significa.

Manca, doncs, d'inversió pública en una zona on es donen uns percentatges elevadíssims de l'activitat industrial i econòmica a Catalunya, junt amb la manca d'infraestructura. Això sí: privatització. Pagar tothom, i benefici per a pocs. Tots pagarem, no només els del Maresme; pagarem tots, amb l'extensió de les concessions, i benefici a la privatització; tots estem pagant la manca d'infraestructura; tots estem pagant la manca d'inversió pública; tots estem patint la inexistència del tercer carril entre Montmeló i Maçanet; tots estem patint la inexistència de quart carril al tram del Papiol-Martorell, i si algú no ho sap, ACESA, l'any 86, va tenir 4.000 milions de benefici; el 87, 8.695 milions de benefici —memòries oficials d'ACESA—, el 88, 11.016/19 milions de benefici, i el 89, 17.172 milions de benefici. ACESA, que avui reconeix que fer el tercer i el quart carril costa 18.000 milions. Hem estat anys —i estarem anys— patint caravanes, estrangulaments, pagant peatge a una concessionària que està fent un benefici multimilionari any rere any, i ara rep el benefici de la perllongació de la concessió fins a l'any 2016.

Un pagar tothom per a beneficis de pocs, que se soluciona en aquest decret que volem que el Consell Executiu porti al Constitucional, amb un acord entre Govern central i una companyia catalana. També hi ha catalans que surten beneficiats que la construcció de l'autopista sigui privada i la concessió sigui per a tothom; també hi ha catalans que surten beneficiats que, al Maresme, se l'estranguli una altra vegada amb un peatge en l'A-19. I són els que estan a l'entorn dels beneficis que genera ACESA. I és un aspecte important, social i polític de la qüestió: hi ha hagut acord entre el Ministeri i entre una companyia privada, concessionària a Catalunya. I aquí és on també entra el tema del greuge comparatiu. En general, el MOPU, el 31 de desembre del 90, té 1.592 quilòmetres d'autovia a Espanya, tots gratuïts. 1.592 quilòmetres. I té adjudicats o en construcció 1.400 quilòmetres més. Facin vostès la comparació amb el fet que aquesta autopista, que havia de ser autovia gratuïta, és la primera vegada que se'ns vol presentar una variant «necessitat pública» com a via de peatge. No en puc dir «autovia de peatge», però sí que serà un substitutiu de l'autovia gratuïta com a via de peatge.

Tinguin en compte vostès el que això significa per al Maresme i per a la Regió I. A la Regió I, els dos cinturons que la poden envoltar, la B-30 i la B-40, són i poden ser definitivament privades i de peatge. A l'àrea metropolitana de Madrid, la M-30 i la M-40 són vies públiques gratuïtes. I això afecta tots els ciutadans que paguem els nostres impostos i que demanem serveis públics a canvi d'aquests impostos. Comparin també, senyors de la majoria —quan tinguin en compte per què cal fer aquest recurs—, que l'àrea metropolitana i la Regió I de Barcelona no tenen una política de transport públic integrat; no tenen una política tarifària d'integració de corones. L'àrea de Madrid té molt desenvolupada aquesta política, i això és mancança nostra, també. Mirin vostès el conflicte de competències de l'autopista del Maresme en aquest context, i no facin demagogia sobre el metro de Montjuïc i l'autovia del Maresme; donin una globalitat a tota la ciutadania que patirà de nou aquesta agressió en sentit de greuge comparatiu.

Totes les vies desdoblades amb accés a la Regió I —i ara faig la trasllació del cas del Maresme— poden acabar essent autovies de peatge, autopistes de peatge; per tant, de privatització. I hi ha un darrer argument polític: el de la poca infraestructura, el de la manca d'inversió, el de la privatització i el greuge comparatiu, i és que, pel que fa al Maresme, l'A-19 no solucionarà els problemes. La Nacional II continuarà essent un caos; la Nacional II continuarà essent una ruta insegura, embotellada, que no donarà sortida a les necessitats; la Nacional II —tenint en compte, a més, que el famós «peatge tou» no funcionarà fins que no estigui fet el tram Mataró-Palafolls i el nus de la Trinitat— continuarà essent, doncs, pas obligat per a milers i milers de vehicles, i continuarà essent una situació catastròfica pel que fa a la xarxa viària.

Senyores i senyors diputats, el nostre Grup creu que ens trobem davant d'un cas paradigmàtic de befa dels interessos de Catalunya. Però que quedi molt clar: els únics responsables no són els del Govern central. Que no es pot analitzar aquest tema purament i simplement pel tram que va de Mataró a Palafolls incloent-hi la variant de Mataró; que quedi molt clar que això respon a la situació que avui està patint el país, Catalunya, la ciutadania, la gent que paga impostos a Catalunya, i els respon-

sables dels seus interessos no són solament el Govern central. Molts dels fets que jo acabo de citar no responen només a exigències de l'Administració central. Aquí hi ha una complexitat d'interessos que passa pel Govern central, que passa pel Govern autonòmic, i que passa per les empreses privades amb majoria de capital català, que surten beneficiades que l'usari pagui més, tant al Maresme com a la resta de Catalunya.

Per això demanem que el Consell Executiu de Catalunya comparegui davant el Tribunal Constitucional, però que quedi clar, per rescabalar la competència, i una vegada es pogués tenir la competència, si el Tribunal ens dona la raó, per fer una altra política a la Regió I i al Maresme.

El Consell Executiu de la Generalitat —i amb aquest exemple voldria acabar la meua intervenció— va afirmar i va proposar al MOPU que ells pagarien la pota sud a canvi de la gratuïtat de l'autopista del Maresme. Bé, com que ara això sembla que de moment no serà així, per què no s'utilitzen els 17.000 milions d'aquest cost per fer el túnel del coll de Parpers i l'autovia B-40 gratuïta? Tenen una ocasió esplèndida, senyors de la majoria, junt amb reivindicar com nosaltres les competències que ens pertanyen, ja que tenien aquests cabals —17.000 milions— per fer la contraoferta del MOPU, la pota sud, atès que aquest no és el cas, per què no fan l'autovia del coll de Parpers i connecten el Maresme de forma gratuïta amb la xarxa internacional?

Nosaltres confiem que el Tribunal Constitucional, si avui surt aprovat aquest text en aquest Parlament, i el Consell Executiu ho fa, i en acabat el Constitucional ens doni la raó, el Consell Executiu entri en aquest tipus de vies alternatives pel que fa a la infraestructura viària.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó. Ara poden intervenir els grups per fixar llur posició. L'Agrupació parlamentària del CDS? *(Pausa.)* Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre. També temps màxim: quinze minuts.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, pujo a la tribuna per tal de defensar el nostre vot afirmatiu a la proposta de resolució presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, de «personar-se» davant el Tribunal Constitucional i plantejar conflicte positiu de competències en relació amb el Reial Decret 1547, del 30 de novembre del 90, pel qual es modifiquen determinades clàusules de la concessió d'ACESA. I en pujar a la tribuna no ens costarà gaire esforç donar suport a l'esmentada proposta de resolució, tant pel que fa a les raons polítiques com pel que fa a les raons jurídiques.

Parlant de les primeres, farem primerament un exercici de coherència política. Ja el novembre del 1990 la nostra Agrupació parlamentària presentà dues esmenes —que varen resultar aprovades— a una moció del Grup parlamentari de Convergència i Unió sobre la gratuïtat de la variant de la Nacional II entre Mataró i Palafolls. Altres iniciatives parlamentàries en el mateix sentit han estat encetades pel nostre Grup parlamentari al Congrés dels Diputats.

La coherència, senyores diputades, senyors diputats, és concepte antitètic de la demagògia. I les autopistes es presten fàcilment, com ara diré, a l'exercici de la demagògia. Quan els socialistes van accedir democràticament al poder de l'Estat l'any 1982, varen posar de moda la «cantinela» que això de fer autopistes de peatge era sinònim de reaccionari, que allò pro-

gressista era fer autopistes lliures de peatge. I certament, d'acord amb aquest principi, han encetat tot un pla que pretén —més o menys s'hi ha referit l'Il·lustre Diputat senyor Ribó— la construcció al voltant de 3.000 quilòmetres, la meitat construïts, la meitat en fase més avançada o no de construcció. I ara, de cop i volta, ens anuncien un canvi de criteri. Ara ens diu, el govern socialista, que a partir de l'any 1992 encetarà un ambiciós programa d'autopistes de peatge. En molts dels seus trams coincidiràn o aniran pràcticament adossats a aquestes autopistes que estan acabant de construir. Es veu que ja no és reaccionari això, de fer autopistes de peatge. Això, senyores diputades, senyors diputats, és simplement demagògia.

També, fa uns mesos, el Grup Socialista d'aquesta Cambra presentà una proposició no de llei en què instava el Consell Executiu a suprimir els peatges de l'autopista Terrassa-Manresa —no pas precisament un model d'autopista—, de la seva extensió Terrassa-Rubí i de la de Castelldefels-Sitges, aquestes dues últimes, en fase de construcció. I el que passa, el que són les coses, ho feia justament en el moment que el govern del Partit Socialista Obrer Espanyol ens anunciava la implantació d'un peatge descafeïnat, però peatge, com el millor procediment per al finançament de l'autovia del Maresme. Si abans en dèiem demagògia, això és demagògia sobre demagògia.

Arribats a aquest punt, seria bo fer una mica d'història: una breu història. L'autovia del Maresme es configurà inicialment com una variant de la Nacional II entre Mataró i Malgrat; és a dir, el que pretenia l'Administració del MOPU, que és la titular de la carretera Madrid - la Jonquera, la Nacional II, era fer una variant, com en d'altres indrets, entre Mataró i Malgrat d'aquesta carretera, i conservar-ne la titularitat. Això sí, va «implementar» les accions i utilitzà la malèvola instrumentació de fins i tot anunciar la licitació de les obres per un pressupost molt més baix del de mercat; anunciava la licitació de les obres per un pressupost de 23.000 milions de pessetes, quan ells sabien molt bé que les obres costarien, almenys, 36.000 milions de pessetes.

Quan estàvem en aquestes alçades del negoci, de cop i volta neix el Pla Felipe; apareix el Pla Felipe —un pla que per cert no n'hem tornat a saber mai més—, del qual ens parlen que es posa en marxa una inversió d'un total d'1,6 bilions de pessetes en actuacions viàries d'accés a les grans ciutats d'Espanya i també per l'increment de l'oferta ferroviària de rodalies. Aquest Pla Felipe no neixia de nou, aquest Pla Felipe abastava 1,2 bilions de pessetes en obres que ja funcionaven per altres procediments i només 445.000 milions de pessetes d'obra nova. Aquest Pla Felipe gaudia d'un finançament majoritàriament estatal: el 73,7%, mentre que les comunitats autònomes i corporacions locals n'haurien d'aportar el 24,1% i l'empresa privada, el 2,2%, és a dir, 36.000 milions de pessetes, xifra que curiosament —com veuen les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats— coincideix amb el nou pressupost, un cop actualitzats els preus de l'autovia, autopista del Maresme; actuació aquesta última que gaudirà d'aquesta manera del discutible privilegi de ser l'única obra d'aquest Pla Felipe que no està finançada amb diner públic.

Ara bé, per tal que el personal no se'ns esveri gaire, doncs, ja he fet esment abans que el Govern central ens proposa la implantació d'un peatge descafeïnat, ens proposa també que la prolongació de l'autovia Mataró-Malgrat ja no serà una variant

de la Nacional II, sinó que serà la prolongació de l'autopista Montgat-Mataró i que, a més a més, doncs, es procedirà a la construcció de tot un seguit de carrils addicionals en altres autopistes, en el tram Granollers-Massanet, en el tram Montmeló-Granollers i en el tram Molins de Rei al Papiol, i totalitzar tot això una inversió global de 65.000 milions de pessetes, 65.000 milions de pessetes. I tot això sense cap tipus de concurs públic, sense cap tipus de publicitat, sense cap indicatiu d'afavorir la concurrència pública; procediment lamentable i coincident, també, amb el que el Govern de la Generalitat va utilitzar per ampliar la concessió d'aquesta no modèlica autopista Terrassa-Manresa, el tram Terrassa-Rubí, amb un cost addicional de 7.000 milions de pessetes.

L'operació, doncs, és políticament impresentable i, a més a més, jurídicament atempta contra principis constitucionals. Efectivament, segons hem dit abans, la Nacional II, de Madrid a la Jonquera, es projecta pel MOPU, titular d'aquesta, com una autovia lliure de peatge en tot el seu recorregut. El nou plantejament que ara fa el MOPU, en diferenciar la nova via en qüestió, com a prolongació de l'autopista A-19 en comptes de com a variant de la Nacional II, infringeix un doble concepte constitucional: d'una banda, discrimina els usuaris d'aquest tram de la Nacional II, siguin ciutadans del Maresme o no, i produeix un greuge comparatiu amb altres zones de l'Estat que trenca el principi d'igualtat establert en la nostra Constitució. D'altra banda, l'esmentat Decret 1547 vulnera competències que constitucionalment i estatutàriament han estat atribuïdes a la Generalitat de Catalunya. Efectivament, el Reial Decret 1943, de 31 de juliol del 80, sobre Traspàs de Serveis de l'Estat en Matèria de Carreteres a la Generalitat, determina que entre les traspasades es trobava l'autopista A-19, de Montgat a Mataró, el termini de concessió de la qual per a la seva explotació s'exhaurirà l'any 2004. És, doncs, a partir d'aquest Decret que la titularitat d'aquesta autopista ja és de la Generalitat, per més que encara no s'hagi fet efectiva aquesta competència.

Els reials decrets de traspassos tenen el valor de norma interpretativa de la Constitució i de l'Estatut, de la qual cosa s'ha de deduir que la titularitat és de la Generalitat i també la seva prolongació; si és que efectivament Mataró-Malgrat ha de ser A-19, l'A-19 és de titularitat de la Generalitat. Per la qual cosa, l'Administració de la Generalitat, en actuar directament sobre ella i sense cap coordinació amb el Govern de la Generalitat, vulnera el marc competencial establert a la Constitució i a l'Estatut.

Per totes aquestes raons, senyores diputades, senyors diputats, la nostra Agrupació parlamentària votarà favorablement, afirmativament, la proposta de resolució, plantejada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President. De l'escó es-tant, per anunciar la nostra posició favorable a la proposta que ens ha estat presentada pel senyor Ribó.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup parlamentari Mixt? (Pausa.) El senyor Sabanza té la paraula.

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor President, per anunciar el nostre vot favorable a la proposta presentada per Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Sense entrar a considerar sobre l'oportunitat d'est debat respecte de la proposta de resolució i sense valorar tampoc la dinàmica parlamentària que poden generar iniciatives d'esta naturalesa per la seva novetat —legítim és en tot cas per part de qualsevol grup parlamentari—, ens obliga al Grup Popular a renunciar al posicionament, que per dret ens correspon, i anunciem lo vot favorable a est únic punt de l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per fixar la nostra opinió i també el nostre vot en aquest debat. Podem llegir a l'Avui del 13 de febrer, fa molt pocs dies —i en algun altre diari, però jo he agafat l'Avui—, que diu «que comencin les obres», demana el Grup de Convergència i Unió, a l'oposició a l'Ajuntament de Mataró: «Que comencin les obres!» És a dir, el que cal és que es faci l'autopista, el que cal és que es faci i que es resolgui un problema que té la comarca i que té Catalunya pendent.

Evidentment, des d'una altra perspectiva política, diu: «Ah!, contradicció»; és a dir, per una banda, es fa un tipus de polítiques; per altra banda, en els àmbits locals, perquè la posició seria negativa o no segons els interessos polítics, doncs, hi ha contradicció. Portem aquesta contradicció, aquest doble llenguatge, el portem al Parlament de Catalunya.

Però, a més a més d'aquesta presentació, que és legítima, hi ha dues qüestions: si és que en aquest Parlament el grup polític del mateix color que ha fet aquesta reclamació a Mataró vota el mateix aquí que allà i, en segon lloc, si el Consell Executiu, que ja ha fet els seus passos procedimentals i que ja té una resposta, si pren la iniciativa per si sol, perquè té la majoria absoluta —si la pren per si sol, si és capaç de prendre les iniciatives corresponents— o no, i, en tot cas, el forçarem des de posicions externes a través d'iniciatives d'un altre Grup parlamentari; i, en tot cas, a partir de què? A partir que si s'ha de recolzar en una comarca, o en aquest debat que ha estat molt viu, molt intens, o bé un recolzament, per tant, contrari a aquesta presa de decisió, per tant, favorable a l'inici de les obres de l'autopista, o bé aprofitar una altra tendència, que és aquesta animadversió que des del Departament, segurament, de Política Territorial s'utilitza qualsevol element per anar en contra d'obres ben fetes. És clar!, segurament —i és una posició prou coneguda, perquè ha sortit en els mitjans de comunicació—, segurament el currículum de les obres públiques, de les carreteres fetes des del Departament, no són mostrables i, per tant, podem parlar des de com està la qüestió de l'A-18, des de la perspectiva que no és una autopista ni segura, ni ràpida, a més a més és cara i perillosa, o bé les destrosses que es fan amb polítiques d'autopistes en matèria mediambiental com l'autopista del Garraf o en matèries de peatge, etcètera. I en qualsevol cas ja veurem cap a on es decanta el Grup parlamentari; si dóna el recolzament als interessos partidistes locals o bé, per contradiccions internes del propi

Grup de la majoria, es dona recolzament a posicions més antagòniques, a posicions més contradictòries, a posicions contràries al fet que es construeixi a Catalunya una bona xarxa de carreteres i d'autopistes.

Una autopista que tothom reconeix que és molt necessària i no tan sols per al Maresme, sinó, per exemple, per a la Costa Brava, i si ho és per al Maresme i si ho és per a la Costa Brava, també ho és per al país. Avui, senyores i senyors diputats, avui 27 de febrer, ja ningú es «qüestiona» la perllongació de l'autopista A-19 des de Mataró a Malgrat, i encara menys amb les condicions establertes en el conveni signat ACESA, amb el senyor Josep Vilarasau, el cap, i el MOPU, a través del seu titular. D'aquí que el debat i la votació, al nostre entendre, que avui estem realitzant és un debat de manifestacions i d'opinions. I en el nostre cas nosaltres serem clars, eh? Que estem d'acord amb la construcció de l'autopista entre Mataró i Malgrat, reclamada urgentment per una gran majoria de la població i, ho repeteixo, fins i tot, per totes les forces polítiques de la capital del Maresme, que és una autopista que ha de permetre urgentment l'enllaç amb la xarxa de carreteres i autovies de la Costa Brava, com manifestava el Director General de Carreteres. Jo els recomano que agafin els diaris de primers d'agost de l'any passat, on això queda molt clar. Per tant, és necessària aquesta autopista. Que és una autopista que ha de resoldre urgentment un dels problemes més importants que té el país, en una zona en què es concentren 40.000 vehicles el dia i que els caps de setmana són molts més. I que, per tant, això s'ha de resoldre, aquests problemes. I problemes d'embotellament, punts negres a Calella i Mataró. Que és una autopista que ha de resoldre, a més a més, els col·lapses, i que resoldrà, a través de l'acord signat, els col·lapses circulatoris en l'A-2 i en l'A-7, obres que ja estan en marxa i que, segurament, són un exemple de rapidesa que hauria de ser imitat per altres administracions i, entre elles, l'Administració de la Generalitat. (*Remor de veus.*)

I, finalment, que és una autopista que estableix un peatge molt baix, de 160 pessetes el metro, en contra, com per exemple, podem veure aquests dies... (*Veus de fons.*) En quilòmetres, sí, en quilòmetres... En contra del que podem veure aquests dies: conflictes en el túnel del Cadí, on es paguen peatges caríssims o bé, l'autopista Terrassa-Manresa, on per 20 quilòmetres o 25 quilòmetres s'estan pagant prop de 500 pessetes.

Per tant, des del nostre entendre, nosaltres diem que aquesta votació és una votació favorable que el Maresme disposi d'aquesta autopista; que és una votació favorable que s'articuli el país; que la nostra posició és favorable perquè es resolgui d'una vegada per sempre el conflicte que hi ha de circulació i de trànsit, i, per tant, nosaltres, el que votarem és favorablement que això es tiri endavant, i, per tant, no participarem en un joc que segurament té com a intenció: en primer lloc, un conflicte polític entre dues forces polítiques, que a nosaltres no ens afecta; i, en segon lloc, de retardar una obra necessària per al país.

En aquest sentit, manifestar que votarem en contra dels recursos presentats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat Il·lustre senyor Ramon Camp.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President, perquè, certament, aquí el que avui ens permet discutir la conve-

niència o no de formalitzar un conflicte positiu de competències és el fet que el Govern de la Generalitat, el dia 7 de gener, acordés fer el requeriment previ d'incompetència respecte a aquesta qüestió. Si en aquell moment el Govern de la Generalitat no hagués fet el requeriment d'incompetència, ara estaríem fora de qualsevol termini per formalitzar el conflicte positiu de competències. Això és així perquè l'article 63 de la Llei del Tribunal Constitucional especifica un termini de dos mesos des de la publicació de la norma, acta o resolució que es vol recórrer, per fer el requeriment d'incompetència. Posteriorment a aquests dos mesos, ja no és possible endegar el tràmit i, per tant, l'acció queda perjudicada. La resolució a què es fa referència, aquest Reial Decret, va ser publicat l'1 de desembre de 1990; per tant, dos mesos a partir d'aquell moment era l'1 de febrer; avui som 27, la iniciativa del Grup d'Iniciativa va ser presentada, doncs, el vint i escaig d'aquest mes, és a dir, que, en fi —en les circumstàncies aquestes, no vull entrar-hi, de l'oportunitat o no—, però el que és evident és que l'actitud del Govern de la Generalitat en aquest tema, i, per tant, també del Grup que li dona suport, ha estat nítida, clara, respecte a defensar els interessos no de la gent del Maresme, sinó del conjunt dels ciutadans de Catalunya, interessos que no han estat defensats de forma col·lectiva pel conjunt de forces polítiques que hi ha a Catalunya. I això s'ha d'assumir, això és un greuge i aquest és un peatge que, evidentment, s'hauria de pagar: seria lògic que es pagués per alguna força política.

El que és evident també és que la publicació d'aquest Reial Decret i el requeriment d'incompetència que va fer el Govern de la Generalitat van estar formalitzats —com deia—, van estar formalitzats el 10 de gener —l'acord es va prendre el 7; formalitzats, el 10—, i el dia 15 de febrer el Govern de l'Estat contesta, contesta dient que no accepta el requeriment d'incompetència, i, per tant, obre la via de la formalització de conflicte —dia 15 de gener; si avui som 27, vol dir dotze dies. Més ràpid no es podia anar, des d'un punt de vista..., ni es pot demanar al Govern de la Generalitat cap tipus de responsabilitat en el sentit de formalitzar o no formalitzar, perquè estem dins del termini d'un mes per formalitzar el conflicte.

Amb tot això, què vull dir? Vull posar de manifest que hi ha hagut una diligència total a defensar, com deia abans, els interessos del conjunt dels ciutadans de Catalunya i dels usuaris d'autopistes de Catalunya, en un tema clau, com és el tema d'una invasió de competències que ens afecta, perquè fa una perllongació —i això s'ha explicat aquí per diversos oradors—, una perllongació del termini de concessions, molt més enllà de les previsions que estaven fixades, previsions que estaven fixades el 2004 i ara passen a 31 de juliol..., 31 d'agost —per ser més exactes— del 2016. Això vol dir vint-i-cinc anys; això vol dir vint-i-cinc anys, i posats vint-i-cinc anys a cadascú de nosaltres vol dir que surt de la nostra concepció espacial immediata, lògicament, el tema de vies alternatives, en aquest sentit.

I això, això que és un greuge comparatiu en tot el tema —com s'ha dit abans—, com a comportament que té l'Estat, el Govern de l'Estat, el conjunt de l'Estat, és un greuge comparatiu respecte a Catalunya i també, situat en cadascuna de les autopistes de l'Estat de Catalunya, és una invasió de competències —i, això, ho hem de fixar— concretament a l'A-19, a l'A-19 i a l'A-17. Aquestes són les dues autopistes que són base per formalitzar aquest conflicte; per tant, no ens estenguem aquí ara

en altres consideracions, ni voler treure a col·lació altre tipus d'argumentacions i d'altres vies de comunicació, respectables debats en qualsevol moment, però que, lògicament, aquí són tan sols un intent de confusió que no ve al cas. A-19 i A-17. Quina és l'A-19? L'A-19, vostès saben que és la que surt de la plaça de les Glòries i arriba fins a la ciutat de Mataró, i, concretament, té dos trams: un tram d'aproximadament deu quilòmetres, que és lliure de peatge, que va de Barcelona fins a Montgat, i un altre de setze quilòmetres, que va de Montgat a Mataró, i aquest sí que és de peatge. En el primer tram coincideix, se sobreposa amb la Nacional-II, l'A-19, en el primer tram, de plaça de les Glòries fins a Montgat, se sobreposen amb la Nacional-II; l'altre és estrictament l'A-19, com a tal. Hi ha l'A-17, que és la que va de Barcelona..., és a dir, entrada de la Meridiana fins a l'enllaç amb l'A-19, a Sabadell, amb l'A-19 –que és lliure de peatge–, i després hi ha la de l'avinguda Meridiana fins a Montmeló, que connecta amb l'A-7, que aquesta és de peatge.

Llavors, aquestes dues autopistes, A-19 i A-17, transcorren íntegrament dins del territori de Catalunya, i per això van ser traspassades, el juliol del 1980, amb un Reial Decret, el 1943, van ser traspassades a la Generalitat, la competència d'aquestes dues carreteres. A partir d'aquell moment, la Generalitat passava a ser –per entendre'ns– la propietària d'aquestes carreteres, en potència; ara, es diferia, es diferia l'efectivitat de la possessió perquè estava vigent una concessió, i això es dilatava fins al 2004. Podríem dir, seguint un símil jurídic, que la nua propietat passava a la Generalitat i l'usdefruit quedava a mans de l'Estat, via una concessionària, que era ACESA. És a dir, aquest seria un símil, que no és ben bé exacte, però que serveix per clarificar el tema, des del punt de vista següent: que no es podia actuar, una de les parts no podia actuar de forma unilateral, com s'ha actuat; en aquest cas, l'Estat ha disposat d'una cosa de què no podia disposar. Ha disposat, de quina cosa? D'un termini, que anava fins al 2004, fins a traspassar-lo al 2016. I aquí hi ha una invasió de competències molt clara, que crec que és objecte, sobrerament, de la formalització d'aquest conflicte positiu de competències.

Entre altres coses, el que és evident és que passar del 2004 al 2016 implica un cost elevadíssim quant a la hipoteca que representa per a la xarxa d'infraestructures d'autopistes de Catalunya en tota aquesta zona. El senyor Ribó deia: «Escollin, amb la futura Mataró-Palafolls no es resoldrà el tema de la Nacional-II.» Segur que no es resoldrà, perquè ja està demostrat que no funciona, això: hi ha l'actual A-19, de Montgat a Mataró, amb peatge, i hi ha una Nacional-II que passa pels termes municipals de Montgat, Masnou, Premià i Vilassar de Mar, que està sempre col·lapsada. És a dir, el binomi autopista de peatge-Nacional-II, en aquest cas no funciona. I això, tot això s'ha d'entendre –i repeteixo una vegada més una cosa que, des d'aquesta tribuna, ja vaig dir en aquesta Cambra el novembre de l'any passat– que aquí no estem discutint un tema d'autopistes en general: qui vulgui portar el terreny a la qüestió d'autopistes, està confonent els termes d'aquesta qüestió; aquí estem discutint un tema de la Nacional-II, de la variant de la Nacional-II que s'havia de fer en el pas pel Maresme, trenta-sis quilòmetres, concretament, que en lloc d'anar fent bucles a cada una de les poblacions de la comarca del Maresme, es va decidir fer tota una variant de trenta-sis quilòmetres. I aquest era el compromís

del Govern de l'Estat, aquesta era la responsabilitat del Govern de complir-la, i aquest és el plantejament que estem defensant: estem defensant el plantejament del Govern Socialista fins al dia 5 de maig de 1990 –no es defensa res més que això.

Per tant, aquí no es vulgui confondre, no es vulguin crear cortines de fum –com més d'una vegada he dit–, perquè realment hi ha una responsabilitat gravíssima, en aquest cas, del Govern Socialista i dels partits que li donen suport, que han d'assumir-la i, crec jo –com deia abans– que n'haurien de tenir unes responsabilitats pel que ocasiona això quant al greuge que representa per al conjunt de la ciutadania de Catalunya, perquè per arreglar una cosa que s'ha començat malament i no s'ha volgut entrar en raons, s'ha acabat perjudicant tothom, s'ha acabat perjudicant tothom i no resolent el tema, i no resolent el tema.

Mentrestant, el Govern de la Generalitat ha tingut un comportament, com deia abans, exemplar en aquest tema, des del punt de vista de defensar una infraestructura bàsica per a Catalunya, amb els plantejaments que s'havien anunciat, perquè no defensar això vol dir una desinversió per a Catalunya de 35.000 milions de pessetes, desinversió que no es produeix ni s'ha produït a Andalusia, ni s'ha produït a Aragó, ni s'ha produït a tants i tants altres llocs –ni a Galícia–; en canvi, a Catalunya es produeix una desinversió pública de 35.000 milions de pessetes. La Nacional-II en aquests moments està pràcticament tota configurada ja, des de Madrid fins a la Jonquera, com una autovia, tota: el tram de Madrid-Guadalajara, Guadalajara-Saragossa, Lleida-Cervera, a punt d'iniciar-se, Igualada-Martorell, el Baix Llobregat, que s'anuncia també lliure de peatge, la variant de la Nacional-II en el terme de Girona..., tots els trams més importants estan ja previstos, ja en funcionament o previstos com a autovies, amb una perspectiva del segle XXI; l'únic tram que no es preveu així és el tram de la comarca del Maresme, i per solucionar una cosa que és tan evident es complica el tema de forma que es perjudica el conjunt d'usuaris d'autopistes de l'Estat a Catalunya. Realment és un escàndol –com s'ha dit aquí–, és un error tremend, i s'ha de denunciar com a tal, i no es pot deixar de denunciar perquè, si algunes vegades s'ha de demanar responsabilitats polítiques per la manca de coherència i per no fer pinya en una cosa de defensa dels interessos nacionals de Catalunya, un dels temes, en aquest cas, és aquest.

Aquí s'ha tret abans una referència, i abans de fer aquest comentari vull significar que, conjuntament amb l'actuació del Govern de la Generalitat, vint-i-sis ajuntaments de la comarca del Maresme han formalitzat els corresponents contenciosos; vint-i-sis ajuntaments que són de tot color polític –per entendre'ns–: dels trenta de la comarca, vint-i-sis, de tot color polític. Jo em recordo que el senyor Esteve Tomàs, que és molt afectat, doncs, a torejar situacions complicades i difícils –em ve a la memòria, per exemple, la Llei de Costes, no?; ara seria aquesta una altra situació difícil per al seu Grup–, doncs, em va dir: «Escollin, aquest és un tema personal,» –va dir– «és un tema personal», com volent disminuir aquest tema a una qüestió personal. És ridícul: aquest plantejament és ridícul, perquè, aquí, lògicament, hi ha hagut unes persones, unes formacions, uns càrrecs institucionals que han defensat els interessos de les seves col·lectivitats –de les seves comarques, de les seves poblacions–, uns partits que defensen els interessos del conjunt del país, i uns altres que no ho han volgut assumir i han assumit un

altre plantejament —legítim, potser: un plantejament de partit, de coherència d'acció política i general de l'Estat..., no ho sé—, però, lògicament, això surt de manifest en la valoració del conjunt de fets que hem tingut entorn d'aquesta qüestió.

El que, evidentment, succeeix aquí és que aquest és un tema que tothom coincideix que és necessari que es faci l'obra —tot-hom coincideix en això—, i no hi ha contradicció a demanar que es faci l'obra, perquè és urgent que es faci aquesta obra, perquè no pot continuar la situació caòtica de la Nacional-II en el seu pas pel Maresme —i no per al Maresme, sinó per a tot el conjunt urbà entorn de la Regió I. Això no és contradictori amb defensar els interessos del conjunt de ciutadans del Maresme i de Catalunya, i exercir les accions legals que ens pertocuen, i aquestes accions no paral·litzen l'obra, no la paral·litzen de cap manera, i si, en algun moment determinat, algun d'aquests recursos triomfa, si algun d'aquests recursos té un resultat positiu, doncs, la concessionària haurà de rebre el corresponent rescabament de despeses per part de l'Administració que hagi de fer-se càrrec d'aquesta obra.

El que no volem de cap manera —i per això no hi ha cap contradicció— és que caiguem aquí en el sofisme en què el senyor Esteve Tomàs ens volia fer caure, de dir: «Escolti, si vostès no es porten bé i deixen..., no reclamen els seus drets, que creuen que els poden reclamar i la legislació actual els permet de reclamar, si vostès no continuen per aquest camí, l'obra no es farà; si vostès continuen per aquest camí de reclamar els seus drets, l'obra no es farà.» Això és una amenaça, és..., en fi, és una paraula que no vull dir; bé, que no vull dir..., nosaltres tenim tot el dret, com a institucions, com a particulars i com a diverses forces polítiques, de plantejar el que creiem que és just.

Insinuar que aquí hi ha acords entre forces polítiques, doncs, de forma direccionada... —ja se'n cuidarà, potser, el senyor Ribó de desmentir-ho; evidentment, no em toca a mi, això. No em parli, no em parli, senyor Esteve Tomàs, de *curriculum* del MOPU —concretament, em parlava del *curriculum* de la Generalitat, concretament, i jo ho he apuntat aquí, i *curriculum* del MOPU, amb un interrogant. Carai, quin *curriculum*, el del MOPU, en aquest tema! Carai! perquè miri que ha fet també tots els papers de l'auca. Realment llastimós.

Diu vostè que ningú qüestiona el conveni; el conveni està qüestionat, està qüestionat i recorregut pràcticament per tothom. El que és evident és que aquesta carretera és absolutament necessària, però el que no es pot fer és fer abandó dels nostres drets. I això va en un altre tema —em porta a veure un tema final, ja—, que és que més d'una vegada ha sortit amb aquesta polèmica —i el senyor Ribó també ho ha tornat a dir avui—, de dir: «Escolti, ACESA té beneficis, i, per tant, si té beneficis, doncs, per què fa això i no fa l'altre...?» Escolti, ACESA ha de tenir beneficis, a veure si ens entenem: el problema no és ACESA, el problema és qui governa aquest Estat?, perquè si, l'Estat, el governa ACESA, llavors ja és un altre plantejament, lògicament! Ara, si a l'Estat hi ha un govern central que diu que governa i és el que dona concessions, a qui ens hem de dirigir nosaltres institucionalment és al Govern de l'Estat. ACESA, lògicament, aquí..., no es vulgui barrejar una cosa amb l'altra, perquè aquesta és una valoració diferent que crec que no ens pertoca a nosaltres entrar en aquesta qüestió.

El que crec, per tant, és que queda suficientment exposat tot el plantejament que ens porta a nosaltres a creure que és certa-

ment necessari formalitzar aquest conflicte positiu de competències, que el Govern —com he dit abans— ja està en aquesta línia, i que també li he de dir, senyor Ribó, que nosaltres, després d'aquesta argumentació, també podríem dir-li: «Escolti, no creiem necessari votar el que vostès proposen perquè, el que vostès proposen, ja ho ha acordat el Govern amb els mateixos termes: recórrer l'article 8, la Disposició Addicional Sisena del Conveni i la Clàusula Addicional Primera, concretament. Per tant, com ja és coincident i ho pensa fer el Govern, li podria dir que no és necessari votar a favor del que vostè ens planteja, perquè no necessitem aquest impuls com a Govern. Ara, també li he de dir que això, que potser en una altra qüestió de caràcter estrictament d'impuls polític intern, doncs, seria així quant a comportament del nostre Grup, en aquesta qüestió que és un tema de formalitzar un conflicte jurisdiccional institucional és evident que la força que hi pugui haver d'una resolució positiva del Parlament ajudarà a plantejar amb més fortalesa tota l'acció.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor... (*L'I. Sr. Tomàs demana per parlar.*) Senyor..., per què demana la paraula senyor Tomàs?

El Sr. TOMÀS: Senyor President, per al·lusions.

El Sr. PRESIDENT: Un minut.

El Sr. TOMÀS: Per dues al·lusions, bàsicament, n'hi ha d'altres, però per no esgotar el temps...

El Sr. PRESIDENT: Al·lusions, eh?, no rèplica.

El Sr. TOMÀS: Sí, per al·lusions. En primer lloc, dir-li que jo no he amenaçat ningú, que, en tot cas, si el senyor Diputat de Convergència, doncs, ha fet una intervenció molt a la defensiva i en el seu subconscient està d'acord amb el que jo he dit i que aquí ha hagut de sortir una cosa... però que no em digui que jo faig amenaces; en tot cas, el que joestic fent és defensar, segurament, l'opinió de la majoria de la població.

En segon lloc, m'ha dit que jo sóc un torero (*remor de veus*); no, no, jo no em considero..., no, jo no em considero un torero fins que no em posin amb un brau de més pes i de més categoria.

Moltes gràcies. (*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. (*L'I. Sr. Ribó demana per parlar.*) Senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ: Senyor President, li demano la concessió de cinc minuts, previstos en el Reglament, en un segon torn.

El Sr. PRESIDENT: Li puc concedir cinc minuts, senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, senyor Esteve Tomàs, qui ha de defensar l'autonomia de Catalunya? (*Remor de veus.*) Per poder fer alternativa a Catalunya s'han de poder plantejar aquestes temàtiques en el Parlament de Catalunya.

L'article 45 de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu ens diu que «el Parlament de Catalunya pot impulsar el Govern de Catalunya a comparèixer en conflictes de competències», com és el cas en què estem implicats ara, a part del recurs d'inconstitucionalitat i del conflicte de competències quan ens afecta directament. És el tercer supòsit; entra de ple en les competències jurídiques del Parlament de Catalunya i de ple —com li he dit al principi amb una afirmació solemne— en les

competències de tota força política que vulgui fer alternativa a Catalunya: defensar l'autonomia de Catalunya.

Nosaltres no sabem si el Govern ha pres formalment l'acord o no d'anar al Tribunal Constitucional, entre altres motius perquè el Parlament de Catalunya no té informació immediata dels acords del Govern. El que sí que sabem és que el Govern no ha comparegut i, per tant, afegim encara a l'argumentació que s'ha fet abans, si la votació és positiva per part del Parlament, és un impuls autonòmic i legítim a la compareixença.

Jo voldria respondre a tres qüestions que són importants per establir la votació: sobre l'objecte material de la competència, sobre la competència i sobre l'ús de la competència.

Sobre l'objecte material. Autopistes, xarxa viària, carreteres, diguem-ne com vulguem, però dos termes que presideixen el debat que estem fent: economia de Catalunya i ciutadà de Catalunya. Competitivitat de la seva economia, que es va estrangulant progressivament amb manca d'infraestructura i amb privatització d'infraestructura, i ciutadà de Catalunya de qualsevol indret que paga impostos i paga peatge. Són els dos termes de l'objecte material de la competència, sobre els quals reverteix de ple la manca de xarxa viària i en el cas de la Regió I la manca de sistema de transport públic, les mancances. Qui té competència? És aquí on nosaltres hem plantejat els arguments jurídics; desconexim si hi ha o no hi ha dictamen del Consell Consultiu, i és una llacuna que no crida l'atenció de les diputades i els diputats; els parlamentaris que vulguin saber els arguments que el Consell Consultiu pugui haver utilitzar per reforçar l'argumentació del Govern no ho poden arribar a saber! En el llibre —ja que el senyor Camps ens parla del llibre— no es publiquen els dictàmens que demana el Govern si el Govern no ho vol —el n'informo perquè ho aprengui, eh? Si el Govern no vol no es publiquen i nosaltres ho plantejem perquè aquesta és una llacuna de manca de transparència democràtica per a les diputades i per als diputats: no conèixer els arguments del Consell Consultiu.

I, en tercer lloc —la competència està plenament plantejada amb titularitat, amb coordinació i amb termini de transferència—, què fer-ne, d'aquesta competència? Via privada o via pública, que és també el que estem plantejant, i aquí la referència a ACESA, senyor Camps. ACESA, que l'any 89 reconeix 17.000 milions de benefici, que ara reconeix que el tercer i el quart carrils els costa 18.000 milions, que hem hagut d'aguantar —i ho subratllo— a Catalunya anys i anys d'estrangulament a determinades autopistes, com és l'A-17, per anar a Girona, i com és l'autopista per anar cap a Martorell, per estrangulament, per manca de tercer i quart carrils, és bastant fort que ens assabentem que una companyia que en un sol any ha fet beneficis quasi similars al que costa fer aquests carrils, ara obtingui el regal de perllongar la seva concessió dotze anys més. Miri si té alguna cosa a veure ACESA o no en el conflicte.

Senyor Camps, jo li faria una pregunta: si la Generalitat recupera aquesta competència, quina seria l'opció del Govern de Catalunya pel que és l'A-19?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Senyor President, sense intentar entrar en cap mena de polèmica, simplement a

tall informatiu per a aquest Parlament atesa la decisió que ha de prendre amb la seva votació, donar lectura a una certificació de l'acta de la sessió del Consell Executiu de la Generalitat, celebrada el dia 7 de gener de 1991, en què el Secretari General de la Presidència certifica que en aquest Consell Executiu —ho repeteixo— del dia 7 de gener es pren, entre altres, l'acord que degudament traduït es reproduïx a continuació —està feta, l'acta, en castellà però la intentaré traduir—: «Plantejar requeriment d'incompetència al Govern de l'Estat en relació amb el Reial Decret 1547/90, del 30 de novembre, pel qual es modifiquen determinades clàusules de la concessió d'Autopistas Concesionaria Española, SA, a l'empara del que s'estableix en l'article 63 de la Llei Orgànica 2/79, del 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional, a fi que adopti la següent Disposició:

»Derogar l'article 8 del Reial Decret 1547/90, de 30 de novembre, pel qual es modifiquen determinades clàusules de la concessió d'Autopistas Concesionaria Española, SA i les connexes clàusules sisena i addicional primera del conveni aprovat pel dit Reial Decret perquè afecta autopistes ja traspasades a la Generalitat de Catalunya.»

Continua l'acord: «En el cas que l'òrgan requerit entengui que no pot accedir al que se li demana, plantejar conflicte positiu de competència, de conformitat amb allò que disposa l'article 63 i concordants de la Llei Orgànica 2/79, del 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional.»

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Prego a la senyora Secretària que procedeixi a donar lectura de la proposta de resolució. (*L'I. Sr. Ribó demana per parlar.*) Sí, el senyor Ribó per què vol la paraula?

El Sr. RIBÓ: Per una precisió legal sobre la informació que ens ha donat el Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Digui.

El Sr. RIBÓ: Senyor Conseller, no una precisió legal, vostè sap que la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional estableix el termini de requeriment i, fet el requeriment, l'acord d'anar al Tribunal Constitucional. Per tant, és prou important que el Govern de Catalunya, curant-se en salut, signifiqués ja al Govern central que, en tot cas, si la resposta és negativa aniria al Constitucional, però falta elaborar les alegacions i l'acord d'anar al Tribunal Constitucional, que és on el Parlament de Catalunya té competència per intervenir.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ribó. La senyora Secretària.

La Sra. SECRETÀRIA QUARTA: «El Parlament de Catalunya acorda que el Consell Executiu de la Generalitat, d'acord amb el que estableix l'article 45.1.3 de la Llei 3/82, del 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, plantegi conflicte positiu de competències en relació amb el Reial Decret 1547/90, del 30 de novembre, pel qual es modifiquen determinades clàusules de la concessió d'Autopistas Concesionaria Española, SA, especialment el seu article vuitè en connexió amb la clàusula sisena i la disposició addicional primera del conveni aprovat pel dit Reial Decret, i en relació amb el Reial Decret 126/84, del 25 de gener, perquè entén que col·lideix amb l'article 9.13 i 14 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, i amb el Reial Decret 1943/80, del 31 de juliol, de Traspàs a la Generalitat de Catalunya de serveis de l'Estat en matèria de carreteres, especialment en el seu Annex B, tercer.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària.
Es procedeix a la votació. Faig l'advertiment que, perquè
l'acord sigui vàlid, cal la majoria absoluta.
Vots a favor de la Proposta de Resolució?
Vots en contra?
Abstencions?

La Proposta de Resolució ha estat aprovada per 80 vots a fa-
vor, 23 vots en contra i cap abstenció.

La majoria absoluta ha estat, doncs, obtinguda.

S'aixeca la sessió.

(La sessió s'aixeca a les dotze del matí i onze minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 67.1

La sessió s'obre a les dotze del migdia i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Treball i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Formació d'Adults.

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Mesures Urgents per a la Gestió dels Residus Industrials a Catalunya.

3. Interpellació al Consell Executiu sobre la incidència de les sectes en la societat catalana.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'impuls i millora de l'ensenyament públic a Catalunya.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes (EAJA).

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'universalització dels serveis sanitaris al conjunt de la població.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre el sanejament dels rius de Catalunya.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'educació a distància.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre les ubicacions d'abocadors controlats de residus sòlids urbans.

11. Moció subsegüent a la interpellació sobre les Conseqüències de la Guerra del Golf Pèrsic.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política de Transports en l'Àmbit de l'Entitat Metropolitana de Transport.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Seguretat Jurídica dels Presos a Catalunya.

14. Moció subsegüent a la Interpellació al Consell Executiu sobre la Política General d'Higiene Alimentària.

15. Moció subsegüent a la Interpellació al Consell Executiu sobre el Tractament de la Violència en l'Esport.

16. Moció subsegüent a la Interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Natalitat i Orientació Familiar.

17. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5, del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple i també els noms dels qui les han formulades; aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió, per la qual cosa es prega que s'eximeixi la Presidència de la se-

va lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes se substanciaran demà dia 28 a dos quarts de cinc de la tarda.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la incidència de les sectes en la societat catalana

Aquesta Presidència proposa, d'acord amb l'article 62.4, del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia amb la supressió del punt número 3, que era: interpellació al Consell Executiu sobre la incidència de les sectes en la societat catalana; aquest punt ha estat retirat pels senyors Diputats que l'havien presentada.

Modificació de l'ordre del dia

Alhora aquesta Presidència sol·licita l'assentiment per modificar l'ordre del dia i afegir un punt, que serà el número 3, amb la interpellació d'urgència següent: quins són els propòsits de capteniment del Departament de Política Territorial i Obres Públiques en relació amb la política general d'adquisició de terrenys? Dóna la Cambra l'assentiment? Moltes gràcies.

Passem al primer punt de l'ordre del dia que és debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Formació d'Adults i de les esmenes reservades per defensar en el Ple. La Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa? Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

Projecte de Llei de Formació d'Adults

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats. El Projecte de Llei de Formació d'Adults, presentat pel Consell Executiu, ha estat elaborat a partir de les directrius generals i característiques bàsiques proposades per un grup de treball constituït per diversos membres experts i qualificats que formen part del Consell Assessor de Formació d'Adults.

Es tracta del projecte d'una llei marc general no reglamentista capaç d'adaptar-se als constants canvis de la societat catalana i adequada a les necessitats presents i futures d'un país democràtic integrat a la Comunitat Europea. El desenvolupament i l'aplicació de la LOGSE, les transferències encara pendents pel que fa a l'INEM, la lliure circulació de persones i béns a l'Europa comunitària a partir de 1993 i la nova legislació que se sumi a l'existent o pugui modificar-la, són aspectes que s'han tingut en compte en redactar aquest Projecte de Llei i que han determinat en bona part la seva essència.

Calia fer una llei de formació d'adults que no estigués afectada per tots aquests canvis ja previstos i per d'altres no previsibles sinó que fos compatible amb ells, una llei que pogués donar resposta a les necessitats de formació d'adults durant anys sense quedar obsoleta abans d'ésser desenvolupada.

El Projecte de Llei presentat aspira a fer realitat un nou model de formació d'adults a Catalunya que permeti donar resposta immediata i eficaç a les necessitats de les persones en el mateix lloc i moment en què sorgeixin mitjançant una estructura àgil i flexible. No es tracta d'oferir uns serveis als quals

s'adeqüi l'usuari, sinó d'oferir els serveis que l'usuari necessita en el lloc i el moment precisos.

D'altra banda, calia superar la identificació de la formació d'adults amb l'analfabetisme, el fracàs escolar, l'assistència social i fins i tot amb l'ensenyament reglat, sense que això significés en cap moment oblidar els col·lectius més necessitats. Aquesta idea va determinar que el Govern de la Generalitat adscriuís la formació d'adults al Departament de Benestar Social, i calia ésser conseqüent amb aquesta decisió. La formació d'adults s'ha d'emmarcar dins el procés de formació permanent que ha d'acompanyar la persona al llarg de tota la seva vida i, per tant, ha de tenir en compte els següents àmbits fonamentals d'actuació: en primer lloc, una formació instrumental i bàsica per tal d'oferir una formació general i compensadora d'una formació deficitària en relació amb el desenvolupament i les exigències de la societat actual, que permeten l'obtenció de títols i certificats i l'accés als diversos nivells de l'ensenyament fins arribar a la universitat; en segon lloc, formació per al món laboral que faciliti la incorporació al món del treball i l'actualització, reconversió i perfeccionament de coneixements i habilitats per a l'exercici d'una professió o ofici, i en tercer lloc, formació per al lleure i la cultura per tal d'aconseguir l'aprofitament amb finalitats formatives del temps lliure i de desocupació laboral.

L'objectiu de la Llei és oferir a totes les persones adultes la possibilitat d'adquirir uns coneixements que no van poder assolir al seu moment, actualitzant-los d'acord amb les exigències laborals, socials i culturals de la societat, i contribuir a incrementar el grau de satisfacció i, en definitiva, el benestar de la persona.

La Llei de Formació d'Adults, tot respectant la LOGSE, no ha de ser un apèndix legal ni una mera repetició adaptada a les persones adultes, ja que supera l'àmbit estrictament educatiu per incidir en d'altres àmbits d'actuació que són competència d'altres departaments del Govern de la Generalitat. I precisament això exigia que aquesta Llei fos respectuosa amb les competències ja atribuïdes a d'altres departaments, i no pretengués afectar-les o redistribuir-les. El seu objectiu ha de ser l'establiment del marc general d'actuació de la formació d'adults a Catalunya i la regulació d'aquelles activitats no contemplades en el cos normatiu vigent.

El nou model de formació d'adults es fonamenta en una coordinació de les diferents actuacions a realitzar, en una gestió descentralitzada dels programes a desenvolupar i en una major participació de les institucions i entitats públiques i privades. Un programa general de formació d'adults, que es confeccionarà a partir de l'aprovació d'aquesta Llei i que serà aprovat pel Govern de la Generalitat, preveurà les activitats de formació d'adults a desenvolupar a Catalunya durant un període plurianual. Aquest programa general tindrà en compte els programes relatius als diversos àmbits d'actuació i els plans específics destinats a satisfer demandes i necessitats de col·lectius concrets, i també els plans locals elaborats pels municipis i comarques.

La tasca de coordinació és assumida pel departament competent en matèria de formació d'adults, que serà aquell que el Govern consideri més idoni per a dur a terme eficaçment les funcions atribuïdes; la gestió de cada programa correspondrà, en funció del seu àmbit d'actuació, al departament competent en cada cas, i l'execució dels programes no serà responsabilitat exclusiva de l'Administració, sinó que també serà confiada a

entitats públiques i privades i a organismes no governamentals a través de convenis i acords de col·laboració, tot abandonant el sistema assistencial i paternalista de les subvencions.

Aquest nou model de formació d'adults, en la línia del que han adoptat des de fa anys els països democràtics i de la Comunitat Europea, exigeix superar velles i encarcerades estructures per tal de trobar noves fórmules que permetin donar una resposta vàlida i immediata a les múltiples i heterogènies demandes dels diversos col·lectius de la societat catalana.

La UNESCO va organitzar una Quarta Conferència Internacional sobre Educació d'Adults i en aquesta Quarta Conferència va deixar constància que hi havia tres tendències en els Estats membres de la UNESCO; tres tendències que més o menys resumia d'aquesta manera: en primer lloc, un primer grup d'Estats membres —diu la UNESCO— que es caracteritza pel fet que la responsabilitat fonamental en matèria d'ensenyament d'adults incumbeix principalment a un sol ministeri, que és generalment el Ministeri d'Educació. Hi ha una sèrie de països que segueixen aquest grup, segons l'informe de la UNESCO, que són Brasil, Colòmbia, Xipre, Emirats Àrabs Units, Equador, Haití, Hondures, Índia, Indonèsia, etcètera, Ruanda, El Salvador, Tailàndia... De la Comunitat Econòmica Europea només hi ha Espanya, Grècia i Portugal. Aquesta, evidentment, no és la tendència que proposa aquest Projecte de Llei que presentem a la seva aprovació.

Hi ha una segona tendència que es caracteritza pel fet que la filosofia de l'educació d'adults, la seva definició i les seves principals orientacions emanen d'un organisme polític que transmet les directives a totes les institucions, que porten a terme els seus programes de forma concertada amb les diferents organitzacions socials. Exemples d'aquests estats membres, segons la UNESCO, són Bulgària, el Congo, Cuba, Hongria, Iran, Madagascar, Malvines, Nicaragua, Polònia, República Democràtica Alemanya —fins ara—, República Socialista Soviètica d'Ucraïna, Romania, etcètera. Tampoc aquest és el model que nosaltres proposem. Tampoc el Projecte de Llei que es posa a la seva consideració segueix aquest model.

Hi ha una tercera tendència, que en aquesta Conferència de la UNESCO es va ressaltar, que és: el pluralisme en matèria d'opcions educatives, i una part dels programes d'educació d'adults, és d'incumbència d'organismes no governamentals privats i paral·lelament els poders públics intervenen en relació amb programes específics i brinden assistència als organismes no governamentals per a la realització de les activitats d'educació d'adults. Països que estan dintre d'aquesta tendència, segons l'informe de la UNESCO: hi ha la República Federal d'Alemanya, Austràlia, Àustria, Dinamarca, els Estats Units, Finlàndia, Irlanda, Israel, Itàlia, el Regne Unit, Suècia, Suïssa, etcètera. En aquesta tendència s'inclou la nostra proposta. Dic això perquè, en funció d'alguns plantejaments que s'han fet aquests darrers dies, doncs, és clar que s'ha de destacar quina tendència, en funció d'aquestes tres que menciona la UNESCO en la seva Quarta Conferència Internacional, quina és la tendència en la qual s'emmarca el Projecte del Govern de la Generalitat que s'ha tramès a aquesta Cambra.

La formació presencial es completa amb la formació a distància, i aquesta és ja una realitat recollida en la Llei; el programa *Graduï's*, ara pot, emès amb caràcter experimental el darrer trimestre del curs 89-90, i de forma regular durant el present

curs, és una prova fefaent dels esforços que el Govern de la Generalitat esmerça per tal d'aconseguir un millorament de la formació de tots els ciutadans de Catalunya, fonament de progrés, autèntic suport de les llibertats individuals en una societat democràtica i condició prèvia de prosperitat i benestar social.

Els centres de formació d'adults no són concebuts com una mera rèplica dels centres docents, sinó polivalents, oberts a la realització d'activitats en qualsevol dels àmbits d'actuació previstos i aptes per donar resposta de forma coordinada en tot un territori.

L'estructura tradicional i rígida dels formadors d'adults, integrada per funcionaris dels cossos generals, esdevé més flexible amb la possible incorporació a l'ensenyament no reglat de persones expertes, de provada capacitat i idònies per a la docència d'una determinada matèria. Però sobretot es posa especial èmfasi en la formació permanent dels formadors d'adults, ja que la qualitat i nivell del nou model de formació d'adults proposat dependrà bàsicament de la preparació, actualització i capacitat dels formadors.

Els cursos de postgrau en l'educació d'adults, impartits per la Universitat de Barcelona i la Universitat Autònoma de Barcelona amb la col·laboració de la Direcció General d'Afers Socials, i els cursos de reciclatge organitzats a través del Centre de recursos per a la formació d'adults el Mil·lenari, en són un indubtable exemple. Així doncs, hom pot concloure que el text del Projecte de Llei de Formació d'Adults, aprovat pel Consell Executiu i tramès al Parlament de Catalunya, es distingeix pel seu caràcter innovador, pel seu pluralisme d'opcions formatives, per la seva estructura flexible i per la seva adequació a la realitat d'una societat democràtica i moderna com és la catalana.

Creiem, en definitiva, senyor President, senyores i senyors diputats, que és l'eina que en aquests moments necessitem de cara a aconseguir els objectius que abans he esmentat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Si no hi ha cap diputat encarregat per la Comissió per presentar el Dictamen, passarem seguidament al debat del Projecte de Llei. Hi ha reserves diverses esmenes; n'hi ha tres a la totalitat, que són de retorn del Projecte. La primera és presentada pel Grup Mixt. Per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, la primera pregunta que segurament hem de contestar sempre que fem una esmena de retorn és: per què? Però jo crec que qui ha defensat aquesta Llei respon en primer lloc el perquè del nostre motiu de retorn d'aquesta Llei al Govern. Perquè hi ha una Llei d'adults que, qui defensa aquesta Llei d'adults, és el Conseller de Benestar Social. I, per tant, ens hem de preguntar nosaltres..., nosaltres l'hem fet, aquesta pregunta, i tinc la impressió que és una pregunta que cada un de nosaltres s'hauria de respondre, i és: si una llei d'aquestes característiques i en una societat moderna de veritat, ha de ser competència de la Conselleria de Benestar Social.

Nosaltres tenim clar que això no hauria de ser d'aquesta manera, i quan es parla de competència i de qui ha d'exercir una llei s'està parlant també, de la mateixa manera, de quina manera s'aplicarà aquesta llei. I la Conselleria de Benestar Social té uns objectius que, com el seu nom indica, nosaltres creiem que

no és adient per plantejar-se amb claredat el tema de l'ensenyança d'adults. I, per tant, aquesta és la primera constatació que des del nostre punt de vista fa necessari que la Llei hagi de ser d'una manera diferent.

Segon argument. Hi ha una polèmica que segurament començarà a repetir-se en aquest Parlament, i és que si el que necessitem des d'un punt de vista del Govern de la Generalitat és una conselleria d'ensenyança o una conselleria d'educació. Perquè, quan comencem a plantejar que l'educació d'adults no pot ser —no pot ser— de la Conselleria de Benestar Social, hem de plantejar-nos al mateix moment quina conselleria ho ha de fer. I nosaltres tenim la nostra opinió: nosaltres creiem que seria necessari avançar en la direcció d'una conselleria d'educació, amb una visió més globalitzada del que signifiquen, prop del segle XXI, els problemes de l'educació del conjunt dels ciutadans de Catalunya. I, per tant, aquí ja apareix un altre dels motius essencials pels quals nosaltres hem plantejat aquesta esmena de retorn. Pensem que hauria d'haver-hi una conselleria d'educació i que les competències en temes d'ensenyança d'adults les hauria d'aplicar aquesta conselleria d'educació.

Un altre argument important, i és que l'educació d'adults, per les seves característiques i per la realitat que estem vivint en aquest moment, la nostra societat, o es parteix d'una concessió de caràcter integral permanent, o hi haurà greus dificultats perquè pugui complir el seu objectiu.

Hem de tenir present que hi ha un procés vertiginós, a la societat catalana, en la necessitat —des d'un punt de vista professional, però no únicament professional, sinó personal— d'adquirir coneixement, que faciliti que el conjunt dels ciutadans de Catalunya estiguin en condicions de jugar el paper que des d'un punt de vista social, cultural, es planteja per a ells.

I nosaltres pensem que aquest repte no el resol la Llei que és plantejada pel Govern de la Generalitat. Encara existeix —i poseu-hi totes les cometes que vulgueu— una «concessió» de Benestar Social pel tema d'ensenyament d'adults. I nosaltres pensem que aquest és un altre argument per plantejar la necessitat de la retirada d'aquesta Llei.

Un altre argument: i és que, precisament per aquests temes, l'educació d'adults hauria de ser una concessió de caràcter interdepartamental; i és cert que hi ha hagut modificacions i matisacions entre la proposta inicial i la proposta final que ens presenten, però crec que no són únicament les organitzacions sindicals qui haurien de participar directament en la gestió i en la direcció d'aquests temes. Per sort, a la societat catalana hi ha un ventall molt important, molt important, d'organitzacions socials que històricament han estat participant d'una forma activa en els temes de l'ensenyament d'adults: ateneus, centres culturals, grups de persones que han estat treballant en concret. I la pregunta que nosaltres ens fem: és que aquesta Llei dona la possibilitat real d'una participació, com i de quina manera s'ha de fer? Això que moltes vegades el Grup de Convergència i Unió planteja, i és que la societat civil ha de corresponsabilitzar-se de les tasques, però, a l'hora de la veritat, que és fer lleis, això es queda en paper mullat. Com i de quina manera aquesta xarxa, aquest entramat social que ha participat històricament, com i de quina manera ho farà a partir d'aquesta Llei? La nostra opinió és que no ho podrà fer. No podrà decidir, no podrà participar, i nosaltres creiem que això és un element negatiu.

I, per últim, hi ha un tema: és cert que quan es discuteix una llei s'està discutint únicament una llei, però, mireu, fer política és aprovar lleis, però, sobretot, posar peles, diners. I quins diners hi ha per aplicar aquesta Llei, en aquest pressupost, en aquest? I podríem fer una altra cosa: quins diners hi ha en aquest pressupost per a la renda mínima de reinserció i per a altres temes? I jo sóc conscient que estem parlant i estem discutint únicament la Llei, però si aquests arguments de caràcter general, que jo he intentat explicar molt curtament, si hi incorporem l'última, i és que, de diners, no n'hi ha —de diners, no n'hi ha—, la nostra conclusió és que una llei que únicament significa un paper amb moltes limitacions per a la seva aplicació i amb les mancances que nosaltres hem plantejat, creiem que no és la llei que el Parlament de Catalunya necessita.

Per tant, nosaltres creiem que això s'hauria de retornar al Govern i treballar en la direcció d'una nova llei d'adults que, de veritat, tingui capacitat de resoldre, des del nostre punt de vista, aquests elements de caràcter genèric i, segurament, altres de caràcter parcial que podrem discutir en les esmenes parcials que hem realitzat nosaltres.

Moltes gràcies, i informar que el senyor Casanovas després farà l'explicació de la seva posició, perquè és una posició no coincident al cent per cent amb la posició que el Partit dels Comunistes de Catalunya té.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. El senyor Casanovas no hi és? Hi ha torn en contra? Ho farà conjuntament a totes les esmenes a la totalitat?

La Sra. RIBES: Les respondria conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. La segona esmena a la totalitat, l'ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya; per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera, Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, una esmena a la totalitat perquè estem convençuts que el Parlament, en aquest tema, podria fer una llei molt millor, i, això, no ho diem de memòria, sinó que ho diem perquè hem comprovat que al llarg del treball de la Ponència la Llei ha millorat molt: ha millorat tant que un diu: llàstima que s'acabi aquest termini, que no puguem continuar, i que no, per exemple, fem la interrupció d'aquesta Llei —ara, com s'ha fet amb altres lleis, com la Llei de Museus—, i esperem que en una nova legislatura, amb l'experiència acumulada, es torni a plantejar aquesta Llei.

Justament perquè aquest tràmit de Ponència ha estat molt important en aquesta Llei, em penso que, per estricte agraïment parlamentari, voldria agrair l'actitud de la Diputada ponent, senyora Teresa Ribes, del lletrat que ens ha atès, i també de la senyora Àngela Miquel, Directora General de Serveis Socials, que ha tingut la paciència de tractar d'explicar-nos la Llei —en aquest cas concret, a mi—, i, encara que no ha aconseguit fer-me entendre la bondat de la Llei, jo li vull agrair el temps que hi ha esmerçat.

He de dir també que, de les moltes esmenes presentades per Iniciativa per Catalunya, la majoria han estat acceptades, és a dir, que creiem que hem col·laborat també en això que en podríem dir el millorament d'aquesta Llei o d'aquest avantprojecte de llei. De tota manera, també hem tingut una mica la impressió d'aquella dita evangèlica que «pedaços de roba nova

amb vestit corcat serveixen de ben poc», i que, en tot cas, aquestes esmenes que han millorat la Llei no serviran perquè la Llei sigui una llei bona.

També nosaltres hem tingut un dubte —que el plantejava ara el senyor Celestino Sánchez—, però que més aviat el voldríem preguntar a la Mesa —és la decisió de la Mesa del Parlament—: per què el debat en Comissió i en Ponència d'aquest Projecte de Llei ha estat encarregat a la Comissió de Cultura i no a la Comissió d'afers socials? Voldrà dir que tota llei que parli d'ensenyaments, encara que sigui d'agricultura, de turisme, etcètera, passarà sempre a la Comissió de Cultura, Comissió, com ja saben, amb una notable vocació de reunions? És, en tot cas, una pregunta d'aquestes que queda plantejada i que tampoc no..., ni demanaré resolució escrita, sinó que senzillament ho plantejo i ho pregunto per explicar la meua ingènua perplexitat en aquest punt.

Bé, les raons per les quals nosaltres fem l'esmena a la totalitat d'aquesta Llei és perquè el trobem un projecte de llei «ucrònic» —si se'm permet el neologisme—; és a dir, quan fa quatre anys el President Pujol, en el debat de política general, va anunciar una nova llei d'adults, nosaltres vam dir que sí, que hi estàvem d'acord, i, en canvi, ara, en aquest moment, diem que no. Per què? Perquè en aquests moments resulta que en pocs mesos aquest Parlament de Catalunya aprovarà no una llei d'adults: dues. Perquè, és clar, des del 26 d'octubre de 1990 ja té vigència plena la LOGSE, la Llei Orgànica de l'Ordenació General del Sistema Educatiu, que dedica el títol tercer a l'educació de les persones adultes. Per tant, en la Llei d'aplicació de la LOGSE a Catalunya, haurem d'aprovar, naturalment, una llei de rang més ampli, més superior, i els articles 51, 52, 53 i 54 de la LOGSE, haurem de veure com queden regulats, d'acord amb aquesta regulació de la Llei d'Adults —per cert, Projecte de Llei d'Adults que no fa, en cap moment, referència explícita a la LOGSE.

Perquè hi ha un tema molt important: el nostre Grup, des de sempre, ha reclamat la transferència de l'INEM a la Generalitat —i ho ha demanat al marge de qui governava a la Generalitat. Bé, sembla que en aquests moments una de les transferències de l'INEM, del fons destinats a formació ocupacional, pot ser una cosa imminent. No seria important esperar aquesta transferència dels fons destinats a formació ocupacional de l'INEM per fer una llei d'adults que pogués incloure aquest tema, que és un tema absolutament important per al conjunt de la formació d'adults?

Hi ha qüestions de legislació europea que també ens afectaran a partir del 93, d'una manera molt clara, pel tema de formació d'adults: hi ha, per exemple, anunciat l'avantprojecte de llei d'ensenyaments artístics, que serà important; hi ha les mesures sobre formació d'adults de la proposta sindical prioritària, no desenvolupats i no recollits encara en aquest avantprojecte de llei. És a dir, a nosaltres ens fa la impressió que aquesta Llei es fa d'una manera precipitada, d'una manera innecessària, i que justament sembla que sigui més aviat per consolidar un estat de fet que no per fer realment una regulació i una ordenació d'un sector molt important.

Jo estic d'acord amb un dels punts que ha dit el Conseller, l'Honorable senyor Comas: la Llei aporta —i estic d'acord amb vostè— una concepció més oberta del sentit de la formació d'adults. D'aquesta formació d'adults, en parla una monografia

excel·lent, d'Àngel Marzo i Josep Maria Figueres, en què expliquen les diverses modalitats d'educació d'adults vigents en aquests moments a Europa, i que poden tenir també sentit per a Espanya. Al marge que el llibre no ha tingut la sort de comptar amb un prologuista digne, és un llibre important perquè explica, a més, els diferents punts que podria tenir en compte aquesta Llei.

Ara bé, si estem d'acord que aquesta Llei eixampla el concepte d'educació d'adults, també ens fa la impressió que la Llei parla d'una manera massa distant, com si es tractés d'un altre país, és poc audaç pel que fa a l'anàlisi de la problemàtica real de la societat catalana ara i avui, una societat catalana en la qual hi ha encara un 5% d'analfabetisme computat, d'analfabetisme total, un percentatge molt alt d'analfabetisme funcional i un 60% que declara no tenir certificat d'estudis primaris. Com es pot traduir aquest 60% que no té certificat d'estudis primaris? No ho sé, però, en tot cas, em temo que després de tants anys en què no hi ha hagut diner públic, precisament, per fer aquesta compensació obligatòria, de justícia, que era que el que no ha tingut dret a educar-se quan ho podia haver fet, no ho ha pogut fer per molts problemes que hi ha hagut en aquest país —i, en el cas de Catalunya, no solament per la pèrdua de llibertats sota el franquisme, sinó per les problemàtiques socials derivades, per exemple, de les migracions—, és evident que hi ha una injustícia històrica que ha de ser reparada i ha de ser reparada en aquests moments.

És per això que nosaltres, senyors diputats, senyor Conseller, no hem criticat en cap moment el programa *Graduï's*, ara pot —tot i que, amb alguns punts tècnics del programa, no hi estem d'acord—, i també ens ha sobtat la facilitat amb què han estat obtinguts els certificats d'estudis a partir del programa *Graduï's*, quan en una actuació presencial són tan importants. Però no ho hem criticat ni ho criticarem, perquè tot el que sigui eixamplar, en aquests moments, les possibilitats de formació d'adults, comptaran amb el nostre suport.

És cert que la Llei evita de pronunciar-se sobre el tema que més tinta ha fet córrer, que és l'adscripció dels ensenyaments d'adults a la Conselleria de Benestar Social. És cert, també, que la Llei deixa el tema obert: no el tanca, o sigui, no diu en cap moment: «la Llei serà..., l'ensenyament d'adults dependrà de Benestar Social». Ara bé, al llarg del treball de Ponència, la paraula «educació d'adults» ha estat substituïda per «formació d'adults», en nom de criteris semàntics absolutament discutibles. Ens trobem que, en aquests moments, dependran per tant dels organismes que es creen, justament interdepartamentals, a favor de l'educació d'adults, no podran ser presidits —com proposaven diferents grups— pel representant de la Conselleria d'Ensenyament, sinó que queda la cosa també oberta, perquè aquest tema de l'adscripció ha quedat absolutament obert.

Jo m'imagino que el desgavell que tot això pot produir és notable: no tinc clar que els majors de vint-i-cinc anys que es preparen per a l'accés a la universitat depenguin de la Conselleria de Benestar Social, des d'un punt de vista formal, o que els que fan cursos de català per a adults també en depenguin. És a dir, hi haurà problemes greus: hi haurà problemes, i els tindran també les iniciatives que tiren endavant, per exemple, l'INEM —com he dit abans— o la mateixa Conselleria de Treball, amb una sèrie de propostes.

Han estat rebutjades, al llarg del treball en Ponència i en Comissió, esmenes que fan referència directa a la coordinació del Departament d'Ensenyament, i continuem dient que no acabem d'entendre quin sentit tindrà que l'Institut Català de Noves Professions continuï adscrit al Departament d'Ensenyament, després de l'aprovació d'aquesta Llei. El preàmbul de l'Institut Català de les Noves Professions —no oblidin que el va presentar l'Il·lustre Conseller, senyor Joan Guitart, quan ho era d'Ensenyament— diu textualment el mateix que diu el preàmbul de la Llei d'adults. Per tant, què voldrà dir? Que dos organismes que tenen les mateixes finalitats depenen de conselleries diferents. Realment, no s'acaba d'entendre.

És cert també que, a darrera hora, hi ha hagut una proposta de creació de comissió interdepartamental: tant a darrera hora que fa molt poques hores que ha estat creat, això. Quan nosaltres diem que ens sembla que aquesta Llei s'hauria pogut aturar i fer un període més llarg de treball per arribar a ser una llei absolutament important, ho diem senzillament per això: perquè hem comprovat que es podia continuar discutint i es podia millorar aquesta Llei.

Hi ha un punt que a nosaltres ens sembla important, i és: sobre qui recau l'educació d'adults? El senyor Conseller parlava de les tendències de la UNESCO, i ha dit una part del que diu l'Informe de la UNESCO, però em penso que no ha dit la segona part. Dels països del tercer grup, que eren, per a nosaltres, els països models, insisteixen en un altre punt, senyor Conseller, que és que és el poder local el que es fa càrrec, sobretot, de l'ensenyament d'adults, i que el poder local, en el cas concret d'Alemanya, compta amb el suport del land, compta amb el suport de l'Estat central i compta amb d'altres suports.

En canvi, en aquesta Llei, el pes de l'ensenyament d'adults depèn de la Generalitat, i els ajuntaments han de prestar el seu suport per tal que aquesta organització —ensenyament d'adults— compti també amb el suport... És a dir: hi ha un capgirament important, no solament de l'adscripció de països, sinó de l'adscripció de l'accent sobre qui es fa càrrec de l'educació d'adults, i això també ho diu, el consell de la UNESCO.

Concretament, i fora d'aquest Parlament, vaig comentar l'experiència alemanya de les *Hochvolksschulen*, per exemple; són —em penso— molt importants com a experiències de formació permanent d'adults. Perquè, i això és important, hem de preveure una formació d'adults per a tots els adults, no solament pensant en l'obtenció de certificats d'estudis, no solament per a la reincorporació al treball, sinó cada vegada més per a l'oci.

Pensin que una població cada vegada més envellida, com és la de Catalunya, molt aviat..., i la majoria dels aquí presents ens ho haurem de plantejar ja, des d'ara, haurem de pensar què farem un cop jubilats, i una de les possibilitats arreu del món és, justament, la de formar-nos. No ens aniria gens malament tenir un marc molt clar en què ens quedi clar que podrem formar-nos, malgrat la desatenció del Grup Popular en aquest tema; també el Grup Popular haurà de comptar amb nosaltres a l'hora de pensar que ens haurem de formar tots en el futur i que, precisament, la formació d'adults no tindrà només aquest caràcter d'urgència social que indicava ara, sinó que també tindrà un caràcter general d'oferta per a tots els ciutadans d'aquest país.

La Diputada Socialista Dolors Torrent ha formulat, sovint, una pregunta: per què vol el Govern fer, ara, aquesta Llei

d'adults? És una pregunta que jo subscriu, i l'he publicada en diferents ocasions. De passada, per als comentaristes polítics que sempre diuen que hi ha tensions entre el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa, comprovin que no sempre és cert.

Bé, jo acabaré dient, senyores i senyors diputats, que em semblaria molt oportú que la majoria decidís, en aquests moments, enretirar aquest Projecte de Llei, fer-lo més ben fet; perquè, si no, hauran de recordar moltes vegades que la feina mal feta no té futur.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. No voldria pecar de descortesia, senyor Riera, però vostè ha dirigit una pregunta a la Mesa, preguntant-se per què s'havia tramitat a la Comissió de Política Cultural.

Bé, com vostè sap, l'article 93.2 del Reglament diu que els projectes de Llei, després que la Mesa mani la seva publicació i s'obri el termini d'esmenes, diu: «escollida la Junta de Portaveus, ordenarà que es tramitin en la Comissió corresponent». A la Junta de Portaveus hi va haver unanimitat, senyor Riera, perquè es tramités a la Comissió de Política Cultural.

La tercera esmena a la totalitat és amb text alternatiu, presentada pel Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, fer una llei no és una qüestió fàcil; porta moltes hores de treball, molts contactes, moltes discussions i obliga a molta responsabilitat política. I ara tenim l'oportunitat d'exercir aquesta responsabilitat política.

Els socialistes hi hem reflexionat. El motiu que ens va fer decidir presentar una esmena de devolució i la presentació d'un text alternatiu va ser el de la responsabilitat política. La lectura de l'Avantprojecte de Llei presentat en aquest Parlament, pel Consell Executiu va decebre el conjunt de les expectatives que s'havien dipositat en una llei d'educació d'adults a Catalunya; era inconcret, ambigu i esquemàtic.

Els contactes del Grup Socialista amb el sector han possibilitat fer un text alternatiu que, si bé no és el millor possible, sí que concreta i estructura una llei per poder-la dur a terme, per poder-la dur a la pràctica, i crea expectatives creïbles que es podria desenvolupar una política seriosa en l'educació dels adults.

Per tant, presentem un text alternatiu que conté i concreta els elements per desenvolupar l'educació d'adults a Catalunya.

No creguin que hem fet un text alternatiu pretenent desmarcar-nos d'una determinada conselleria. La responsabilitat de la inconcreció de la Llei és reflex del que està passant a Convergència i Unió i al Govern. Davant la Llei d'Educació d'Adults no es mantenen els mateixos criteris, ens consta.

Fa temps que tinc la impressió que vostès, si haguessin de presentar el Projecte de Llei, s'ho pensarien, ja que no s'esperaven el nivell d'interès que ha suscitat el tema de l'educació dels adults. I malgrat que no s'ha propiciat el debat en el conjunt del moviment d'educació d'adults, ja sé que se m'argumentarà en contra, però tinc dades per demostrar, jo també, el contrari. De tota manera, la presentació del Projecte ha contribuït a la reflexió en el si del mateix moviment, i aquest mèrit se li ha de reconèixer.

Voldria destacar que, al llarg de les discussions en Ponència, en un clima d'absoluta cordialitat, tots els grups de la Cambra hem anat mostrant un interès major pels temes de l'educació

d'adults, i això és un èxit. I voldria destacar també que els grups de l'oposició hem coincidit en la votació de la majoria de les esmenes. Els socialistes, únic grup que ha presentat un text alternatiu, hem aportat nombrosos elements de reflexió; creiem que no s'ha fet un esforç seriós per arribar a punts de coincidència amb el Grup Socialista, malgrat que és un grup que des de la primera Legislatura es preocupa pels temes de l'educació d'adults en aquest Parlament. L'Il·lustre Diputat i senador del meu Grup, el parlamentari senyor Felip Lorda, en va ser el pioner.

S'han fet algunes transaccions, però no sobre els temes que nosaltres considerem clau, i als que m'aniré referint al llarg de l'exposició. No s'ha tingut en compte aquelles aportacions del Grup Socialista que podien donar contingut a la Llei. El Projecte de Llei s'ha polit; és veritat que ha millorat, i ho ha dit el parlamentari antecessor, el senyor Ignasi Riera, però no s'ha aprofundit en el contingut del Projecte. Pensem que es podia haver fet un esforç major per atansar les posicions.

Mantenim l'esmena de retorn i presentem el text alternatiu per aquest i d'altres motius que aniré explicant.

Havia pensat de documentar aquesta explicació amb algunes referències estadístiques, però no n'abúsaré. Les que donaré són prou il·lustratives: són dades de la revista *Suport* que edita el Departament de Benestar Social a Catalunya. A Catalunya hi ha una població major de catorze anys, de vora tres milions de persones –2.830.645, per ser exactes– que no tenen el graduat escolar, i que inclou 265.272 persones que tenen dificultats a llegir i escriure; per tant, que entrem en el camp dels analfabets. I si ens fixem en les xifres dels analfabets absoluts, realment són alarmants.

O sigui, gairebé la meitat de la població catalana no té el graduat escolar. Crec que aquestes xifres han d'estar presents a l'hora de defensar un projecte d'educació d'adults; si no, ens equivocarem.

Aquestes xifres que van per davant bé reclamen una solució urgent, i la Llei ho hauria de permetre. Tenim, amb la Llei, l'oportunitat de reparar una discriminació social.

Però abans de centrar els punts diferencials del nostre Projecte alternatiu, voldria portar alguns elements per reflexionar sobre l'educació dels adults. L'educació dels adults és un tema il·lusionador, i crec que, com a acció de govern a potenciar, caldria abocar-hi esforços.

L'educació, globalment considerada, a final del segle XX és un instrument clau, bàsic de seguretat individual i col·lectiva, i dóna capacitat de convivència i, per tant, de democràcia; també de modernitat i prosperitat.

L'educació ha de partir d'una concepció global que no té un límit; en l'educació, s'hi han d'abocar esforços; en l'educació, s'hi ha de treballar; l'educació es posa al dia amb el dia a dia. És –ha de ser– per a tots: per a infants, per a adolescents i per a adults.

Dins del món educatiu, l'educació dels adults té més possibilitats..., té unes possibilitats tan amples que, en fer una llei d'educació d'adults, queden sempre espais en blanc, sempre es podria fer millor. Però si hi pensem, ens adonem que l'educació de les persones adultes ens obliga a pensar en l'educació permanent; o sigui, en l'educació integral, i no limitada en el temps, en les possibilitats de formar-se al llarg de tota la vida.

Fer una llei que engresqui per anar avançant en aquesta direcció no és fàcil, però es poden garantir uns mínims; ja sé que aquest és un dels arguments de Convergència a l'hora de defensar el seu Projecte, però els mínims han de servir per saber què es farà, cap a quina direcció es faran les coses i qui s'encarregarà de fer-les i que es facin. És molt demanar, en una llei? L'ambigüitat és paper mullat, i esforç ha costat, al moviment d'educació d'adults, fer entendre que és necessari estructurar i vertebrar el sector, com perquè ara es vegi decebut en una llei en la qual no es veuen reflectides les seves pròpies aportacions. És també un factor de descontentament del moviment en general, que no han tingut present vostès, que no han consensuat amb el sector, i tinc exemples concrets per dir que és la Llei de Convergència, malgrat que nomenin, de vegades, noms, persones, personalitats que els han assessorat, que, en la pràctica, no ha estat així; en la pràctica, aquestes persones, el que es van trobar és en un parany, perquè quan, teòricament, s'estava discutint amb aquestes personalitats o aquests representants del Consell Assessor la possibilitat de presentar esmenes o de modificar el Projecte inicial, hi estaven previstes, hi estava previst que es fes durant el mes d'abril, el mes de febrer passat ja havia entrat la Llei en aquest Parlament. Per tant, s'estava enganyant aquestes persones que ara s'utilitzen per dir que s'ha consensuat i que s'han assessorat bé.

El nostre text alternatiu es diferencia del presentat pel Consell Executiu en què pren responsabilitats concretes i no cau en l'ambigüitat; les nostres aportacions han estat gairebé totes de contingut. El nostre Projecte es diferencia tant en la pròpia estructura de la Llei com en el lèxic conceptual, i així mateix, com en les competències institucionals, com en les consideracions tingudes en compte en l'exposició de motius; referències a institucions com la UNESCO, pel seu paper promotor en el camp de l'educació d'adults, com la mateixa història de l'educació d'adults de Catalunya, vinculades a la de tradició popular institucional, també, i a les etapes més democràtiques de la nostra història sense oblidar la relació més recent amb els moviments populars dels anys setanta.

Però els temes dels quals nosaltres hem fet principi, sense excloure la necessitat de diàleg i la negociació, han estat els següents: en primer lloc, el tema del mapa de l'educació d'adults a Catalunya. No hi poden haver versions diferents, contradictòries des dels mateixos rengles de Convergència i Unió: si s'ha de fer, o no es pot fer, o bé ja està fet; no queda gens clar. Per a nosaltres, el Mapa de l'educació d'adults a Catalunya és l'eina sobre la qual el Consell Executiu ha de basar objectivament la seva actuació política, sense un coneixement de les necessitats objectives no es pot fer una oferta creïble.

En segon lloc, donant com a segures les possibilitats d'una projecció de l'educació d'adults i tenint la radiografia de Catalunya a partir del Mapa, cal que la Llei estructuri, de dalt a baix: les competències i els mecanismes per desenvolupar-les, els plans i els programes específics, la Conselleria a què s'ha d'adscriure, la Comissió per a l'Educació d'Adults a Catalunya, la creació de la Direcció General per a l'Educació d'Adults, el paper dels municipis, la participació. En aquests temes és on la Llei és més inconcreta o bé diria que és on es percep més la inconcreció, perquè és des d'on els principis generals deixen de ser política de bones intencions per tenir la possibilitat de convertir-se en actuacions viables. Es pot parlar molt de l'educació

d'adults, però si després no es disposen els mecanismes per desplegar-la coherentment, se'n continuarà parlant, però no es farà una política global d'educació d'adults per al país.

Per a nosaltres, la creació d'un organisme com a òrgan de coordinació per al desenvolupament i l'aplicació de la Llei és primordial. Aquest organisme, el concretem en la creació d'una estructura organitzativa: la Comissió per a l'Educació d'Adults de Catalunya. També concretem per qui ha d'estar presidida i formada, i quin és el paper dels municipis en el si de la Comissió, així com el de les altres institucions de cadascuna de les administracions públiques que desenvolupin activitats en l'educació dels adults. He de dir, en aquest apartat, que nosaltres transaccionem o acceptem la transacció d'aquesta esmena —ho explicaré també posteriorment al debat de les esmenes— perquè a darrera hora —ho ha dit el senyor Ignasi Riera— se'ns ha presentat una esmena per transaccionar tot aquest seguit d'esmenes dels diferents grups, que parlaven de la necessitat de donar responsabilitats concretes i de crear un organisme impulsor de l'educació dels adults.

He de dir que el text que transaccionem no ens satisfà plenament, però ho fem en benefici que almenys a la Llei quedi algun tipus de coordinació que pugui obrir les esperances vers aquesta educació global, que tots volem, que és l'educació dels adults.

Completen les esmenes la creació d'una direcció general en l'àmbit específic de l'educació dels adults i la dependència —si bé connectada i organitzada interdepartamentalment per la via de la Comissió per a l'Educació d'Adults— d'una conselleria concreta: la Conselleria d'Ensenyament, que és —creiem— qui pot garantir l'impuls global sense que en tingui el monopoli —també ho diem—; però sí que pot garantir l'impuls global de l'educació dels adults, evidentment entenent que no és només des d'Ensenyament, que hi ha altres departaments involucrats en l'educació dels adults.

Per tant, diem: «no n'ha de tenir el monopoli la Conselleria d'Ensenyament, però sí ha de ser la impulsora de l'educació dels adults a Catalunya». Perquè és un parany l'explicació que se'ns ha donat d'Europa. A Europa, les competències són diverses i variades, però nosaltres fem la nostra llei a partir de la nostra pròpia realitat, a partir de Catalunya i a partir —creiem— de l'eix vertebrador que ha estat qui ha reflexionat, també, sobre les possibilitats de l'educació d'adults. A partir de l'eix vertebrador que representa la xarxa pública actual avui a Catalunya; aquesta xarxa pública que ha estat capaç de teoritzar per si mateixa i capaç de demanar el salt endavant, que desmarqui l'educació d'adults d'aquells aspectes més «egebitzadors» —com se li diu en el si del moviment d'educació d'adults—, i que sigui capaç de donar aquest salt endavant. Però, evidentment que ha de ser la Conselleria d'Ensenyament qui ha de donar el gran impuls, i per això nosaltres ho defensem.

No val a dir que el Consell Executiu n'és el responsable global, o que ja es concretaran de quina manera o de quina conselleria dependrà; és ara que fem el debat, és ara l'hora de la veritat. Ara podem participar-hi, per la via del decret no hi participarem.

Creiem que Convergència no diu res de l'adscripció departamental, fruit de les seves pròpies contradiccions, no per un principi inspirador del Projecte que han presentat en aquest Parlament.

Nosaltres proposem un mapa; un pla general elaborat per la Comissió per a l'Educació d'Adults i aprovat pel Consell Executiu, per a tot Catalunya; uns programes concrets a desenvolupar; uns àmbits i uns sectors específics; un organisme de participació social reflectit en la Llei, on siguin presents tant les representacions institucionals com socials, el Consell Assessor —que també és una esmena que es transaccionarà—, una conselleria impulsora i uns instruments organitzatius com la Comissió per a l'Educació d'Adults i la Direcció General.

D'altres aspectes ens diferencien del Projecte presentat pel Govern, el mateix lèxic, el vocabulari, la terminologia; parlem nosaltres d'educació i no de formació com un concepte més global, no confonguem pla i programes ni ens referim a pla quan parlem de projecte global i de programes quan parlem d'aspectes específics. Destaquem el paper dels municipis com a interventors directes en la decisió i coordinació de la política educativa en l'educació dels adults, no per suplir deficiències o mancances de l'administració educativa, sinó per aportar en el conjunt de l'educació dels adults; parlem del finançament. L'Illustre Diputat Celestino Sánchez s'hi ha referit abans que jo, el projecte presentat no en parla. Volem saber com es finançarà l'educació dels adults de Catalunya; volem saber com és donarà aquest pas qualitatiu del qual presumim i del qual... i se n'ha fet evident quan ha fet l'exposició el senyor Comas; volem saber com es finançarà; volem saber com els vora tres milions de catalans sense graduat escolar podran satisfer les seves necessitats educatives.

Massa inconcret és el seu projecte. En ponència, com deia abans, s'ha polit, però no s'acabat de concretar. Per què, senyor Ignasi Riera —torno a repetir—, per què una llei tan inconcreta? Per què, aquesta Llei? Calia fer-la així o valia la pena obrir un procés de debat amb el moviment d'adults? Si hem tardat uns anys a fer-la, podíem esperar a fer-ho per fer-ho ben fet. Ara, l'únic que fa és crear frustracions. Hi ha desconfiança.

Tenen davant seu, senyors de Convergència, un sector actiu —el sector de l'educació d'adults— i molt disposat, amb molt bona voluntat, amb capacitat de reflexió, amb capacitat d'organització, que és capaç d'impulsar, juntament amb l'Administració competent, un projecte d'educació d'adults. I és capaç, també, de reciclar-se sempre i quan es tingui present que l'educació d'adults a Catalunya s'ha de vertebrar entorn a la xarxa pública de les escoles d'adults.

El millor seria que el Consell Executiu retirés el seu projecte, tal com ha dit l'Ignasi Riera, i entre tots fessim un projecte nou més d'acord amb tots els temes de reflexió que en aquest debat van sortint; un projecte més d'acord amb la nostra realitat i més previsor respecte a les expectatives comunitàries que el 1993 portarà per a la lliure circulació de les persones en la Comunitat Europea. I ens trobarem que les nostres persones, que els catalans, no podrem participar-hi amb igualtat de condicions. Les deficiències educatives són més grans, les deficiències en capacitació professional són més grans aquí que als països europeus de llarga tradició democràtica...

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant senyora...

La Sra. TORRENT: Sí, ja acabo, senyor President. Deficiències que només poden superar-se si l'Administració educativa hi dedica un esforç d'imaginació i recursos, i es garanteix una actuació coordinada de totes les institucions i departaments. Si no ho fem així, se'ns omplirà la boca parlant de l'educació dels

adults, però no hi aportarem solucions reals. Per això mantenim l'esmena a la totalitat i lamentem que Convergència, que matemàticament té la clau parlamentària per decidir quin text és el definitiu, perdi l'oportunitat històrica de portar, amb aquesta Llei, una nova volada en l'educació dels adults.

Tant els mitjans de comunicació com la societat, cada cop prenen més consciència de la importància de l'educació dels adults. Convergència i Unió pretenia donar un salt teòric, però no ha superat la LOGSE en temes d'educació d'adults, ni tampoc ha superat algunes comunitats autònomes de l'Estat espanyol que han aprovat projectes de llei d'educació de les persones adultes, amb un contingut més seriós. Continuem insistint que aquest projecte, tal com s'ha presentat, no calia; no fa la impressió que modifiqui la situació actual; no aporta coses noves; no concreta; continua alimentant la confusió i nosaltres, com a grup responsable políticament, no podem contribuir a allargar situacions d'indefinió.

Per aquest motiu, si el nostre text alternatiu no surt aprovat, ens abstindrem en la majoria de l'articulat presentat pel Consell Executiu. Aquestes són les profundes diferències amb el seu text; el nostre conté els elements per al desplegament d'un projecte de llei, i el seu no.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Torn en contra? Té la paraula l'Illustre Diputada senyora Teresa Ribes.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, permetin-me que comenci per l'esmena presentada pel Grup Socialista, sobretot pel treball que ha representat fer un text alternatiu, això demostra un profund interès i justifica la presentació d'una esmena a la totalitat. Espero, encara que han dit que no, que en sentir les nostres argumentacions, si no la retiren —que ja suposo que no la retiraran—, però espero que com a mínim sí que quedaran convençuts que la nostra Llei és molt bona.

Li voldria dir, senyora Dolors, que el finançament consta en l'annex de la Llei i que el finançament, doncs, cada any anirà amb els pressupostos que es debateran en aquest mateix Parlament. També li voldria dir que totes aquestes preguntes que volen saber, la majoria ja les saben; doncs, la majoria de preguntes que vostè ha fet són coses que des de la Conselleria ja s'estan realitzant i ja s'estan fent, i la solució real que demana per a l'ensenyament d'adults crec que està en l'aprovació d'aquesta Llei, que és una bona llei.

El text alternatiu que presenta el Grup Socialista s'inspira en dos principis bàsics, que el configuren i el determinen. D'una part, la inclusió de la formació d'adults dins el sistema educatiu i, en conseqüència, la seva adscripció i dependència del Departament d'Ensenyament.

A partir d'aquestes premisses és fàcil deduir el caràcter restrictiu i tradicional del text proposat, allunyat d'un model de formació d'adults propi dels països desenvolupats i democràtics com és el nostre. En comptes d'una llei marc i de caràcter general que permeti la seva adaptació als constants canvis que experimenti la societat catalana, el text proposat és reglamentarista i descriptiu; s'emmarca clarament dins de les coordenades fixades en la LOGSE, sense tenir en compte que la formació d'adults s'emmarca en un context més ampli, més modern i més progressista i no en un àmbit restrictiu, que excedeix també l'àmbit tradicional.

No solament s'insisteix en la idea d'una formació d'adults concebuda com a aplicació del sistema educatiu no universitari a les persones adultes, sinó que remarca i emfasitza la seva funció compensadora de deficiències educatives i de superació de situacions de marginació i dependència.

L'adscripció que fa de la formació d'adults al Departament d'Ensenyament confirma la prioritat atorgada als ensenyaments reglats conduents a l'obtenció d'un títol en detriment d'altres àmbits d'actuació tan importants per a nosaltres i que són competència dels altres departaments.

La creació de consells assessors per part de les administracions locals es preveu també d'acord amb la normativa establerta per als consells escolars, però, en tot cas, ha de ser la pròpia autonomia dels ens locals d'on ha de sortir i la que ha de decidir en aquest tema.

Quant als temes desenvolupats en el text proposat, no varien substancialment dels inclosos en el text del Projecte del Govern, si bé es troba a faltar un epígraf dedicat especialment a la formació de formadors, la qual queda incorporada al capítol I, «Dels professionals de l'educació». La inclusió de l'article 23, referit a convenis de col·laboració dins el Títol III, «Dels professionals de l'educació», està fora de lloc.

En qualsevol cas, el text alternatiu proposat no millora el text del projecte d'una llei dissenyada per a un país progressista, europeu i democràtic en constant canvi; d'una llei que no pretén modificar competències ja atribuïdes a d'altres departaments, sinó que té com a objectiu fonamental possibilitar a totes les persones adultes uns coneixements que no van poder assolir en el seu moment, actualitzar-los d'acord amb les exigències laborals, socials i culturals de la mateixa societat, i contribuir, en definitiva, a incrementar el grau de satisfacció i de benestar de la persona.

Per això s'ha inclòs al Departament de Benestar Social, perquè creiem que tota aquesta formació és la que contribueix al benestar de la persona i, per tant, al benestar de tota la societat. No confonguin —com fan molt sovint— el terme «benestar social» amb el terme «assistència social», que filosòficament i conceptualment són totalment diferents.

I ara permetin-me, en lloc de fer un torn en contra, d'al·ludir breument a algunes referències dels il·lustres diputats que m'han precedit, i després faria un torn a favor de la nostra Llei.

Per exemple, quan el senyor Ignasi Riera parla de la LOGSE, en comparació amb la LOGSE el nostre Projecte de Llei és molt més ampli, totes les directrius que marca estan compreses i, en primer lloc, els articles que la LOGSE dedica a la formació d'adults, més que un text normatiu, el que fan és donar uns principis generals i unes idees-marc que defineixen els paràmetres en què s'ha de desenvolupar la formació d'adults. És un text que permet la seva aplicació, és un text amb un contingut normatiu que estableix mesures concretes que en la nostra llei es van desenvolupant.

Quant a la referència que ha fet a l'INCANOP, jo li diria que, llegint el Decret fundacional d'aquest Institut, el seu punt a) diu: «Estudiar i analitzar les mutacions que es produeixen en el món professional, i assenyalar l'aparició i el desenvolupament de noves professions.» No parla mai de fer formació, sinó que parla d'investigar, de preparar i establir programes i experimentacions.

Crec que al senyor Celestino Sánchez ja li he respost, quan he parlat de la Conselleria de Benestar Social, i la confusió que tenien algunes vegades amb l'assistència social.

El nostre Projecte de Llei de Formació d'Adults, aquest Projecte presentat pel Consell Executiu, ha estat elaborat a partir de les directrius generals i característiques bàsiques proposades per un grup de treball constituït per diversos membres experts i qualificats que formen part del Consell Assessor de la Formació d'Adults; per tant, no és veritat que els experts ni els interessats no han participat en aquest text.

Es tracta del Projecte d'una llei-marc general, no reglamentarista, capaç d'adaptar-se als constants canvis de la societat catalana i adequada a les necessitats presents i futures d'un país democràtic i integrat a la Comunitat Europea. El desenvolupament i l'aplicació de la LOGSE, les transferències encara pendents pel que fa a l'INEM, la lliure circulació de persones i béns a l'Europa Comunitària a partir de 1993 i la nova legislació que se sumi a l'existent o pugui modificar-la són aspectes que s'han tingut en compte en redactar aquest Projecte de Llei i que han determinat en una bona part la seva essència.

Calia fer una llei de formació d'adults que no es veiés afectada per tots aquests canvis ja previstos i per altres no previsibles, sinó que fos compatible amb ells, una llei que pogués donar resposta a les necessitats de la formació d'adults durant anys, sense quedar obsoleta abans de ser desenvolupada, car tots sabem que la redacció o modificació d'una llei és un procés laboriós i difícil.

El Projecte de Llei presentat aspira a fer realitat un nou model de formació d'adults a Catalunya que permeti donar resposta immediata i eficaç a les necessitats de les persones, en el mateix lloc i moment en què sorgeixin, mitjançant una estructura àgil i flexible. No es tracta d'oferir uns serveis als quals s'adequa l'usuari, sinó d'oferir els serveis que l'usuari necessita en el lloc i moment precisos.

D'altra banda, calia superar la identificació de la formació d'adults amb l'analfabetisme, fracàs escolar, assistència social i, fins i tot, amb ensenyament reglat, sense que això signifiqués en cap moment oblidar els col·lectius més necessitats, ans el contrari. Aquesta idea va determinar que el Govern de la Generalitat adscriuís la formació d'adults al Departament de Benestar Social, i calia ésser conseqüent amb aquesta decisió. La formació d'adults s'ha d'emmarcar dins el procés de formació permanent que ha d'acompanyar la persona al llarg de tota la seva vida i, per tant, ha de tenir en compte els següents àmbits fonamentals d'actuació, com serien la formació instrumental i bàsica, per tal d'oferir una formació general i compensadora; la formació per al món laboral, que faciliti la incorporació al món del treball, l'actualització, la reconversió i el perfeccionament de tots aquests coneixements, i la formació per al lleure i la cultura, per tal d'aconseguir l'aprofitament amb finalitats formatives del temps lliure i de desocupació laboral.

L'objectiu de la Llei, per tant, és oferir a totes les persones adultes la possibilitat d'adquirir uns coneixements que no van poder assolir en el seu moment, actualitzar-los d'acord amb les exigències laborals, socials i culturals de la mateixa societat, i contribuir a incrementar el grau de satisfacció i, en definitiva, de benestar de la persona.

La Llei de Formació d'Adults, tot respectant la LOGSE, no ha de ser un apèndix legal, ni una mera repetició adaptada a les

persones adultes, ja que supera l'àmbit estrictament educatiu per incidir en altres àmbits d'actuació que són competència d'altres departaments.

Precisament això exigia que aquesta Llei fos respectuosa amb les competències ja atribuïdes a aquests altres departaments i no pretengués afectar-los o redistribuir-les. El seu objectiu ha de ser l'establiment del marc general d'actuació de la formació d'adults a Catalunya i la regulació d'aquelles activitats no contemplades en la normativa vigent.

El nou model de formació d'adults es fonamenta en una coordinació de les diverses actuacions a realitzar, en una gestió descentralitzada dels programes a desenvolupar i en una major participació de les institucions i entitats públiques i privades, amb la qual cosa tots els grups polítics d'aquesta Cambra estem d'acord.

Un programa general de formació d'adults aprovat pel Govern de la Generalitat preveurà les activitats de formació d'adults a desenvolupar a Catalunya durant un període plurianual. Aquest programa general tindrà en compte els programes relatius als diversos àmbits d'actuació i els plans específics destinats a satisfer demandes i necessitats de col·lectius concrets, així com els plans locals elaborats pels ens municipals i comarcals.

La tasca de coordinació és assumida pel Departament competent, que serà aquell que el Govern consideri més idoni per a dur a terme eficaçment les funcions atribuïdes. L'execució dels programes no serà responsabilitat exclusiva de l'Administració, sinó que també serà confiada a entitats públiques i privades i organismes no governamentals, a través de convenis i acords de col·laboració, tot abandonant el sistema assistencial i paternalista de les subvencions.

Aquest nou model de formació d'adults, en la línia del que han adoptat des de fa anys els països democràtics i de la Comunitat Europea, exigeix superar velles i encarcerades estructures per tal de trobar noves fórmules que permetin donar una resposta vàlida i immediata a les múltiples i heterogènies demandes dels diversos col·lectius de la societat catalana.

La formació presencial es completa amb la formació a distància, i aquesta és ja una realitat recollida a la Llei. El programa *Graduï's*, ara pot, emès amb caràcter experimental el darrer trimestre del curs 89-90, i de forma regular durant el present curs, és prova fefaent dels esforços que el Govern de la Generalitat esmerça per tal d'aconseguir un millorament en la formació dels ciutadans de Catalunya. No deu estar tan malament la política portada per aquest Departament quan, aquest programa, l'estan copiant a la Comunitat Autònoma de Madrid, i fins i tot ara es debatrà una ponència a la Comunitat Europea.

Aquest fonament del progrés i de la formació de tots els ciutadans de Catalunya fonamenta un autèntic suport de les llibertats individuals en una societat democràtica i és condició prèvia de prosperitat i benestar social.

Els centres de formació d'adults no són concebuts com una mera rèplica dels centres docents, sinó que són centres polivalents, oberts a la realització d'activitats en qualsevol dels àmbits d'actuació previstos i aptes per donar resposta de forma coordinada en tot un territori.

L'estructura tradicional i rígida dels formadors d'adults integrada per funcionaris dels cossos generals esdevé més flexible

amb la possible incorporació a l'ensenyament no reglat de persones expertes, de provada capacitat i idònies per a la docència d'una determinada matèria, però sobretot es posa especial èmfasi en la formació permanent dels formadors d'adults, ja que la qualitat i el nivell del nou model de formació d'adults proposat dependrà bàsicament de la preparació, actualització i capacitat dels formadors.

Tenim un gran cos de formadors, hi ha un gran grup de mestres d'aquí —vingui ja el nostre agraïment a tots ells, que cada dia, i des d'anys molt difícils fins a l'actualitat, han estat portant aquesta tasca—, creiem que ells seran els primers beneficiats d'aquesta nova Llei.

Els cursos de postgrau en aquesta línia, iniciats en educació d'adults i impartits per la Universitat de Barcelona i la Universitat Autònoma de Barcelona, amb la col·laboració de la Direcció General d'Afers Socials, i els cursos de reciclatge organitzats a través del Centre de Recursos per a la Formació d'Adults del Mil·lenari en són un indubtable exemple ja tirat per endavant.

Així doncs, podem concloure que el text del Projecte de Llei de Formació d'Adults, aprovat pel Consell Executiu i tramès al Parlament de Catalunya, es distingeix pel seu caràcter innovador —i permetin-me que es pugui reconèixer—, pel seu pluralisme d'opcions formatives, per la seva estructura flexible i per la seva adequació a la realitat d'una societat democràtica i moderna com és la catalana.

Per tant, aquest Projecte és el nostre i estem convençuts que és el millor; no votarem, per tant, les seves esmenes de retorn al Govern.

Moltes gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Ara, d'acord amb l'article 67.2 del Reglament, els altres grups parlamentaris poden fixar la seva posició.

Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, la marginació en què es troba la gent gran, les persones que en diem adultes, més qualificades, és tema d'una gran preocupació per a l'Agrupació parlamentària del CDS.

La gran importància que ha adquirit el problema de l'educació d'adults en el nostre temps, especialment en la seva adequació i formulació vers el seu futur, ens obliga a la classe política, per una part, a abordar-lo sense tardança. És per això que el CDS va renunciar en el seu dia a presentar una esmena a la totalitat a aquest Projecte de Llei i fer un nombre important d'esmenes amb l'esperança de coadjuvar a la seva millora, optant per no demorar una reforma en profunditat que la formació d'adults requereix i que el CDS considera urgent i d'immediata necessitat.

Per altra part, jutgem que la classe política, aquest Parlament, ha d'abordar aquesta problemàtica amb accentuat rigor, bastant-se en un plantejament correcte, racionalment concebut, que no oblidí els aspectes culturals i psicològics i que utilitzi el necessari rigor científic positiu i empíric, tenint en compte l'augment demogràfic de la tercera edat i l'actual reducció de la població activa, així com els conflictes adaptatius que això implica.

Cal aquí recordar que el percentatge total d'analfabetisme absolut a Catalunya és del 5,7% per a la població de 15 anys en endavant, i que el 45,6% correspon a persones analfabetes de més de 65 anys. Estudis recents que analitzen les relacions entre educació i treball —és a dir, l'adultesa— com a nova etapa educativa mostren que la marginació de la major part de les persones adultes menys qualificades arribarà, d'aquí a deu anys, a més del 50% de la població adulta. En el CDS tenim ben clar que la qualificació i la formació de les persones adultes han de ser considerades com a temes clau, preferents i ineludibles.

CDS creu que no solament s'ha de garantir l'educació dels ciutadans en l'edat escolar, i oblidar-se i limitar l'educació de la majoria de les persones adultes. La Generalitat de Catalunya i aquest Parlament han de fer realitat i possible la necessitat de l'educació d'adults i fixar-ne el model marc, és a dir, dictaminar una llei marc d'educació d'adults que garanteixi unes plantilles suficients, específiques i estables de formadors; que doti els centres de la infraestructura suficient, i que doni garanties de pressupost necessari per a dur-ho a terme.

La Llei avui a debat i la realitat política ens mostren una vegada més que l'orientació del Govern de Convergència i Unió —és a dir, de la Generalitat de Catalunya— aposta una vegada més per la iniciativa privada i deixa la xarxa pública reduïda a un caire subsidiari; no contempla la formació per generar una dinàmica participativa en la comunitat; no té en compte la LOGSE, malgrat que es diu que la respecta, i així podríem anar reflectint defectes que nosaltres creiem que té la Llei avui a debat, i que esperem que siguin corregits en el debat de les esmenes. No obstant això, l'Agrupació parlamentària del CDS considera que l'alfabetització i el seu sentit en la nostra societat, els formadors i el paper de les universitats i en especial les línies bàsiques que haurien de comportar una reforma en profunditat de l'educació de les persones adultes és d'absoluta i urgent necessitat, que s'ha de portar a una proposta de futur immediat. És per això que, una vegada més, el CDS aposta per no fer del perfeccionisme legal o legislatiu un impediment o un motiu per retardar la posada en marxa d'aquella eina que faci possible el fet de «prioritzar» aquests continguts, habilitats i destreses que puguin permetre assumir creativament els recursos que les persones adultes vagin requerint en els diferents aspectes de la seva vida.

La necessitat urgent d'aquesta llei ens determina a no poder donar suport a les esmenes de retorn a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President, senyors diputats, senyores diputades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya vol agrair en primer lloc el bon clima i el bon ambient de treball de què hem pogut disposar tots els diputats que hem treballat el text de la Ponència, en particular la bona disposició de la portaveu de la majoria, la senyora Teresa Ribes; bona disposició que, afegida a la seva intervenció de fa només uns instants, no seran, malgrat tot, argument suficient com perquè nosaltres donem al seu moment una posició, no ja entusiàstica, sinó ni tan sols estrictament favorable, al que ha estat

el balanç final del treball efectuat fins ara, bo i afirmant que, això no obstant, el text inicialment presentat s'ha vist millorat per les aportacions de tots els grups, inclòs el Grup de la majoria, òbviament.

És aquest àmbit, l'àmbit de l'educació d'adults, un àmbit en el qual han intervingut al llarg dels anys departaments diversos, el mateix Departament d'Ensenyament hi hauria intervingut, des del punt de vista de l'ordenament educatiu, amb trenta ordres i divuit resolucions per tal de regular la formació d'adults; en el moment en què aquest àmbit és traspassat a Benestar Social el mateix Departament de Benestar Social hauria publicat quatre decrets, cinc ordres i quatre resolucions —un segon departament, doncs, a incidir-hi—; un tercer, el mateix Departament de Treball, amb diverses ordres, i d'una forma molt concreta la del 6 d'agost del 86, on es parla d'un pla experimental de formació ocupacional, i finalment també el mateix Departament de Cultura, que incidiria en el terreny de la formació d'adults sobretot pel que fa referència a la potenciació de cursos per augmentar la identificació dels ciutadans amb la realitat lingüística i cultural del país.

A aquests àmbits —estricteament de l'Administració de la Generalitat— caldria afegir-hi també les mateixes activitats de l'INEM i incidir directament en el mateix sector. Aquesta dispersió legal i departamental necessitava i necessita un ordenament legal i organitzatiu que malauradament no és el que ens ha vingut amb el text que ara se'ns presenta. L'elaboració d'una Llei sobre la formació d'adults, absolutament necessària, no ha tingut en aquest Projecte de Llei els elements nous que necessitava la situació existent, ni tampoc ha ordenat de manera satisfactòria les disposicions diverses que, d'anys enrere fins ara, han anat regulant aquest àmbit.

El buit legal que hi havia, previ a la presentació d'aquesta Llei, no ha estat resolt amb el text a què ens referim. És una llei marc, com se'ns ha dit —i gairebé amb paraules textuais per part de l'Honorable Conseller i de la senyora Teresa Ribes—, però en ocasions una llei marc pot ser també l'excusa per no baixar al terreny de la concreció, al terreny del detall, al terreny del termini, que nosaltres entenem que era convenient de descender-hi, en aquest cas.

Al mateix temps hi ha hagut, no només una manca de referència a tot el que és l'ordenament legal anteriorment existent en aquest camp; manca de referència —i en aquest cas he de confessar que íntimament no és que ens desplaguin les manques de referències a determinades lleis d'àmbit superior a l'estrictament autonòmic—, però s'ha ignorat tota referència a les disposicions anteriors de departaments diversos.

Alguns dels oradors que m'han precedit han fet referència també a la manca de participació social —almenys fins a límits satisfactoris— que ha precedit la gestació d'aquesta Llei. Pel que fa referència a les consideracions sobre el contingut del text, si la Presidència m'hi autoritza i el silenci —ja que no l'atenció— de bona part dels il·lustres diputats m'ho permet, pel que fa referència a l'usuari de la formació d'adults, no creiem que hagi estat concretat de forma satisfactòria, clarificada, a qui va realment adreçada aquesta formació d'adults; sobretot, perquè hi ha unes certes tendències a entendre, a comprendre aquesta formació d'adults des del punt de vista estrictament compensatori de deficiències més que no pas —malgrat les paraules inicials de l'Honorable Conseller— un procés continuat de formació de

l'individu. Convindria, al nostre entendre, que tot el que fa referència, per exemple, a les modalitats de formació –tant ocupacional com professional– hi haguessin aparegut d'una forma més concreta, més elaborada, més explicitada; fent referència també, per exemple, al que són els tallers ocupacionals i els centres de treball especial per a disminuïts. No s'han definit les condicions o les característiques dels centres o dels llocs on es realitzen o s'hauran de realitzar les activitats de formació d'adults, ni tampoc exactament si el simple fet de registrar aquests centres implicarà unes exigències posteriors, unes condicions mínimes per a la realització de les activitats previstes.

Hi ha també, en la redacció de l'articulat, unes indefinicions notables entre els centres d'iniciativa privada i els que ho són de caràcter públic, i també, pel que fa referència al contingut, aquesta és una Llei que al nostre entendre es converteix en una nova oportunitat perduda en l'àmbit de la normalització lingüística, en una ocasió desaproveitada per al suport i la potenciació explícites de l'alfabetització en català. La Llei, pel que fa referència a un altre aspecte, l'àmbit dels formadors d'adults, hauria d'assegurar..., hauria d'haver assegurat un ensenyament plenament professionalitzat, sense que això vulgui dir tancar-se o excloure possibles ajudes externes, col·laboracions de voluntaris externs, i per aquest motiu, doncs, no hi apareixen –com al nostre entendre hi haurien hagut d'aparèixer– els requisits del professorat per impartir les diferents modalitats, com es produeix la selecció i l'accés d'aquest professorat, quines funcions corresponen als formadors d'adults, i quin és el detall, la concreció de la diversitat de situacions administratives del professorat públic. El mateix podríem dir –aquesta manca de detall i de concreció– pel que fa al tipus de diplomes i de certificacions en exercici que la Generalitat, des de les seves competències, hauria de promoure.

Pel que fa a l'estructura administrativa de la mateixa proposta, aquella inexistència –ho apuntàvem fa uns instants– a tota referència de la normativa anterior sobre la matèria, la Llei hauria d'haver especificat l'espai de competències propi i característic de les entitats locals i comarcals i la previsió i l'establiment de convenis amb altres administracions; hi apareix un consell assessor de formació d'adults del qual pràcticament se n'ignoren les competències i les funcions revesteixen un caràcter eteri, i la composició d'aquest no és ja etèria, sinó que gairebé frega els límits de la clandestinitat.

Hem insistit sense èxit –un èxit relativament parcial– en la necessitat d'un organisme de coordinació general de les iniciatives en aquest terreny –i la solució a la qual sembla que hem arribat no provoca l'entusiasme de cap de les forces parlamentàries– i, finalment, hi ha un àmbit al qual també s'han referit diversos oradors, com és la inconcreció dels recursos necessaris per a l'aplicació d'aquesta Llei, i aquí això no hi és. Ignorem, doncs, d'on sortiran les misses, quina serà la dotació econòmica, les infraestructures, els recursos humans i materials.

Tots aquests motius fan que afegim la modèstia numèrica del nostre vot a la dels altres diputats i diputades que creuen també que el millor que pot fer el Govern és retirar aquest text i tornar a presentar davant d'aquesta Cambra la llei que el país necessita. I tenim la sensació que, mentre aquesta nova llei no arribés, probablement, amb una antologia dels textos dels diversos departaments sobre el tema i un parell de discursos ben arti-

culats ja faríem el fet; si més no, faríem tant el fet com ara amb aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup parlamentari Popular té la paraula...

(*L'I. Sr. Casanovas s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CASANOVAS: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Casanovas?

El Sr. CASANOVAS: Jo voldria, tal com se li ha demanat abans, a veure si es pot donar un torn de posicionament a una part del Grup Mixt, perquè no hem pas consumit el temps que s'havia atorgat al senyor Celestino Sánchez.

El Sr. PRESIDENT: Té tres minuts.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President.

Jo voldria fixar la posició dels diputats d'Esquerra Catalana adscrits al Grup Mixt, perquè no és coincident amb la posició que ha fixat el Portaveu del Grup Mixt.

Per començar, voldria dir que la nostra posició serà d'abstenir-nos en la votació de les dues proposicions de retorn al Govern que s'han presentat en primer lloc sense text alternatiu, i de vot afirmatiu a la tercera, o sigui, la que presenta text alternatiu. I direm perquè. Nosaltres no podem votar a favor d'un retorn al Govern d'una Llei que creiem que és necessària per al poble de Catalunya; una llei que tenen actualment, en diferents notacions, tots els països progressistes, sobretot els d'Europa. Per tant, no podem deixar passar més temps sense tenir una llei que pugui fer el fet; una llei que, si bé és una eina oscada, val més treballar amb una eina oscada que no pas sense eina, i és per això que nosaltres creiem que podem intervenir també en els debats. Com s'ha intervingut en Comissió, i hi hagut una bona entesa en la Comissió, i això ha fet que la Ponent de la majoria fossin admesos diferents punts de vista, de la qual cosa ens alegrem, i també esperem que en el curs d'aquest debat que tindrem en aquesta Cambra sobre la Llei encara es pugui millorar més; o sigui, agafant el símil de l'eina, intentarem, aquesta eina oscada, poder-la esmolir una mica més, si no encara obtenir-la de la manera com nosaltres la voldríem obtenir.

Com que això creiem que és interessant, que és important que hi hagi la Llei, és això que ens fa que no puguem votar favorablement les dues esmenes a la totalitat i ens n'abstindrem. Quant a votar favorablement l'esmena a la totalitat amb text alternatiu, és evident que..., és això que ens fa que no puguem votar favorablement les dues esmenes a la totalitat, i ens abstindrem.

Quant a votar favorablement l'esmena a la totalitat amb text alternatiu, és evident que aquesta, la podem votar a favor, perquè no fa un retorn d'una llei i deixa el camp buit, sinó que presenta un text que nosaltres creiem millor, creiem millor per diferents raons –se n'ha parlat aquí en diversos moments–: per la seva concreció, per l'assignació a una determinada Conselleria, creiem que el text del Govern és... –com ho podríem dir?–, no indeterminat, sinó eteri, eteri perquè no determina res, deixa totes les coses embastades, tot s'haurà de desenvolupar a través d'ordres i de decrets..., evidentment, això, al Govern li va molt bé, però creiem que una llei d'aquest aspecte és d'una interpretació massa diversa, que portarà lloc a conflictes.

Estem d'acord que tots hem parlat que això s'assigna a Benestar Social; no és que nosaltres tinguem una predilecció per

una determinada Conselleria, però ens sembla més lògic, com succeeix en la gran part dels països europeus, que això s'assignés o a Ensenyament o a Cultura, perquè és en aquests camps que creiem que s'ha de desenvolupar aquest tipus d'activitats: el fet és que això s'ha debatut a la Comissió de Cultura, no a la Comissió de Benestar Social d'aquest Parlament.

Bé, la Llei, per ser etèria, no en diu res, d'això. Diu, en el seu article 24: «Correspon al Govern de la Generalitat regular, programar, fomentar, supervisar»..., evidentment, a qui ha de correspondre sinó al Govern? I més avall, en l'article 26, diu: «El Departament competent en matèria de formació d'adults ha de desenvolupar...», o sigui que no ho fixa, o sigui que el mateix Govern no té clar on ha d'anar això. És evident que hi ha una Ordre del Govern, de l'1 del XII del 88, que diu que això va a Benestar Social. Bé, una ordre es pot modificar, creiem que no és la Llei: la Llei pot ser la mateixa i que l'ordre pot ser canviat.

Esperem que així sigui i, essent possibilistes, doncs, intentarem millorar aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Per anunciar l'abstenció del nostre Grup en aquestes esmenes a la totalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Es passa a la votació del retorn del Projecte al Govern.

Vots a favor...

El Sr. CASANOVAS: President!

El Sr. PRESIDENT: Sí, digui?

El Sr. CASANOVAS: Demanaria votació separada de la que té text alternatiu.

El Sr. PRESIDENT: Bé, és que, en realitat, si no hi ha retorn al Govern, no hi cap text alternatiu, de manera que queda... Però si demana votació separada, la farem, eh?

El Sr. CASANOVAS: Són tres propostes diferents, i jo agrairia —i el nostre Grup, tal com he anunciat aquí a la tarima— que faci votació separada de les dues sense text alternatiu i de la tercera, amb text alternatiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Votarem les dues esmenes a la totalitat, les dues primeres, sense text alternatiu.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 56 en contra i 5 abstencions.

A continuació, es vota l'esmena a la totalitat amb text alternatiu.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions.

Fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i set minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Entrem ara en el debat de la part dispositiva del Projecte de Llei de Formació d'Adults.

La primera esmena és presentada pel Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor President, si m'ho permet, agruparé les esmenes números 4, 5, 6 i 13.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. TORRENT: Ens trobem davant un conjunt d'esmenes que, d'inici, marquen un dels principis del nostre text alternatiu: la inclusió de l'educació permanent d'adults dins el sistema educatiu. No estem dient cap incoherència i no estem demanant, per un costat, la distinció educativa específica de l'educació d'adults respecte al tipus d'ensenyament per a infants i adolescents i, per altra banda, la inclusió en el sistema educatiu. Com deia, no és una incoherència. Volem ressaltar, en primer lloc, el principi bàsic del sistema educatiu ordenat per la LOGSE en el seu article segon del títol preliminar: «El sistema educatiu tindrà com a principi bàsic l'educació permanent». Gran pas, el donat per la LOGSE: entén i ordena el principi de l'educació permanent, obre les possibilitats, les perspectives al dret a formar-se al llarg de tota la vida i, per tant, durant la vida adulta. I l'article 51 de la LOGSE, en l'apartat 1, diu: «El sistema educatiu garantirà que les persones adultes puguin adquirir, actualitzar, completar o ampliar els seus coneixements i aptituds per al seu desenvolupament personal i professional». Limita, aquest text? O obre perspectives? És restrictiu? O, ans al contrari, permet pensar en un desenvolupament integral de l'educació? Hi cap o no hi cap, en el sistema educatiu, l'educació dels adults?

L'intent argumental de desmarcar-se del sistema educatiu amb arguments basats en això que l'educació d'adults és quelcom més que l'ensenyament reglat és fals; sí que l'educació dels adults és quelcom més que l'ensenyament reglat; si no, no caldria una llei: amb un decret que possibilités l'accés dels adults a l'ensenyament reglat obligatori en tindríem suficient. Però volem donar el salt amb pas segur, no desvinculant-nos del tronc comú del sistema educatiu, tecnificant-nos tot el que calgui, tot el que sigui necessari, i el sector hi està disposat, però tocant de peus en terra. Vol garanties, i per això havia posat esperances en aquest Projecte de Llei que avui debatem. Però cal que el Govern de la Generalitat així ho entengui, i se li vegi bona voluntat, però també recursos, estructura i organització, i això és el que se li demana a la Llei. Hi ha massa dubtes i massa ambigüitats. Vora tres milions de catalans, com deien, sense el títol de graduat escolar així ho demanen. Les dades haurien de tendir a disminuir aquestes xifres clarament, i en la Llei no es reflecteix aquesta intenció, i aquestes dades també demanen la inclusió en el sistema educatiu com a element compensatori,

també, malgrat que abans hi ha hagut una acusació que la llei presentada pel Grup Socialista tenia elements molt centrats en els aspectes compensatoris de l'educació.

Tindré l'ocasió de tornar-m'hi a referir. El Partit Socialista fa clarament l'opció, conscient de totes les limitacions que alguns, des d'algunes òptiques més cregudament avançades, el desvinculen del tronc de naixement per deixar-lo en l'ambigüitat i inconcreció més absoluta que pot portar l'educació d'adults a arrossegar-se de conselleria en conselleria sense acabar d'ubicar-se al seu lloc i desplegar-se. Creiem que la Llei ha de ser concreta i inscriure's clarament en el sistema educatiu.

Un altre aspecte al qual nosaltres donem molta importància és el tema dels àmbits. Utilitzem llenguatges diferents; crec que els nostres apartats i el mateix contingut dels textos alternatius modulen i concreten més les propostes. Parlem de formació socio-cultural i dels àmbits de l'ensenyament de règim especial que, com es preveu a la LOGSE, sens dubte, estan sustentades en una demanda social de població adulta, que és bo que tinguin connexions amb el món de l'educació dels adults; perquè si alguna cosa és alentidora són les múltiples interconnexions de l'educació dels adults.

Demanam l'àmbit de laminació socio-cultural, avui portada especialment per una gran majoria de municipis de Catalunya, o l'àmbit de la formació ocupacional i els reciclatges professionals que situen l'educació dels adults en el cor mateix de la formació professional, conjunt d'ensenyaments que capacitin per poder realitzar, qualificadament, les diferents professions així com la formació continuada en les empreses, la inserció i la reinserció laboral dels treballadors, i permeten la incorporació dels sindicats a la tasca del desenvolupament de l'educació dels adults.

Creiem en una llei d'educació d'adults com una llei que engloba la paraula «educació» en un concepte més global que el de «formació»; per tant, en defensar la paraula «educació» en substitució de la paraula «formació» en gairebé la majoria dels diferents apartats a què fan referència, ho fem en el sentit de donar-hi unes connotacions més obertes i globalitzants, i no oblidem que les paraules volen dir coses.

En el decurs del debat de la ponència hi ha hagut un tancament absolut, per part de Convergència i Unió, a acceptar la substitució, fins i tot, en aquells casos que era d'una gran evidència; tot el que podien representar referències educatives ha estat rebutjat: clarament absurd.

I creiem que ha estat un error perquè s'ha defugit de la reflexió amb la resta dels grups de la Cambra i en el moment d'una llei és quan més s'hauria d'escoltar l'altre, perquè estem fent una llei per a tots.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Suposo que el torn en contra el farà a totes les esmenes de l'article. Molt bé.

El Grup Popular, esmena número 7. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS (*de l'escó estant*): Sí. Entenc que està acceptada, no?, aquesta esmena? Sí. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Mixt. El senyor Celestino Sánchez té la paraula per defensar les esmenes números 8 i 11.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, defensaria les esmenes números 8, 11 i la 20; d'aquesta manera deixaria tot el

que no és abans del Capítol..., del Títol I; faré una defensa globalitzada i agilitariem el debat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Aquestes esmenes tenen com a objectiu essencial fer una correcció que, des del nostre punt de vista, és important en aquesta Llei, i és que l'objectiu fonamental d'una llei d'adults, des del nostre punt de vista, hauria de ser el desenvolupament intel·lectual del conjunt de la població i que per a altres necessitats específiques hi ha altres mecanismes que estan funcionant i que haurien de ser utilitzats amb més cura.

Per tant, nosaltres plantejem que aquesta necessitat de les condicions laborals, a partir de les exigències que les condicions laborals estan creant, no hauria de ser un element essencial per a la seva aplicació.

Aquest és un tema que en el transcurs de les nostres esmenes hem fet i que, per tant, apareixerà en altres.

I l'esmena número 11 crec que va en la direcció d'aturar un element que a nosaltres ens preocupa molt. Nosaltres partim de la idea que hi ha d'haver un procés d'integració de caràcter cultural a Catalunya. I, per tant, no simplement cultural sinó lingüístic. Ara, des del nostre punt de vista, això no es pot fer si no és a partir de la capacitat cultural i lingüística de les persones que estan vivint i treballant a Catalunya. Voldria posar un exemple concret: en el cinturó industrial de Barcelona hi ha un percentatge molt alt d'analfabets castellanoparlants. Dificilment, difícilment, es dominarà la llengua catalana si no es resol aquest tema del castellanoparlant.

Per tant, nosaltres plantejem que amb aquesta Llei d'Adults, i precisament per aconseguir els objectius que ens proposem, que és la seva integració cultural a la realitat nacional de Catalunya i al mateix temps la seva incorporació lingüística a la realitat que existeix a Catalunya i que Catalunya té la seva pròpia llengua que és la catalana, això mai es podrà fer si no és partint de la realitat cultural i objectiva en què el conjunt de la població de Catalunya es mou.

I és en aquesta direcció que hem fet aquesta esmena número 11.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya té dues esmenes; per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President, moltes gràcies. Òbviament les agruparem no només per la proximitat temàtica sinó perquè hi ha dades gairebé científiques que tant l'una com l'altra gaudiran del mateix nivell d'adhesió i d'entusiasme per part del Grup de la majoria.

Fan referència, les dues esmenes, tant, per una banda, a l'àmbit ocupacional en el sector de l'educació d'adults, al qual nosaltres proposem d'incorporar..., que es refereix al coneixement de les especialitats laborals i de les noves professions que vagin apareixent, així com el reciclatge professional de la població activa, per una banda, així com el fet que aquesta formació duta a terme en centres específics o en el mateix lloc de treball haurà de comptar amb la participació de les centrals sindicals en la seva gestió i en el seu control.

L'altre dels aspectes, l'esmena número 10, és el que fa referència a l'àmbit socio-cultural on, reconeixent l'aspecte positiu que significa la incorporació de la formació, el concepte de for-

mació per al lleure, nosaltres proposem d'incorporar-hi que aquest àmbit d'actuació inclou no només els aprenentatges adreçats a l'obtenció d'un títol oficial: idiomes, música, arts i oficis, etcètera, si més no en els seus nivells bàsics, sinó també i sobretot en l'aprofundiment del civisme, l'estímul de l'associacionisme i l'impuls de la catalanització en el context d'un procés de recuperació nacional.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El senyor Vidal-Quadras; l'esmena número 12, que és del Grup Popular, què...

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Entenc que també està acceptada, oi?, senyora Ribes? Gràcies, senyor...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Està incorporada en el Dictamen. Doncs, torn en contra; senyora Ribes, té la paraula.

La Sra. RIBES: Senyor President, per respondre aquestes esmenes. Les esmenes números 4, 5 i 6 del Grup Socialista, que fan referència especialment que la formació d'adults hauria d'estar inclosa dins la formació d'ensenyament, s'ha repetit ja diverses vegades que no s'accepta, perquè això faria emmarcar la formació d'adults dins un marc molt més restrictiu i rígid, difícil de conjugar amb la diversitat que nosaltres volem donar a aquests ensenyaments d'adults i amb el canvi de les demandes constants que hi ha dins aquest món, al qual volem donar una resposta positiva i immediata.

Els àmbits que proposa l'esmena número 5 són els mateixos que proposem nosaltres; no aporta res de nou i, per tant, no caldria especificar-los, entenem que no hi ha lloc a acceptar-la.

I l'esmena número 13 repeteix el mateix text del Projecte de Llei, però amb diferents paraules i amb un ordre diferent.

Al senyor Celestino Sánchez, en les esmenes números 8 i 20, li voldríem dir que la formació per al món laboral, professional i ocupacional, constitueix un àmbit fonamental d'actuació dins la formació d'adults, ja que els avenços tecnològics i els canvis constants del sistema productiu exigeixen l'actualització, la reconversió i el perfeccionament dels coneixements i les habilitats. A més, també cal oferir a la persona l'aprenentatge inicial que li permeti d'incorporar-se al món del treball.

I, quant a l'esmena número 11, és innecessari repetir, creiem, a la Llei el reconeixement dels drets fonamentals que té tota persona i que ja són recollits per la Constitució.

A l'esmena número 9 i 10 d'Esquerra Republicana... El text del Projecte de Llei ja recull i preveu el reciclatge professional de tota la població activa, així com la constant adequació a les necessitats socials. I pel que fa referència a la participació dels sindicats en la seva gestió ja queda recollida també a l'esmena transaccional que hem pactat o que..., per tal que formin part del Consell Assessor de la Formació d'Adults.

I la descripció proposada a l'esmena número 10, de la formació en l'àmbit socio-cultural, creiem que dins de l'àmbit c) de la Llei queda àmpliament recollida com es demostra si llegim que aquesta formació per al lleure i la cultura l'entenem com una dimensió de la formació d'adults que cerca l'aprofitament, amb finalitats formatives del temps lliure i de desocupació laboral, i l'aprofundiment en els valors cívics amb una participació més plena en la vida social i en el coneixement de la realitat social i cultural de Catalunya dins d'un procés de recuperació nacional.

Per tant, creiem que supera àmpliament el que ell demanava en la seva esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes.

Passarem ara a les votacions d'aquest article.

Les esmenes del Grup Socialista números 4, 5 i 6, es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) Es voten conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 19 vots a favor, 52 en contra i 1 abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup Mixt, números 8 i 11 conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han quedat rebutjades per 19 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions.

A continuació es voten les esmenes de l'Agrupació de l'Esquerra Republicana de Catalunya, números 9 i 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 16 vots a favor, 52 en contra i 5 abstencions.

Es vota l'article 1, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 1 ha quedat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

Passem al debat de l'article 2. El Grup d'Iniciativa té tres esmenes; per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. I per als diputats que no vagin seguint tan de prop el debat és l'article sobre els objectius d'aquesta Llei, objectius que crec que s'acomplirien, encara que l'educació d'adults formés part del Departament d'Ensenyament. Jo, que vaig visitar el Departament d'Ensenyament —i no sé si tots els diputats ho van fer—, puc constatar que hi havia obertures suficients per fer-ho, i la Diputada que em contestarà, que és del Consell Escolar de Catalunya, també ho pot acreditar.

Ho dic perquè m'ha estranyat una mica aquesta mena de ràbia a Ensenyament que ha mostrat dient que són tan rígids. No són tan rígids, els d'Ensenyament!

Bé, a l'esmena número 14 nosaltres tractàvem de concretar una mica més el tema de la lluita contra l'analfabetisme; proposàvem garantir l'aplicació efectiva de totes les mesures i els mitjans necessaris per a l'eradicació efectiva de l'analfabetisme. Esquerra Republicana de Catalunya presentarà una altra esmena de l'analfabetisme total com del funcional. Ens sembla perfectament bé, perquè resulta una mica incòmode que continuïn els discursos sobre la Catalunya competitiva motor d'Europa, quan encara hi ha bosses importants d'analfabetisme. I si hi ha economia submergida hi ha també incultura submergida a Catalunya, i contra això s'ha de fer un pla especial de lluita, que si els poders públics tiren endavant comptaran amb el su-

port de molts sectors de «voluntariat» per fer efectiu aquest pla. Per tant, és un tema, em sembla, molt important, que és la gran ocasió, aquesta de la Llei, per aprovar-ho i perquè això pugui ser realment efectiu, un pla de treball que ens obligui a tots nosaltres per llei.

L'esmena número 16 és insistir en la pluralitat ideològica i científica de tot ensenyament, també de l'ensenyament d'adults. Segurament és una esmena supèrflua perquè ja queda clar que tots estem a favor d'un estat laic i lliure i plural. I l'esmena número 23 insisteix en el tema de l'adaptació dels ensenyaments a un mercat laboral que és cada vegada més canviant. Recordo que quan fa dos anys vam anar uns quants diputats d'aquesta Cambra a les jornades berlineses Europäische Weiterbildung vam comprovar fins a quin punt els representants laborals tant dels empresaris com dels sindicats ens deien que era molt necessari fer una readaptació permanent dels ensenyaments destinats a adults.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya té quatre esmenes a aquest article. El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. La primera d'aquestes esmenes és la que fa referència, com apuntava suara l'Il·lustre Diputat senyor Riera, a l'eliminació progressiva de l'analfabetisme i, en aquest sentit, nosaltres hem volgut fer constar de forma explícita, tal com recull la legislació europea més actual, més moderna o, per dir-ho amb paraules grates al Molt Honorable President de la Generalitat, més competitiva, tant l'analfabetisme total com l'analfabetisme funcional; és a dir, entenem per analfabetisme funcional aquell que afecta les persones adultes a les quals manca un domini ple de la lectura, l'escriptura, el càlcul i, sobretot, d'altres codis socials i culturals necessaris per enfrontar-se amb les exigències de la societat en la qual viuen. Aquest analfabetisme funcional afectaria, segons dades recents que han publicat tots els mitjans de comunicació, un o una de cada sis ciutadans o ciutadanes del Principat de Catalunya.

La segona de les nostres esmenes fa referència, i en certa forma pot connectar amb la que apuntava fa uns instants l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez, a la qüestió de en quin idioma ha de ser feta aquesta educació d'adults. Nosaltres hem presentat una esmena en la qual diem que, en general —i en general, com d'altra banda el seu nom ja sembla indicar, no vol dir sempre—, el procés d'alfabetització s'hauria de fer —el procés d'alfabetització, de formació, d'educació—, s'hauria de fer en aquella llengua que, segons la nostra legislació —per altra banda, Llei Orgànica de l'Estat aprovada a Madrid, la llengua pròpia de Catalunya—, s'hauria de fer, doncs, en aquesta llengua, igual com l'educació d'adults a Madrid, doncs, és feta en la llengua pròpia del país; a França és feta justament en la llengua pròpia del país i a Itàlia, també, en general. Si bé tenim dubtes sobre quin pot ser el futur de les altres esmenes que presentem, no tenim el més mínim dubte que una mesura d'aquestes, que no té altre objectiu que potenciar l'ús de la llengua pròpia del país, rebrà un vot sòlid de la majoria nacionalista gràcies a la qual es regeix aquest Parlament.

Si no valgués prou la nostra modesta opinió, ens permetem de reproduir un text aparegut en el diari *Avui* del dia 9 de se-

tembre de 1990, en el qual un alt càrrec de la Generalitat diu exactament el que segueix: «Ens referim a la necessitat que l'alfabetització de moltes persones, immigrants o estrangers que vénen a treballar al nostre país, sigui fonamentalment en català i no pas en castellà tal com es fa actualment». Ja dic que és bo acudir a veus més autoritzades, sobretot si es té en compte que aquest és un alt càrrec de la Generalitat amb responsabilitats en aquest àmbit.

La tercera de les nostres esmenes fa referència a la voluntat, que hem procurat de mantenir en tot moment, que hi hagi aquesta participació social com a valors útils per a la dinamització de la vida cultural a barris i pobles en tot el que fa referència a la formació d'adults. I, finalment, una darrera esmena en la qual ens agradaria de veure incorporat el text que segueix: «facilitar la satisfacció de les necessitats culturals bàsiques de la població adulta estrangera i de les minories ètniques presents a Catalunya per tal de possibilitar la seva incorporació activa a la societat catalana amb respecte i reconeixement de la seva especificitat sòcio-cultural».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El Grup Popular manté l'esmena número 17; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, l'esmena número 17, senyor President, el Grup Popular la retira.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada. Moltes gràcies. Resta només la número 19, de l'Agrupació del CDS. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. El text de la proposta és prou explícit i la nostra pretensió és deixar ben clar que dintre dels objectius d'aquesta Llei ha de figurar afavorir l'accés de les persones adultes a tots els ensenyaments i títols educatius amb la metodologia adient a la formació d'adults.

La realitat del debat i el resultat de la votació que acabem de fer, i concretament referit a l'esmena número 2 de l'article número 1, del PSC, es va proposar la retirada d'aquesta esmena, perquè no volem exercicis físics a aquestes hores per als il·lustres senyores i senyors diputats que siguin totalment estèrils.

Aprofito així mateix l'ús de la paraula per explicitar la retirada de l'esmena 114, presentada pel CDS a l'article 20.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La 114?

El Sr. MARTÍN: Sí, és la que es refereix a l'article 20.

El Sr. PRESIDENT: La 114 de l'Informe...

El Sr. MARTÍN: De l'Informe...

El Sr. PRESIDENT: No del Dictamen; molt bé.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: És la 67 del Dictamen.

El Sr. MARTÍN: Evidentment, així és.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Gràcies, senyor Martín. Torn en contra. La senyora Ribes té la paraula.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. L'esmena número 14, presentada per Iniciativa per Catalunya, pensem que l'objectiu d'aquesta Llei ha de ser eradicar l'analfabetisme; però l'aplicació efectiva de totes les mesures i mitjans pensem que correspon al Govern i no correspon al legislatiu. I li voldria respondre que jo, quan he fet la defensa, potser m'he expressat malament, però no he dit que els ensenyaments serien rígids, sinó que el sistema d'ensenyament, en ser un sistema amb ense-

nyaments reglats, sempre és rígid. Voldria puntualitzar-ho perquè no em referia pas al Departament d'Ensenyament, sinó al sistema d'ensenyament.

Pel que fa a l'esmena número 16, creiem, com ell mateix ha reconegut, que és innecessari repetir en aquesta Llei els drets fonamentals que ja són recollits en la Constitució, tal com seria la llibertat de càtedra i totes les llibertats de la persona que han de ser respectades.

I pel que fa a l'esmena número 23, creiem que és reiterativa. El text proposat ja és recollit a l'apartat número 2 d'aquest mateix article que diria en tot cas «possibilitar el dret que té tota persona a l'actualització i el perfeccionament dels seus coneixements i destreses, d'acord amb les exigències laborals, socials i culturals de la mateixa societat i dedicar una atenció preferent als sectors socials amb més mancances per tal de tractar de reequilibrar el conjunt de la societat catalana». Creiem que és molt més ampli i més complet que no el text de l'esmena.

I pel que fa a les esmenes d'Esquerra Republicana, l'esmena número 15 creiem que no sembla necessari especificar quin tipus d'analfabetisme, ja que en referir-se a l'analfabetisme de forma global sempre és menys restrictiu que no quan fem una enumeració, i de totes maneres el terme funcional no és acceptat de forma unànime per tots els països.

Pel que fa a l'esmena número 21, l'addició proposada és restrictiva també respecte al text del projecte i no aporta res de nou.

L'esmena número 22, que parla del punt i), doncs està també recollida al punt i) d'aquest mateix article, quan diu «facilitar la integració plena dels ciutadans de Catalunya a Europa a fi de participar en peu d'igualtat dels béns culturals europeus». Creiem que són ciutadans de Catalunya totes les persones que viuen i treballen a Catalunya tal com recull l'Estatut. Per tant, no hi ha d'haver cap tipus de diferències entre aquestes persones. Així doncs, és innecessari fer esment explícit de les minories ètniques, ja que no han de rebre un tracte diferent i conduent a fomentar la seva marginació, sinó un tracte que els permeti d'inserir-se plenament en la societat catalana.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Passem a les votacions.

En primer lloc, l'esmena número 13, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 21 vots a favor, 51 en contra i 2 abstencions.

A continuació votarem les esmenes números 14, 16 i 23, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 22 vots a favor, 51 en contra i 2 abstencions.

A continuació votarem les esmenes de l'Agrupació d'Esquerra Republicana, que són les números 15, 18, 21 i 22. Sí?

La Sra. TORRENT: Senyor President, demanaria la votació separada de l'esmena número 18.

El Sr. PRESIDENT: Número?

La Sra. TORRENT: 18.

El Sr. PRESIDENT: 18; perfectament. Doncs, primer votem la número 18.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 9 vots a favor, 52 en contra i 16 abstencions.

A continuació es voten conjuntament les altres esmenes de l'Agrupació d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 23 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions.

A continuació es vota l'esmena de l'Agrupació del CDS.

El Sr. MARTÍN: Senyor President, he dit que la retirava.

El Sr. PRESIDENT: Ha quedat retirada; perfectament. Del Grup Mixt, la número 20.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions.

Es vota ara l'article 2, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 2 ha quedat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Passem ara a l'article 3. El Grup Socialista té l'esmena número 24 i la número 26; per a la seva defensa, té la paraula la senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor President, agruparé les esmenes 24 i 26. Aquestes esmenes tendeixen a reduir el que se'n podria dir les coses supèrflues o repetitives que no aporten massa cosa. Si pretenen parlar de trets generals, separin els trets principals dels secundaris, i si parlen de les característiques generals dels ensenyaments, no ho omplin de palla i comencin a parlar de tot el que no toca. Per nosaltres, el principal és que s'ha de partir de l'alumne i dels seus propis coneixements per parlar de l'ensenyament en general en l'educació dels adults.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. El Grup Mixt té l'esmena número 25; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, defensaria la 25 i la 30, perquè encara que una és de supressió d'una paraula i l'altra de tota una lletra van en la mateixa direcció, i és que aquesta Llei no hauria de partir de la idea que, com a objectiu essencial, està l'ensenyament professional, perquè creiem que l'ensenyament professional té les seves tasques específiques i no hauria de partir de la idea que, en una llei d'ensenyament d'adults, un element bàsic és resoldre els problemes de caràcter professional, sinó els problemes de caràcter cultural, des d'un punt de vista genèric.

És per això que hem plantejat, per una part, la desaparició del mot «laboral» en l'article número 3, i la lletra c) de l'article número 4.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. La senyora Ribes pot fer el torn en contra de les esmenes de l'article 3.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Per respondre a les esmenes 24 i 26 del Grup Socialista, diria que el text que proposen no aporta res de nou al text del Projecte i reitera el que s'expressa al punt b), que llegiria, perquè diu concretament: «Utilitzar metodologia adaptada a les característiques personals dels alumnes i les peculiaritats pròpies del context socio-cultural en el qual es desenvolupin.» Per tant, crec que després de llegir aquest article, en realitat, aquestes esmenes, el que passaria és que decaurién.

I quant al Grup Mixt també repeteixo la mateixa argumentació que als números 8 i 20, i que no repetiré per economia de temps.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Passem a la votació de l'article tercer. En primer lloc, les esmenes 24 i 26, del Grup Socialista, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 15 vots a favor, 49 en contra i 9 abstencions.

A continuació, es vota l'esmena número 25, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 49 en contra i 15 abstencions.

Es vota l'article tercer, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 3 ha quedat aprovat per 51 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

El Grup Socialista té unes esmenes a la rúbrica del capítol II; per a la seva defensa, té la paraula la senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor President. Agruparia les esmenes números 27, 28 i 29.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. TORRENT: La incoherent estructuració del Projecte de Llei presentat pel Consell Executiu és el que ens ha fet presentar el canvi de la rúbrica, perquè, si parlem de modalitats de la formació d'adults, homologuin la terminologia, perquè les modalitats fan referència a si és presencial o a distància —i, d'això, ja en parlarem més endavant. Nosaltres creiem més adient parlar de «proves» i no de «modalitats», fent referència a una barreja de conceptes que repeteixen els àmbits del que ja s'ha parlat abans. Per tant, concretament una proposta diferent i parlem de l'organització de proves per a l'obtenció directa del títol corresponent a l'ensenyament obligatori, proves per a obtenir directament el títol de batxillerat i els de formació professional, i proves d'accés a la universitat sense cap titulació prèvia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. El Grup Mixt ha defensat ja l'esmena número 30; per consegüent, té la paraula, per al torn en contra, la senyora Ribes.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Pel que fa a la rúbrica, en realitat no es correspondria amb el contingut del capítol II, sinó que més aviat fa referència al capítol II presentat

pel Grup Socialista. Per tant, no s'acceptaria. I la rúbrica tampoc s'accepta, per coherència amb tot el que abans hem exposat en parlar ja de l'esmena número 6.

I, pel que fa a l'esmena número 29, voldríem dir que, en primer lloc, l'adscripció explícita de la formació d'adults al Departament d'Ensenyament és coherent amb el conjunt d'esmenes proposades pel Grup Socialista, però no coherent amb el text del Projecte de Llei presentat pel Govern, ja que això representa un retorn a velles estructures ja superades, i amb una clara limitació pel que fa al text del Projecte, el qual deixa al Govern de la Generalitat la llibertat d'adscriure la formació d'adults al Departament que consideri més idoni en tot moment per al desenvolupament de les seves pròpies funcions.

I pel que fa a les proves d'accés a la universitat, li voldria recordar que són competència de la universitat i no del Departament d'Ensenyament, i ja queden recollides també, més endavant, en el text de la Llei.

I pel que fa a l'esmena del Grup Mixt, senyor Celestino Sánchez, voldria dir que, per economia de temps, no repetiré..., doncs, hauria de repetir els mateixos arguments expressats en la número 8, la número 20 i la número 25.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Passem a les votacions de les esmenes números...

El Sr. CASANOVAS: Senyor President!

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CASANOVAS: Demanaria votació separada de l'esmena 28.

El Sr. PRESIDENT: De l'esmena 28? Doncs, votem l'esmena 28, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 50 en contra i 2 abstencions.

A continuació, es voten les altres dues esmenes socialistes, 27 i 29.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 19 vots a favor, 50 en contra i 6 abstencions.

Es vota l'esmena número 30, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 50 en contra i 24 abstencions.

Se sotmet a votació l'article 4, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 4 ha quedat aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Passem a l'article cinquè, que només té una esmena, del Grup Socialista, la número 31; per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor President, aquesta esmena aporta la possibilitat de cursar determinades matèries, sense que ai-

xò comporti necessàriament el reconeixement dels nivells previs ni l'obtenció de la titulació oficial. És un reconeixement a l'esforç i a l'habilitat que han tingut les persones adultes per formar-se i per adquirir determinats coneixements no connectats directament amb la xarxa de centres educatius. L'escola de la vida també educa, i a partir d'aquí s'ha de poder seguir educant.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra? La senyora Ribes.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. El canvi d'«educació» per «formació» no s'accepta per coherència amb les esmenes números 6 i 28, i l'addició proposada no aporta res de nou, ja que es tracta merament d'un trasllat de la lletra g) de l'article 3 del Projecte de Llei a l'article 5.2. En aquell article ja es reconeix també la possibilitat d'accedir a l'obtenció de diplomes i certificacions, com també queda recollit en aquest punt, on diu que «la Generalitat pot crear diplomes i certificacions acreditatives de la realització d'activitats i l'obtenció de coneixements.» Per tant, com que creiem que ja està recollit en el Projecte, aquesta esmena, no la votarem favorablement.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Passem a la votació d'aquesta esmena 31, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 48 en contra i 5 abstencions.

Es vota l'article 5, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 5 ha quedat aprovat per 49 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Se sotmet a votació ara l'article 6, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 6 ha quedat aprovat per 51 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Passem a l'article 7. Esmena número 32, del Grup Mixt; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Nosaltres, aquí, aquesta esmena, l'havíem feta abans que l'article 7 fos modificat en ponència i després en comissió. Nosaltres estem disposats a retirar-la, sempre que se'ns aclareixi..., perquè la redacció actual de l'article 7, en el seu punt 3 —que és el que nosaltres voldríem modificar amb la nostra esmena— diu: «Són centres privats de formació d'adults els promoguts per persones físiques i jurídiques privades, les quals han d'ésser autoritzades...» Ho diu així, en femení, i, d'aquesta manera, creiem que això fa relació a les persones físiques i jurídiques, quan nosaltres entenem que l'esmena —la nostra esmena anava en aquest sentit—..., que havien de ser els centres, els que havien de ser autoritzats. Per tant, nosaltres creiem que és un error tipogràfic, i que aquí ha de dir «els quals han d'ésser autoritzats». Si això se'ns confirma que és un error tipogràfic, nosaltres retirarem la nostra esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La senyora Ribes vol parlar?

La Sra. RIBES: Sí, és que creiem que en realitat és un error tipogràfic, perquè està clar que els centres privats de formació d'adults són els promoguts i són els centres els qui han de ser autoritzats per la Generalitat, mai les persones.

El Sr. PRESIDENT: Els serveis de la Cambra procediran a fer aquesta correcció.

L'Agrupació d'Esquerra Republicana manté l'esmena número 33; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Mantenim aquesta esmena quan encara no ens hem refet ben bé del tot de l'impacte que ens ha causat la intensitat dialèctica i la densitat doctrinal en la defensa de la llengua catalana com a eina d'alfabetització, de formació i d'educació d'adults..., dic, no ens hem refet del tot encara de la intensitat que ha estat posada en la defensa d'aquesta esmena, en la resposta si més no, i passem a defensar l'esmena número 33, que és una esmena que fa referència, per una banda, a un tema clau, com és el fet que els centres de la xarxa pública de formació d'adults disposin dels recursos humans, la infraestructura material necessària i la dotació econòmica adequada per al bon funcionament de la seva tasca... En segon lloc, que aquests centres públics de formació d'adults estiguin adaptats a les característiques de tota mena del seu entorn i, finalment, que el fet que aquests centres inscrits en el registre que ens proposa el text del Govern formin part del mapa de centres de formació d'adults, mapa que al nostre entendre hauria de ser elaborat i actualitzat per la Generalitat —no pas per una mena de caprici viciós dels grups de l'oposició per la cartografia, ja que el tema del mapa es va repetint de manera constant i tenaç però amb un èxit més aviat modest—, sinó perquè serveixi com a eina de treball per a la planificació territorial, l'orientació educativa i la coordinació de l'acció de les administracions públiques.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El Grup Socialista manté les esmenes 34 i 35 per a uns nous articles, en aquest capítol...

La Sra. TORRENT: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: De tota manera, si m'ho permet, acumularia les esmenes 34, 35 i 39.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. TORRENT: Aquest conjunt d'esmenes tracten en primer lloc dels recursos educatius, humans i materials necessaris per garantir la qualitat de l'ensenyament. Volem que consti que calen recursos i cal també una bona administració dels recursos a nivell de cada centre. Demanem, amb la inclusió d'un article setè ter, d'addició, que es regulin els òrgans de gestió de cada centre d'educació d'adults, seguint les directrius de representativitat i participació fixades en la legislació vigent, tenint en compte les característiques específiques dels alumnes. Els estalviaré la Llei del 28 de març de 1988, Reguladora de l'Autonomia de Gestió Econòmica dels Centres Docents Públics no Universitaris de la Generalitat de Catalunya, on els consells escolars juguen un paper importantíssim. És una llei important perquè propicia la participació que per nosaltres és clau, ja que

consagra un dels principis fonamentals de la LODE, així com també en l'autonomia de la gestió econòmica dels propis centres.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Torn en contra: la senyora Ribes té la paraula.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Pel que fa a l'esmena d'Esquerra Republicana, voldria recordar al senyor Carod que els centres de la xarxa pública són aquells dels quals són titulars les administracions públiques, tant la Generalitat de Catalunya com les corporacions locals, els consells comarcals, diputacions o ajuntaments. I els requisits i característiques que han de tenir aquests centres han de ser objecte en cada cas d'una normativa pròpia i sempre com a resultat del posterior desplegament d'aquesta Llei.

Pel que fa al mapa de formació d'adults, es tracta d'una eina fonamental de treball per a una gestió correcta i eficaç, però no creiem necessària la seva inclusió en l'articulat de la Llei, i en qualsevol cas pot ser objecte d'un posterior desplegament reglamentari, però per a la seva tranquil·litat, els voldria dir que el mapa ja està fet, està a disposició de tots aquells diputats que el vulguin veure; alguns ja ho han fet, i s'ha tingut en compte, precisament, aquest mapa i en aquest mapa s'han basat quan s'han fet les previsions d'aquest pla quadriennal que s'ha fet per part del Departament.

A la senyora Dolors Torrent, de les esmenes 34 i 35, li voldria dir que els requisits i les característiques que han de tenir els centres d'adults s'establiran en el posterior desplegament reglamentari de la Llei, i no sembla necessari, tampoc, dir que estaran dotats amb els recursos humans, materials i educatius necessaris perquè és obvi que l'Administració, quan fa un centre, l'ha de dotar de totes aquelles coses que són necessàries, i no creiem, per tant, que hagi de constar a la Llei.

I l'esmena número 35, li repetiria els mateixos arguments de l'anterior, però pel que fa als consells escolars li voldria dir que la mateixa LODE, en el títol tercer, article 41.3, diu que «totes aquestes normatives es desplegaran per reglament»; per tant, creiem que no han d'estar incloses en la Llei, ja que la mateixa LODE reconeix que s'han de desplegar en un reglament posterior.

I a l'esmena 39 també faríem la mateixa resposta, ja que es tracta del mateix tema que la 35.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent.

Passem a les votacions de l'article 7.

Esmena número 32, del Grup Mixt.

Vots a favor... (*Pausa.*) Ha quedat retirada, aclarida la redacció.

Esmena 33, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 48 en contra i 1 abstenció.

(*Remor de veus.*)

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 34 i 35, del Grup Socialista. (*Remor de veus.*)

Vots a favor?

Senyors de la tertúlia, silenci... (*Rialles.*)

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 24 vots a favor, 52 en contra i 1 abstenció.

Acte seguit es votarà l'article 7, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 7 ha quedat aprovat per 56 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

A continuació es passa al debat de l'article 8.

Esmena 36, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor President, aquesta és una esmena de doble lectura. És una esmena que desperta interès perquè és un tema discutit i debatut com un tema preocupant per al moviment d'educació d'adults, i no des d'un esperit corporativista, a la defensiva, sinó des d'una visió del qui es preocupa seriosament dels temes educatius. No per anar en contra de la utilització dels recursos que ofereixen els mitjans de comunicació, però sí en contra de les coses mal fetes.

Vostès creuen que així es potencia l'educació d'adults? Vostès han vist els cursos de *Graduï's, ara por?* Vostès creuen que a algú els poden resultar atractius? Saben que els quaderns i els materials educatius s'han d'anar a recollir a les oficines de Benestar Social? Saben que el contacte humà es fa telefònicament? Doncs, bé, nosaltres no estem en contra de l'educació a distància, però estem en contra de la desconexió total entre l'educació a distància i l'educació presencial.

Entenem l'educació a distància i la utilització dels mitjans de comunicació com a complementaris de l'educació presencial. Parlem d'un centre d'educació d'adults de referència, els professionals del qual portaran la tutoria i el seguiment dels alumnes. Qui millor que els professionals de l'educació d'adults per dur a terme aquesta tasca? No és una bona oportunitat per donar una nova empenta a la xarxa de centres d'educació d'adults? Això comportaria formació, intercanvi i noves perspectives d'evolucionar, reciclar-se, adaptar-se, i l'intercanvi tindria el caliu que manca als cursos per televisió, i que és una de les característiques dels centres d'adults. Vostès han donat molta importància a l'educació a distància, i s'han fixat en un model, el model alemany, però no han fet cas del seu assessor, el senyor Ludwig Graf —és que parlo..., no sé, no tinc ni idea de l'alemany, eh?—, que, en parlar del *Telekolleg* a Alemanya, es diu que els alumnes assisteixen periòdicament a un centre educatiu per complementar l'acció educativa. Crec que és prou clar, estem per l'educació a distància, però estem per una educació a distància complementària de l'educació presencial, i l'educació a distància ha de tenir un centre d'educació d'adults de referència. Aquesta és la nostra posició.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya té l'esmena 37; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Es tracta, com deia aquest matí el Conseller, d'una llei-marc, que ofereix un marc ampli —i també insistia en això la Il·lustre Diputada senyora Ribes—, i justament la nostra voluntat seria la

de contribuir a l'ampliació del ja prou ampliat marc, i en aquest cas això es faria precisant amb un cert detall els conceptes d'educació presencial, és a dir, entesa com la formació caracteritzada per l'assistència continuada dels alumnes als centres i, d'altra banda, també la precisió del que s'entén per «educació semipresencial o a distància», com aquella modalitat de formació adreçada als alumnes amb dificultats per a una assistència regular als centres.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El Grup d'Iniciativa manté l'esmena número 38? (*Pausa.*) Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. La senyora Pilar Malla —que, com saben, és Secretària General de Caritas Diocesana de Barcelona—, en unes jornades sobre el Quart Món a Catalunya, ens explicava l'experiència de formació de gent que no ha tingut formació en la seva edat, és a dir, a l'edat de nanos, en què aprendre és jugar i jugar és una mica aprendre. I ens deia que havia descobert que era molt difícil prefixar el temps i els mètodes necessaris perquè una persona pogués aprendre allò que no havia après quan li pertocava. I justament, en aquest cas concret, va parlar d'aquest tema que és objecte d'aquestes esmenes i d'aquest punt de la Llei: la relació que hi ha d'haver entre la modalitat presencial en l'educació i la modalitat a distància.

Nosaltres —i ho he dit aquest matí quan fèiem l'esmena a la totalitat— no estem en absolut en contra de programes com el *Graduï's, ara pot*, també creiem que es pot millorar molt, també creiem que es poden trobar molts més altres centres i que hi pot haver molta més atenció personal, no només n'hi ha de telefònica, també n'hi ha de personal, però que s'hauria d'incrementar molt l'atenció personal per als que segueixen els programes *Graduï's, ara pot* a través dels llibres i dels cursets. Pensem, per exemple, que hi ha vies rurals incomunicades que, si no és per aquest camí, no tindran cap tipus de formació; per tant, això ens sembla bo. Però voldríem insistir en la redacció que hem fet nosaltres del text, que és: «La formació d'adults adoptarà, preferentment, la modalitat presencial sense descartar, però, la modalitat a distància.» És a dir, insistint que no hi haurà de veritat formació d'adults si no hi ha, sobretot, una dedicació a la modalitat presencial i que, en aquest cas, el nombre no pot substituir la qualitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra: senyora Ribes, té la paraula.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. L'esmena 36, del Grup Socialista, doncs, li podríem dir que no l'acceptarem pels mateixos motius adduïts a les esmenes 34 i 35, que no repetiré per economia de temps i que fan referència al caràcter reglamentarista del text proposat en aquesta esmena al contrari de l'esperit de la Llei.

També volem recordar que «a distància» vol dir tota persona que no pot, i no creiem necessari incloure en una llei què és el que vol dir el mot «a distància» o què és el que indica el mot «presencial».

I creiem que aquests programes no deuen ser tan dolents, ja que —com hem explicat al matí en respondre a les esmenes a la totalitat— és un programa que l'està copiant el MEC, que l'ha

copiat la Comunitat Autònoma de Madrid i que d'altres comunitats autònomes ens estan demanant textos i programes gravats per tal de, també, seguir el mateix sistema.

Quant a l'esmena 37, de l'Agrupació parlamentària de l'Esquerra Republicana, també repetiré que no s'accepta pels mateixos motius adduïts a les esmenes 34, 35 i 36, i perquè aquestes esmenes sempre fan referència al caràcter reglamentarista d'un text proposat al contrari de l'esperit de la Llei, tal com ha reconegut el senyor Carod-Rovira: «Parlem d'una llei marc, no d'un reglament».

I pel que fa a l'esmena d'Iniciativa per Catalunya, voldríem dir al senyor Riera que no ens sembla oportú determinar quina de les dues modalitats es «prioritzarà», ja que l'elecció dependrà, en tot moment, de moltes circumstàncies de l'evolució social que es produeixi del programa d'actuació que s'acordi dur a terme i, en últim terme, sempre serà de l'usuari si pot utilitzar qualsevol dels dos mètodes. En el cas que no pugui un, doncs, s'haurà d'acollir a l'altre.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Diputada.

Passem a les votacions.

Esmenes números 36 i 39, del Grup Socialista, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 22 vots a favor, 44 en contra i 2 abstencions.

Es vota, a continuació, l'esmena 37, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 44 en contra i 17 abstencions.

Esmena número 38, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 44 en contra i 19 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 8, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 8 ha quedat aprovat per 49 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

Passem al debat de l'article 9. El Grup Mixt manté les esmenes 40 i 41. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, fer política és, essencialment, tenir una política de prioritats i quan aquesta prioritat no es planteja amb una llei pot aparèixer una indiscriminació en l'aplicació d'aquesta necessària prioritat. I com que nosaltres creiem que la prioritat és necessària ho plantejem amb molta claredat, i és que els convenis i els acords de col·laboració de la Generalitat han de ser preferentment amb l'Administració local i les entitats públi-

ques. I això no descarta, com ho diem, i si cal amb les entitats privades, etcètera.

Perquè, per a nosaltres, la prioritat és aquesta, sense negar la necessària col·laboració amb altres perspectives que s'estan realitzant. És en aquesta direcció que hem fet aquesta esmena número 40.

L'esmena 41, la retirariem, perquè, si no ho tinc mal entès, hi ha la perspectiva d'una transaccional amb l'esmena 79, que nosaltres hi estariem d'acord, al marge que aquesta esmena transaccional, el text que he llegit té limitacions des del nostre punt de vista. Però com deia aquell, és millor això que res.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. El Grup Socialista manté les esmenes 42 i 44. Per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor President, agruparia les esmenes 42, 44, 46, 48 i 49.

El Sr. PRESIDENT: 44, 46...

La Sra. TORRENT: 48 i 49.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. TORRENT: Aquest conjunt d'esmenes tenen com a finalitat vetllar per la professionalitat i, per tant, proposem, primer, canviar la rúbrica del capítol i, en lloc de parlar de «formadors», proposem que es parli de «professionals de l'educació dels adults», traiem l'ambigüitat que té la paraula «formadors». I demanem la capacitació professional per exercir qualsevol dels àmbits educatius de què hem parlat.

Així mateix proposem l'addició d'un nou article perquè s'estableixin els convenis de col·laboració necessaris amb les universitats catalanes per tal d'afavorir l'especialitat d'educació d'adults, així com la promoció del concurs d'empreses i institucions per tal d'afavorir la qualificació i el millorament del coneixement dels professionals que es dediquen als àmbits de l'educació dels adults.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyora Torrent, la 48, també l'ha defensada?

La Sra. TORRENT: Sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: Sí, molt bé. Doncs, ara correspon al Grup d'Iniciativa, al senyor Ignasi Riera, defensar la 43 i la 47, ja que estem..., si li va bé...

El Sr. RIERA I GASSIOT: Senyor President, la 47 i la 50, les donaria per defensades...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I GASSIOT: ...i, en canvi, defensaria la 43 i la 68, que ve una mica més avall però que parla del mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Aquest és un punt, per nosaltres, bastant fonamental en aquesta Llei i, justament, al matí, fent referència a la classificació que feia l'Honorable senyor Conseller de les polítiques d'educació d'adults als diferents països, jo feia una esmena a favor del poder local. És a dir que, generalment, correspon al poder local l'organització dels cursos d'adults i, per entendre'ns, l'elaboració general del mapa escolar. Per a l'aplicació de la LOGSE a Catalunya, als ajuntaments, se'ls pregunta també sobre allò que pensen d'educació d'adults, per tant, la nostra esmena ve a dir: «Correspondrà als ajuntaments i, excepcionalment, als consells comarcals, la coordinació dels cursos per a adults en les seves diverses modalitats. Con-

güentment, la Generalitat transferirà als ens locals els recursos materials i humans a què fa referència el punt 2 d'aquest article.»

Com veuen, és un cert canvi de perspectives, una, diguem-ne, petita revolució copernicana en aquest terreny de l'educació d'adults, passant la competència als ajuntaments. Em sembla que, justament, pel que és ara l'educació d'adults i pel que vol ser en el futur, a partir d'aquesta Llei, la formació d'adults, amb les diferents modalitats que recull, només els agents locals podran determinar, exactament i amb la celeritat que se'ns demanava aquest matí, quins són els canvis que s'han d'introduir per fer efectiva aquesta educació d'adults.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera.

Podem passar a les votacions de l'article 9... (Pausa.) No, torn en contra. Senyora Ribes, té la paraula.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Pel que fa a l'esmena 40, del Grup Mixt, hem de dir que no l'acceptem ja que l'opció explícita per a l'establiment de convenis amb les administracions locals i altres entitats públiques, en detriment d'entitats privades, entre les quals també s'inclouen totes aquelles entitats sense finalitats de lucre, no respecta el principi d'igualtat d'oportunitats entre els individus i els grups contemplats des de la mateixa Constitució.

Pel que fa a l'esmena 42, del Grup Socialista, doncs, no l'acceptariem i, per economia de temps, doncs, em remetria a les mateixes respostes fetes a partir de l'esmena número 6 i totes aquelles que fan referència al traspàs a Ensenyament.

Pel que fa a l'esmena 44, 46, 48 i 49, voldria dir que el terme «professional» fa pensar en persones dintre d'una estructura funcional molt poc adequada a l'ensenyament no reglat, en el qual necessiten persones expertes en una matèria però que no han de formar part pas de cap cos. El terme «formadors» respon molt millor a la nostra concepció d'una formació d'adults i capaç de respondre i donar resposta immediata i vàlida a les demandes possibles.

Pel que fa a l'esmena 46, diríem que sembla innecessari fer la referència al que disposa la normativa vigent, perquè ja se sap que s'ha de respectar.

Pel que fa a l'esmena 48, no ofereix cap variació respecte al nostre text i l'esmena 49 ja tot el que proposa està recollit en aquest mateix text a l'article 17.d).

Pel que fa referència a les esmenes defensades pel senyor Riera, del Grup d'Iniciativa, diríem que la coordinació ha quedat establerta ja en els articles abans esmentats i que la transferència de recursos humans i materials no sembla oportú establir-ho per imperatiu legal, ja que la formació d'adults ha de caracteritzar-se per la seva flexibilitat i capacitat d'adaptació a les necessitats que s'esdevinguin i no per fórmules tancades i rígides, difícils de modificar des d'una llei.

Pel que fa a l'esmena 47... (Pausa.) Pel que fa referència a l'esmena 47, diríem que no és acceptable ja que s'afegeix l'exigència d'un títol lliurat per un organisme inexistent: l'Institut Català de Formació d'Adults o un centre coordinador de formació d'adults de la Generalitat de Catalunya. Dels títols, en té l'atribució la Generalitat i ella serà la que ha de dir, en tot moment, qui ha de donar aquests títols. I en els ensenyaments no reglats cal aconseguir una absoluta flexibilitat i garantir la capacitat i idoneïtat de les persones que la imparteixen.

L'esmena número 50: diríem que la participació dels alumnes en la programació i la participació de les entitats de formació està recollida ja en el mateix article 15 d'aquest text. I la forma com es durà a terme aquesta participació, tal com marca la LODE en el seu article 19, diu que serà definida en un posterior desenvolupament reglamentari d'aquesta Llei.

La proposta de constituir un consell escolar com a òrgan adient sembla vincular, una vegada més, la formació d'adults a la formació instrumental i bàsica obligatòria en tots els centres i no a un concepte ampli de formació d'adults, com és el que li volem donar a través d'aquesta Llei.

Pel que fa a l'esmena número 68, li voldríem dir que hi ha una clara inversió conceptual o una interpretació errònia pel que fa al text del Projecte, ja que és el Govern de la Generalitat de Catalunya el que aprova el programa general, al qual s'adeqüen els programes locals, i cada Departament competent en matèria de formació d'adults és qui aprova els seus propis programes. Així doncs, és la Generalitat de Catalunya la que aprova els programes i els ens locals són els que col·laboren en la seva gestió de la forma i termes que acorden a través d'uns convenis com consta en la Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Passem a les votacions de l'article.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: La senyora Ribes.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Ribes, sí.

Passem a les votacions de l'article 9; esmenes del Grup Mixt 40 i 41.

Vots a favor?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: L'esmena 41, si és cert que hi ha aquesta transaccional que voldria...

El Sr. PRESIDENT: No, no n'ha parlat la senyora Ribes.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Per això ho deia, perquè si no la passem a votació i si no la retirarem.

El Sr. RIBES: Perdoni, ha estat presentada; la Mesa ja en té constància; en té una còpia a través del senyor lletrat. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: Bé, per a una sistemàtica, deixarem aparcada aquesta esmena, perquè és presentada com a esmena transaccional als articles 23...; a l'article 23 es crea un article 23 bis, etcètera i llavors saltaríem i alteraríem l'ordre de la votació; és lògic. De manera que, de moment, deixem aquesta 41 aparcada, per quan aparegui la transaccional corresponent.

D'acord?

Doncs, votem només l'esmena 40, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 48 en contra i 2 abstencions.

Esmena número 42 i 44, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 19 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions.

Esmena 43 del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 49 en contra i 2 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 9, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 9 ha quedat aprovat per 51 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

A l'article 10 hi ha l'esmena 45, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana. El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Es tracta, en aquest cas, de procurar incorporar el text d'aquest projecte, el fet que els docents que tinguin cura d'impartir la docència en l'àmbit de l'educació d'adults acreditin el domini de la llengua pròpia, d'una banda, i, per altra banda, que la seva condició laboral estigui equiparada a la dels altres docents de nivell idèntic amb els mateixos drets i deures que la resta del professorat públic.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Torn en contra, senyora Ribes.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Aquesta esmena, no la podem acceptar ja que el text proposat és restrictiu i més propi d'un desplegament reglamentari de la Llei, de la mateixa Llei. Pretén descriure els requisits que han de reunir els professors d'adults i les seves condicions laborals. Només fa referència a mestres i llicenciats, especialitzats en l'ensenyament d'adults i tots sabem que aquesta especialitat actualment no existeix. Ni a nivell d'ensenyament bàsic ni a nivell d'ensenyament secundari estan reconegudes les especialitats d'adults. Actualment s'estan fent uns cursos de postgrau, però com a especialitat no existeixen.

Finalment, limita la formació d'adults a l'àmbit de la formació instrumental i bàsica, ja que restringeix els professors d'adults a mestres i llicenciats adscrits al Departament d'Ensenyament quan l'objecte d'aquesta Llei pretén que sigui un àmbit molt més ampli que aquest.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Passem a la votació d'aquesta esmena 45 de l'Agrupació d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 48 en contra i 19 abstencions.

A continuació es vota l'article 10, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 10 ha quedat aprovat per 51 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

A l'article 11 han estat defensades ja les dues esmenes existents, una del Grup Socialista i una altra d'Iniciativa. De manera que podem passar a les votacions.

En primer lloc, l'esmena 46, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquí hi ha algun error; han votat... han votat a favor i ara s'abstenen. De manera que queda...

El Sr. CADEVALL: Disculpi, senyor President, és que per una distracció pensàvem que es votava l'esmena subsegüent.

El Sr. PRESIDENT: Estan votant l'esmena socialista, la número 46; queda anul·lada la votació i torna a començar.

Vots a favor de l'esmena 46, del Grup Socialista?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions.

Es vota l'esmena número 47, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 49 en contra i 21 abstencions.

A continuació es vota l'article 11, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 11 ha quedat aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Passem ara a les votacions de l'article 12. Les esmenes socialistes han estat ja defensades, 48 i 49.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 15 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions.

Es vota l'article 12 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 12 ha quedat aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Passem ara a l'article 13, a votar l'esmena d'Iniciativa, la número 50, que ja ha estat defensada.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 51 en contra i 1 abstenció.

Es vota l'article 13 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació els articles 14 i 15, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

(La I. Sra. Torrent s'aixeca per parlar.)

La Sra. TORRENT: Volem demanar votació separada de l'article 14 i de l'article 15, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Doncs votem l'article 14.

Vots a favor?

L'article 14 ha quedat aprovat per unanimitat.

Es vota ara l'article 15, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 15 ha quedat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

Passem a continuació al capítol cinquè, que té una esmena a la rúbrica... Esmena 51, del Grup Socialista.

La Sra. TORRENT: Si m'ho permet, senyor President, agruparia les esmenes 51, 52, 53, 54 i 56.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. TORRENT: Ja hem dit que no ens agrada parlar de formadors, sinó de professionals de la formació. No ens ha agradat la resposta tampoc de la senyora Teresa Ribes.

Per tant, tampoc no ens agrada que parlem de la «formació dels formadors» i preferiríem una nova rúbrica, parlant del suport i la investigació, i en parlar del suport i la investigació parlem de centres de recursos com a impulsors de la investigació, l'elaboració, la innovació i la divulgació d'experiències.

L'esmena darrera, la 56, és també una esmena demanada pel sector —que ja n'he parlat abans, però que reiteraré, perquè hi ha un seguit de criteris nous. Demanem el mapa territorial de l'educació dels adults.

Hi ha versions, com he dit abans, contradictòries des dels mateixos rengles convergents; per un costat es diu que ja està fet i per un altre que és molt difícil de fer-lo.

El que sí que és clar és que no s'ha demanat la col·laboració dels ajuntaments per fer el mapa de l'educació d'adults de Catalunya. Per tant, si està fet, està mal fet i, per tant, s'ha de fer el nou mapa de l'educació d'adults de Catalunya, i aquest és el sentit de l'esmena 56.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Torn en contra?

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Pel que fa a la rúbrica, nosaltres voldríem dir que la rúbrica proposada és ambigua i no respon al contingut del capítol cinquè, ja que no especifica a quin tipus de suport es refereix la paraula «suport» i no es fa cap esmena a la formació de formadors que és cabdal per al reciclatge dels recursos humans.

L'esmena 52 diríem que no s'accepta per coherència amb el text del Projecte i pels motius ja adduïts en l'esmena 44. La 53 i la 54, que corresponen a l'article 17, diríem que la creació del centre de recursos ja està recollida i, a més, el centre ja està fet.

L'esmena 54 també ja està contestada a partir de l'esmena número 6 i coincidents.

I, pel que fa a l'esmena 56, continuem dient que l'adscripció de competències és una competència del Govern, i no cal determinar-la per llei. El mapa, diem a la senyora Dolors Torrent que està fet, està a la seva disposició quan el vulgui veure; no més cal que parli amb la senyora Àngela Miquel: consta de quatre textos i allí hi ha tota la sèrie d'enquestes, de consultes i de treball, un treball molt acurat, molt ben fet i que està en evolució constant; per això diem que «un mapa de previsions» és molt difícil de fer, ateses les circumstàncies de llei-marc progressista i oberta que volem donar a aquest text.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes.

Passem a la votació d'aquestes esmenes 51 i 52, del Grup Socialista, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 17 vots a favor, 48 en contra i 4 abstencions.

Es vota l'article 16 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 16 ha estat aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Passem a les votacions de l'article 17... No, falta defensar l'esmena 55, del Grup Mixt. El senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. La nostra esmena va a ampliar, a donar entrada a les associacions i entitats d'iniciativa social en el fet de la capacitació dels formadors d'adults. Això, veiem que ens ha estat recollit, ens ha estat proposada una transacció en la qual s'altera l'ordre d'aquestes entitats i es posa «universitats», després, les «empreses» i, després, se'ns admet les «associacions i entitats d'iniciativa social». Nosaltres veiem bé l'esmena transaccional que se'ns ha proposat, l'acceptem, però els voldria fer veure, en la proposta aquesta, que la redacció no és pas gaire afortunada, perquè en el text original deia «capacitació de formadors d'adults», i en canvi aquí diu «formació de formadors». Aquesta repetició d'aquesta forma de..., la trobem desafortunadíssima i nosaltres demanàriem una recapacitació, a veure si és possible posar una altra vegada «capacitació de formadors d'adults».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Ribes?

La Sra. RIBES: Bé, jo no hi veig massa inconvenient, però de tota manera crec que és molt diferent el terme «capacitació» del sentit del terme «formació». Però si això ha de ser un motiu de..., no ho sé, no ho veig gaire, però penso que el terme «formació» és més ampli que el terme «capacitació», però tampoc hi veig cap inconvenient.

El Sr. CASANOVAS: Si el senyor President em permet una petita intervenció...

El Sr. PRESIDENT: Digui.

El Sr. CASANOVAS: Voldria dir que, quan se'ns ha proposat l'esmena, de tota manera, se'ns ha dit solament que consistia en una alteració de l'ordre que nosaltres proposàvem. És veritat que jo no havia, potser, rellegit amb prou deteniment... Nosaltres no tenim cap inconvenient que hi hagi «formació» en lloc de «capacitació», però trobem que gramaticalment no va.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo entenc que no tenim més remei que votar el text transaccional que ens ha arribat a la Mesa, vull dir que ara no podem entrar a...

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, la transacció la podem fer ara, si volem, perquè és una transacció entre un Grup i l'altre; el text es pot modificar, no hi ha cap inconvenient. La transacció ha estat entre el Grup de la majoria i nosaltres; si hi estem d'acord i els altres grups accepten que hi hagi una transacció, la podem modificar.

El Sr. PRESIDENT: Tots els grups estan d'acord a modificar la paraula «formació» per «capacitació»? Doncs, en aquest sentit va l'esmena que llegirà la senyora Secretària.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: Article 17, lletra d). Esmena 55. «Promoure el concurs de les universitats, les empreses, les associacions i les entitats d'iniciativa social en la capacitació de formadors d'adults».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària.

Passem a les votacions d'aquest article número 17.

En primer lloc, esmenes socialistes números 53, 54 i 56.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 19 vots a favor, 48 en contra i 4 abstencions.

A continuació es vota l'esmena transaccional a la 55, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota l'article 17, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 17 ha quedat aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Se sotmet a votació l'article 18, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 18 ha quedat aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Passem ara al títol tercer, esmena 57, a la rúbrica, del Grup Socialista. Té la paraula per a la seva defensa la senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí. Senyor President, si m'ho permet, agruparia les esmenes 57, 58, 59, 61, 62, 63, 64, 65, 66 i 69.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

La Sra. TORRENT: Bé, en primer lloc, no tornaré a parlar del mapa per a l'educació d'adults perquè ja he donat suficients arguments. Però en segon lloc voldria dir que creiem que hi ha d'haver un pla general d'educació d'adults i, dins d'aquest pla general, un seguit de programes específics que, com a mínim, han de ser els que direm. I diem com a mínim perquè no se'ns argumenti que posar els programes en el si de la Llei condiciona la possibilitat de desenvolupar els programes que vagin sorgint de les necessitats socials.

I parlem de «pla», quan ens referim al projecte global per a Catalunya a desenvolupar en un període de temps concret, i com a guia per al cobriment de les necessitats globals de l'educació dels adults. I parlem de «programes» quan ens referim als projectes d'intervenció en àmbits territorials, àmbits educatius o en sectors de població concreta. Creiem que vostès confonen la terminologia i parlen de programes quan han de parlar de plans, i parlen de plans quan han de parlar de programes. I per aquest motiu parlem, com a mínim, dels següents programes: un programa territorial, comarcal, municipal i de zona. Programes que han de cobrir els àmbits educatius establerts en aquesta Llei. Programes per a les persones adultes amb minusvalideses físiques o psíquiques; programes per a minories ètniques en si-

tuació de marginació; programes específics per a la població adulta interna en establiments penitenciaris; programes per a estrangers en situació de marginació social, i demanem la suficient xarxa pública de centres d'educació d'adults que garanteixi la cobertura i distribució equilibrada de les necessitats de la població de Catalunya. S'ha de fer un esforç específic, prioritari, en aquests sectors? Doncs bé, si s'ha de fer per què no hi consten, a la Llei? Seria una manera de concretar.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. L'Agrupació parlamentària del CDS manté l'esmena número 60; senyor Martín, la vol defensar?

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. La potenciació en el nostre país de l'educació d'adults hauria de passar, al nostre entendre, per la creació d'un institut català d'educació d'adults de caire interdepartamental que dissenyi les grans línies d'actuació, coordini els diferents programes i les iniciatives i els recursos dels diferents organismes governamentals i no governamentals i faci el seguiment i la difusió de totes les innovacions i experiències de renovació que vagin apareixent. De totes maneres, esperem en aquesta proposta l'anunciada —per part del Grup de la majoria— creació d'una comissió interdepartamental i si així fos, si aquesta comissió interdepartamental —encara que tenim les nostres reserves— se'ns proposés, nosaltres l'acceptaríem —igual que els altres grups han anunciat aquesta transaccional— i retirariem aquesta esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La deixem aparcada i la recuperarem quan tractem de l'article 23, igual com hem fet abans amb l'esmena del Grup Mixt.

Torn en contra, senyora Ribés; té la paraula.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Quant a les esmenes referents a la rúbrica, la rúbrica que proposa el Grup Socialista no solament no recull els capítols fonamentals en què s'estructura sinó també aspectes concrets d'aquests capítols. El mapa és un element bàsic per a la programació i ja n'hem parlat tantes vegades que també el deixem aparcad.

Quant a l'esmena número 59, del Grup Socialista, l'atribució de competències creiem —en matèria d'adults— que és competència del Departament d'Ensenyament, no s'accepta també per coherència amb totes les esmenes que hem anat repetint a partir de l'esmena número 6.

I pel que fa als programes creiem que, per constar en una llei, n'hi ha prou amb el que nosaltres diem en el punt 2, que diu: «Dins d'aquest programa general cal tenir en compte plans específics per a satisfer les demandes de col·lectius concrets o d'àmbits territorials determinats», amb la qual cosa queden recollits tots aquests programes específics que demana la senyora Torrent i no es fa cap discriminació que, d'altra manera, es podria entendre que es fa en anomenar algun col·lectiu concret que creiem nosaltres que a la Llei no ha de constar.

Pel que fa referència a l'esmena 62, està en la mateixa línia de la 59; també diríem el mateix de l'esmena 63, i l'esmena 64 diríem que també està en la mateixa coherència perquè canvia «pla» per «programa»; nosaltres entenem «programa» i «pla» de manera diferent, però com que només és un diferent criteri de paraula, doncs, nosaltres no acceptaríem aquest canvi.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes.

Passem a les votacions. Es poden votar conjuntament les esmenes del Grup Socialista, 57, 58, 61, 62, 63 i 64? Conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 14 vots a favor, 50 en contra i 6 abstencions.

A continuació es vota l'article 19, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 19 ha quedat aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

Passem a continuació a les votacions de l'article 20.

Esmenes socialistes números 65, 66 i 69.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 20 vots a favor, 48 en contra i 4 abstencions.

Es vota l'esmena número 68, que ja havia estat defensada, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 48 en contra i 2 abstencions.

Se sotmet a votació l'article 20, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 20 ha quedat aprovat per 49 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Passem ara a l'article 21. Esmena 70, del Grup Mixt; per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Tota vegada que a l'article 13 ja es diu que els docents s'han d'integrar en un equip únic, nosaltres, aquí, voldríem fer entrar aquesta noció dels equips de formació, que siguin... «Els òrgans competents en la matèria fomentaran la relació entre els diferents...», en lloc de dir «organismes» dir «equips de formació que actuen i realitzen...», etcètera.

Però, com que en una transacció que obtenim més endavant ja fem menció d'aquests equips de formació, nosaltres retirem aquesta esmena, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La senyora Ribes vol parlar d'aquesta transacció? (Pausa.) Molt bé.

Doncs, passem a la votació de l'article 21, que en aquests moments no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 21 ha quedat aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Passem ara al Capítol III. Hi ha una esmena a la rúbrica, l'esmena 71, del Grup Socialista; per a la seva defensa té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor President, si em permet, agruparia les esmenes 71, 72 i 77.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. TORRENT: Aquestes esmenes fan referència a la participació, un dels aspectes que més preocupa al Grup Socialista. I fan referència a la participació i es concreta en el que per a nosaltres ha estat una de les batalles en el si de la ponència, que és que es reconeguéssin, a nivell de la Llei, el que ja funcionava a nivell de decret, que és el tema del consell assessor de l'educació dels adults. Nosaltres fèiem una proposta concreta que, finalment, he de dir que hi ha una transacció d'aquesta esmena del consell assessor que, nosaltres, si bé no reuneix totes les condicions que nosaltres creïem que eren..., que havien de determinar el contingut de la composició i la presidència del consell assessor, acceptem de transaccionar perquè políticament ens sembla oportú que a la Llei consti el tema de la participació i del consell assessor. Si no es transaccionés quedaria molt més inconcret i molt més ambigu i, per tant, encara que rebaixem algun plantejament, ens sembla positiu i necessari que la Llei contempli el tema de la participació concretat en el consell assessor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyora Torrent, ha defensat també la 75?

La Sra. TORRENT: La dono per defensada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: 75, molt bé.

El Grup d'Iniciativa manté l'esmena número 73; per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Més... No sé si la mantinc sinó que més aviat la defenso en la mesura en què si ens és proposada una transacció l'haurem de retirar.

De tota manera vull explicar que quan en un altre moment, abans, hem parlat de diferents organismes —l'Institut Català de Formació d'Adults, el Centre Coordinador de Formació d'Adults— i ara parlem encara d'aquest consell de formació d'adults, no és per multiplicar organismes sinó perquè ens semblava que, tenint en compte la pluralitat dels temes que hi haurà en l'ensenyament d'adults, la pluralitat d'administracions que hi intervindran, seria molt important crear aquest tipus d'organisme —i el nom ens és igual; o sigui, ja ens va bé que sigui aquest nom.

Ara bé, volíem deixar indicat que aquest organisme hauria de tenir també alguna cosa a dir sobre les titulacions adequades per dedicar-se a la formació d'adults. El tema de la formació..., de la titulació adequada per dedicar-se a la formació d'adults no és un tema menor; repeteixo que l'aplicació de la LOGSE, per exemple, deixarà molts professors que actualment es dediquen a FP-1, que, pràcticament, quedaran integrats en el tronc únic, que molts d'ells voldran passar a formació d'adults —no se sabrà com ni per què—, i hi haurà gent d'altres modalitats que no tindrà titulacions que també s'hi voldrà dedicar, sembla que si aquest nou organisme coordinador interdepartamental, a més de les coses que diu, no té també competència —que ja deixa obert, l'article, que les pot tenir reglamentàriament, d'acord— per decidir quines titulacions són necessàries per a formació d'adults, això pot ser un ball de bastons impressionant, i no tinc cap ganes de fer catastrofisme en aquest tema.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Agrupació parlamentària del CDS manté l'esmena número 74; per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Senyor President, la donem per aparcada igual que l'anterior perquè fa la mateixa referència...

El Sr. PRESIDENT: La repescarem quan tractem del 23.

El Sr. MARTÍN: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup Mixt, l'esmena 76, el senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Sí, senyor President. Bé, jo crec que la..., si és la transacció que jo tinc aquí davant, la transacció a la qual es fa referència, no és ben bé, no té res a veure amb el Consell Assessor de la Formació d'Adults, és un organisme de coordinació interdepartamental. Per tant, una cosa és la coordinació, que no hi té res a veure, i l'altra, per a mi, és el Consell Assessor de la Formació d'Adults.

El Consell Assessor entenem nosaltres que és un consell que serveix per assessorar l'Administració, i, per tant, si aquest Consell ha de servir per assessorar l'Administració, nosaltres voldríem veure-hi incorporat aquí, d'una manera tàcita, que es digui que aquest Consell ha de ser independent de la mateixa Administració, perquè, si no, resulta que és un organisme en el qual l'Administració hi està involucrada que serveix per aconsellar l'Administració, i això nosaltres ho trobem il·lògic. I, per tant, és per aquí que nosaltres anem quan diem «independent de l'Administració».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. No vol defensar la 79, que és un nou article a continuació?

El Sr. CASANOVAS: No, no, senyor, ja la defensaré en el seu moment.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, torn en contra.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. L'esmena transaccional a l'article 22 és una esmena que està aquí a la Mesa, i llavors el Consell..., parla, concretament, dels membres que componen el Consell Assessor de la Formació d'Adults. No sé si el senyor Casanovas té còpia d'aquesta transaccional, potser això li serviria per saber quins membres són els que hi ha i perquè vegi que en formen part els sindicats, com ell demana, i tota una sèrie d'organismes implicats en aquest ensenyament.

Pel que fa a la 73 i la 74, doncs, aquestes també formen part de la transacció aquella que és aquí a la Mesa, que fa referència a un article 23 bis, que seria de la creació de la Comissió Interdepartamental.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. El senyor Casanovas es dona per satisfet?

El Sr. CASANOVAS: Sí, senyor President, jo no sabia si ho havia de llegir el senyor Secretari, però ja se m'ha fet a mà aquesta esmena transaccional. Bé, com totes les transaccional no és plenament satisfactòria per a nosaltres, perquè, evidentment, si no ja no fóra una transacció, fóra la nostra esmena, però, evidentment, es recull en part el que nosaltres volíem obtenir, i amb aquesta finalitat retirarem..., anunciem la retirada de la nostra esmena i el nostre suport a la transacció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Prego a la senyora Secretària que procedeixi donar lectura a aquesta transaccional.

La Sra. SECRETÀRIA QUARTA: Gràcies. «Esmena transaccional de l'esmena número 72, del Grup Socialista. Article

22. Punt 1: El Consell Assessor de Formació d'Adults és l'òrgan d'assessorament creat amb la finalitat d'incorporar les diverses instàncies socials amb incidència en aquest camp. Punt 2. El Consell Assessor de Formació d'Adults tindrà, com a mínim, la composició següent: president, el conseller del departament competent en matèria de formació d'adults, vicepresident, el director general competent en matèria de formació d'adults; vocals, set representants de la Generalitat de Catalunya, amb categoria de director general nomenats pel Govern de la Generalitat, directament relacionats amb els àmbits fonamentals d'actuació de formació d'adults, el president del consell social de cadascuna de les universitats de Catalunya, un representant de l'Associació Catalana de Municipis, un representant de la Federació de Municipis de Catalunya, un representant de les entitats que realitzin activitats en els àmbits de formació d'adults nomenats pel president del consell, dues persones de reconegut prestigi en els àmbits de formació d'adults nomenades pel president del consell, un representant de cadascun dels dos sindicats més representatius, dos representants de les associacions d'empresaris més representatives. Serà secretari del consell un funcionari del departament competent en matèria de formació d'adults, nomenat pel conseller. El president podrà nomenar, com a membres del consell assessor, fins a quatre persones, que pel seu reconegut prestigi o la seva vinculació a la formació d'adults consideri adequades a les funcions pròpies del consell assessor.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària. Els grups esmenants, tots, retiren les seves esmenes a l'article 22? Perfectament.

Doncs, votem aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

L'esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

La transacció esgota tot el text de l'article. D'acord. No? Doncs, queda un tros d'article.

Per consegüent, es vota l'article 22, segons el Dictamen, el que resta.

Vots a favor?

Ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem ara a unes esmenes que propugnen uns nous articles. L'Agrupació del CDS, esmena 78. Senyor Martín?

El Sr. MARTÍN: Retirada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. El Grup Mixt, la 79; senyor Casanovas?

El Sr. CASANOVAS: Sí, senyor President. Nosaltres havíem fet aquesta esmena amb la idea que com que al llarg d'aquesta Llei no se sap, queda misteriosament, a quina conselleria s'assignarà, qui són els que tenen, doncs, competències en qüestions de formació d'adults, nosaltres havíem fet aquesta esmena perquè almenys, com a mínim, hi hagués un organisme —que no es deia enlloc— que coordinés d'una forma interdepartamental les activitats dels diferents departaments en qüestió del que ara en diem formació d'adults.

Com que aquí se'ns ha presentat una esmena, la possibilitat d'una transacció en la qual es recullen plenament les nostres aspiracions, nosaltres retirem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Queda retirada.

De manera que només resta votar l'esmena 77, del Grup Socialista.

Vots a favor d'aquesta esmena?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 51 en contra i 8 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 23, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 23 ha quedat aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

Ara prego a la senyora Secretària que procedeixi donar lectura a una esmena transaccional a diverses esmenes; faci el favor de donar lectura a quines transacciona.

La SECRETÀRIA TERCERA: «Capítol IV. De la coordinació interdepartamental en la Formació d'Adults. Article 23 bis. Es crea la Comissió Interdepartamental per a la Formació d'Adults. Article 23, tercer. La Comissió Interdepartamental per a la Formació d'Adults té com a objectius fonamentals promoure i coordinar les activitats relatives a la formació d'adults. Article 23, quater. Corresponen a la Comissió Interdepartamental per a la Formació d'Adults les Funcions següents: a) Elaborar el programa interdepartamental per a la formació d'adults; b) Promoure i coordinar els projectes de formació d'adults; c) Avaluar els resultats obtinguts en l'execució del programa general; d) I totes aquelles altres que per part del Govern se li atribueixen. Article 23, quíngues. La Comissió Interdepartamental per a la Formació d'Adults està integrada pels directors generals directament relacionats amb els àmbits fonamentals d'actuació de la formació d'adults, i aquelles altres persones relacionades amb la matèria que, reglamentàriament, s'estableixi.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària. Aquesta transaccional és a les següents esmenes: a la 41, del Grup Mixt; a la 94, d'Esquerra Catalana —Grup Mixt, sector Esquerra Catalana—; 96, 97 i 98, del Grup Socialista; 83, 85 i 89, d'Esquerra Republicana de Catalunya; 60 i 74, de l'Agrupació del CDS, i 73, del Grup d'Iniciativa. D'acord. Molt bé.

Doncs, en votar aquesta transaccional també votarem que els altres articles corrin els números corresponents per no tenir el bis, el ter... D'acord?

Doncs, se sotmet a votació aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem al Títol IV. A la rúbrica hi ha una esmena, la número 80, del Grup Socialista; per a la seva defensa té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor President. Agruparé les esmenes 80, 81, 82, 84, 87, 88 i 99, i em permetré parlar també de l'esmena transaccional per argumentar el perquè de la nostra posició i quina...

El Sr. PRESIDENT: La 89 no, eh?, que no és seva.

La Sra. TORRENT: 99, he dit.

El Sr. PRESIDENT: Ah! 99, molt bé.

La Sra. TORRENT: Doncs, bé, començaré. Aquest conjunt d'esmenes són les que organitzen les responsabilitats concretes perquè l'educació d'adults pugui ser desplegada amb rigorositat a Catalunya. No és seriós, senyors de la majoria, que en parlar de competències vostès diguin que el departament competent

en matèria d'educació d'adults ha de desenvolupar les funcions següents: promoure, organitzar, aprovar, elaborar, etcètera. Això no és seriós, no és seriós que molts arguments que se'ns donen, no és seriós que se sàpiga..., que no se sàpiga a hores d'ara a quin departament o departaments s'ha de trucar a la porta; quin conseller, quins consellers desplegaran la Llei. L'ambigüitat i la inconcreció no han de ser els elements que caracteritzen una llei; no val l'argument que és una llei-marc i, per tant, com més genèrica millor, i que ha de ser una llei duradora perquè la conjuntura política pot canviar i, per tant, ha de durar.

Ara és quan ens toca passar de les paraules als fets i ara és quan toca fer el salt endavant. Tot són excuses teoritzades per adaptar-les al fet concret que vostès també dubten que l'educació d'adults hagi d'estar al Departament de Benestar Social. Però el moment polític no és l'adequat per a vostès per fer el canvi. Un dels seus problemes és que en aquest sentit vostès estan dividits. La confusió sobre quin departament ha de ser, en darrera instància, el responsable es reflecteix en la Llei, i la seva manca de decisió i, per tant, de capacitat per fer política els porta a no definir-se.

Doncs, mirin, el Partit dels Socialistes es definirà i l'opció clara, precisa i contundent, sabent fins i tot que el tema planteja molts interrogants i el tema de fons, i que preocupa el sector, és el perill del que se'n diu —ja ho he dit abans— l'«egebització» de l'educació d'adults, fem —com deia— l'opció de la Conselleria d'Ensenyament perquè és qui té les competències en matèria educativa. I, per tant, hauria de tenir —tindrà en el seu futur, així ho esperem— les competències en matèria d'educació dels adults.

L'educació dels adults ha de convertir-se en un espai d'intervenció de la Conselleria d'Ensenyament, tot garantint la coordinació interdepartamental, qüestió que ja s'ha concretat d'alguna manera, però també la coordinació institucional i fomentar la participació social; prop de tres milions de catalans així ho reclamen.

El que cal és voluntat política per dur a terme el que és necessari, i el que cal és perdre aquest caire assistencial que confereix la Conselleria de Benestar a l'educació dels adults i no dóna una entitat pròpia a l'educació dels adults. Sé que m'argumentaran que han fet molt i m'anomenaran una llista de realitzacions des de la Conselleria de Benestar Social, però és que només faltaria que no haguessin fet res! No entraré en aquesta discussió. L'obligació del Govern és fer i fer les coses bé.

Amb una llei en condicions i un sector tan creatiu i seriós el que cal és tirar endavant una educació d'adults per a Catalunya. Ensenyament no hauria de renunciar a una de les seves responsabilitats; la LOGSE també ens apunta a quina conselleria hauria de pertànyer. I per superar aquests temors —que Ensenyament li confereixi un caire escolaritzant, compensatori de mancances escolars— proposem —proposàvem— la creació de la comissió per a l'educació dels adults a Catalunya com a òrgan de coordinació departamental d'elaboració del pla general de l'educació d'adults i garantint l'assessorament pel consell assessor.

I diem —i dèiem— que havia d'estar presidida per la Conselleria d'Ensenyament i en formarien part els directors generals dels departaments relacionats amb l'educació d'adults, i en formarien part també les administracions locals i representants de les altres administracions públiques que desenvolupin activitats

en el camp de l'educació dels adults. Aquí hi ha hagut una transacció: ja s'han dit les diferents esmenes que s'han retirat. El que voldríem deixar clar és que creiem que la comissió interdepartamental que s'ha transaccionat no té, ni de bon tros, la serietat i la rigurositat del contingut que tenia la nostra proposta de comissió per a l'educació d'adults a Catalunya. Ara bé, ens sembla —igual que he argumentat en el cas del consell assessor— que si no acceptem aquesta transacció —i nosaltres hem estat un dels grups impulsors perquè hi hagi una connexió interdepartamental—, si no acceptem aquesta transacció, la Llei quedarà molt més pobre i, per tant, ens sembla important que es garanteixi aquesta coordinació interdepartamental.

I no voldria acabar la defensa d'aquest seguit d'esmenes sense defensar una qüestió que també ens sembla clau en el món de l'educació dels adults i és la funció inspectora dels centres..., en els centres d'educació d'adults. La Conselleria d'Ensenyament hauria d'exercir també la inspecció en l'educació dels adults, i fins ara aquest tema no ha funcionat. La funció inspectora —com sabem— ara no funciona i és un factor de menysteniment de la xarxa pública de les escoles d'adults. Perquè la funció inspectora té una tasca correctora de mancances i de deficiències, i també d'intercomunicació i de coneixement de la realitat.

Per tant, aquest conjunt d'esmenes em sembla que són una de les aportacions més rigoroses al conjunt del Projecte de Llei presentat pel Govern, i que, malgrat que sabem que no han estat aprovades, només hi ha hagut aquesta transacció, ens semblava important que el Partit Socialista les defensés i que defensés, per damunt de la transacció, la comissió per a l'educació d'adults encara que, políticament, interessi que surti alguna referència a la comissió interdepartamental.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. (Pausa.) L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya té l'esmena 83, a l'article 24. Està transaccionada?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Està transaccionada, senyor President, però si vol que...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, torn en contra? Senyora Ribes, té la paraula.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Les modificacions a la rúbrica no s'accepten per coherència amb el que ha estat exposat a l'esmena 65, i que no repetiré per economia de temps.

Pel que fa a l'esmena 81, voldria recordar a la senyora Torrent —com ja hem anat repetint al llarg del debat d'aquesta Llei, sobretot quan hem fet les esmenes a la totalitat— que parlar d'una llei assistencial perquè està adscrita a la Conselleria de Benestar Social fa que els recordem la confusió que tenen entre el terme «benestar» i «assistència». La Conselleria de Benestar Social és la que s'encarrega de tot el que fa referència a la millora de l'estat de tots els ciutadans de Catalunya; en canvi, «assistència» és un altre terme, una altra concepció filosòfica totalment diferent. Creiem que està molt ben adscrit a Benestar Social i, doncs, el dia que els senyors socialistes governin i ho vulguin canviar ja ho faran al seu gust com el nostre Govern també ho ha fet al seu.

Pel que fa a la substitució del terme «formació» per «educació» no en parlaré més, perquè a bastament s'ha tractat al llarg d'aquest debat.

Quant a l'esmena 84, els apartats a), b) i c) ja hi són, exactament igual que l'esmena que proposen, i l'apartat d) queda recollit quan hem debatut l'article 9.

Pel que fa a l'esmena 87 i 88, també ha estat parlant a bastament del mapa i del canvi de departament. Hem ja recordat que el mapa està fet.

I, en canvi, pel que fa a l'esmena 99, les competències que demana per a les corporacions locals, la a) i la b), ja estan recollides també a l'article 20.1 i la col·laboració per a la construcció del mapa es decreta com aquest mateix mapa quan es faci el desplegament de la Llei. Per tant, el nostre vot també serà contrari en aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes.

Passem a la votació, a les votacions d'aquest article 24.

Esmenes 80, 81 i 82, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 44 en contra i 1 abstenció.

A continuació es vota l'article 24, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 24 ha quedat aprovat per 46 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Passem a l'article 25. L'esmena 84, del Grup Socialista, ja ha estat defensada. La 85 és de l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Està transaccionada també, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Transaccionada, molt bé. I queda la 86, del Grup Mixt.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, amb molta brevetat.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Sánchez té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Qualsevol llei si quan es fa no parla de diner és que deixa un dels elements essencials sense discutir, sense aprovar. Nosaltres pensem que, al marge dels mecanismes de caràcter pressupostari que anualment té aquest Parlament i té el Govern, és necessari explicitar a la mateixa Llei com i de quina manera fer-ho.

Essencialment la nostra esmena 86 el que explicita és això: és la necessitat de finançar l'educació d'adults en infraestructura i pressupost anual.

I l'altre apartat que plantegem, que ja s'ha discutit a partir d'esmenes d'altres grups, és la necessitat que els ajuntaments tinguin gestió i recursos, que la Generalitat delegui gestions i recursos perquè els ajuntaments puguin posar en marxa i aplicar els mecanismes de la llei d'adults.

Aquestes són les dues idees que apareixen amb molta claredat a la nostra esmena i per això l'hem presentada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Torn en contra? La senyora Ribes té la paraula.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies. Pel que fa als recursos i al sistema de finançament no ho repetiré, perquè ja ha estat tractat quan hem fet el debat de l'esmena a la totalitat. I pel que fa a la delegació de la gestió i dels recursos necessaris està previst que

es farà a través de convenis i acords de col·laboració que realitzarà el Govern corresponent en matèria de formació d'adults. Com que ja queda recollida, creiem que no fa falta aprovar aquesta esmena. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Passem a les votacions d'aquest article.

Esmena 84, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 50 en contra i 1 abstenció.

Esmena 86, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 50 en contra i 1 abstenció.

Se sotmet a votació l'article 25, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 25 ha quedat aprovat per 51 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Passem ara a l'article 26. L'Agrupació del CDS té una esmena, la número 90; senyor Martín, la vol defensar?

El Sr. MARTÍN: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. MARTÍN: L'he feta amb pessimisme, donats els discursos escoltats aquest matí i algunes paraules que s'han fet no fa gaire estona. Però si fem ús de la paraula és per a una cosa molt clara: és que, per l'Agrupació del CDS, vam dir ja que la proposta de modificació que proposem va en la línia de deixar ben clar que les competències en educació d'adults han de pertocar al Departament d'Ensenyament.

Renuncio pel que abans he expressat a més explicacions argumentant el que ja, pràcticament, està debatut.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. El Grup d'Iniciativa té l'esmena número 91; senyor Ignasi Riera té la paraula per defensar-la.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. I el que estava pensant és que a l'esmena número 91 nosaltres substituïm el tema del departament competent en formació d'adults pel centre coordinador de formació d'adults. Fa molt poca estona i per unanimitat acabem d'aprovar la creació d'una comissió interdepartamental per a la formació d'adults a la qual hem atorgat un seguit de funcions, que em penso que són similars a les funcions que aquí encarreguem al Departament.

I és per aquesta raó que jo, que en principi pensava retirar l'esmena, no sé si mantenir-la o no sé si esperar l'explicació de la senyora Teresa Ribes, perquè és que, si no, no ho entenc; sembla que hi pugui haver, aleshores, una mena de nova guerra de conflictes fronterers entre el departament corresponent, que no se sap quin és, i la comissió interdepartamental, que tampoc sabem la que és.

El Sr. PRESIDENT: Espera, espera doncs, per decidir-se que escoltem amb molt de gust la senyora Ribes, que té la paraula. Torn en contra.

La Sra. RIBES: Sí. Val. És que el centre coordinador, doncs..., nosaltres li respondríem que creiem que queda assumit en tractar de la comissió interdepartamental. Doncs, això, creiem que sí, que la podria retirar, però això depèn de la seva voluntat.

El Sr. PRESIDENT: No fa més torn en contra? Molt bé, molt bé.

La Sra. RIBES: No, no, de l'esmena del CDS com que és que ja ha estat a bastament respost, de l'adscripció al Departament d'Ensenyament i em sembla que totes les senyores diputades i els senyors diputats estan una mica cansats ja d'escoltar-nos (*veus de «no»*), doncs, no repetiria els mateixos arguments.

El Sr. PRESIDENT: Al senyor Riera l'han convençut?

El Sr. RIERA I GASSIOT: No, és que, senzillament, l'única cosa que continuo preguntant, senyora Ribes —i no ens cansa mai escoltar-la, ben al contrari (*rialles*)—, és si allò que hem substituït amb l'esmena transaccional és el Departament o la Comissió Interdepartamental, perquè, si no vaig equivocat, l'article 26 diu: «El departament corresponent en matèria de formació d'adults...», i la nostra esmena era «un altre organisme competent en matèria de formació d'adults...», si aquest altre organisme és la Comissió...

El Sr. PRESIDENT: Senyor, senyor Ignasi Riera, és que m'estan entretenant la senyora Ribes i em sembla que no li podrà contestar. Esperis un moment.

(Pausa.)

El Sr. RIERA I GASSIOT: No? Doncs, senzillament, no. Jo ho sento, perquè amb això hi ha un retard per als abocadors, però és que era, senzillament, preguntar si en l'article 26 continuarà constant «el departament competent en matèria de formació d'adults», eh? Aleshores, mantenim l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera.

Passem a les votacions.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President!

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CASANOVAS: Jo crec que hi ha tres esmenes nostres aquí que s'haurien de defensar.

El Sr. PRESIDENT: Ah! A les lletres a), c) i d).

El Sr. CASANOVAS: Sí, senyor.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. No són tres, deuen ser dues: 92 i 93, perquè la 94 em sembla que està transaccionada.

El Sr. CASANOVAS: No, ha estat retirada, senyor President, en benefici de la transacció, sí.

El Sr. PRESIDENT: Ah, exacte. (*Rialles*.)

El Sr. CASANOVAS: Bé, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: D'això se'n diu esperit de contradicció en l'afirmació! Moltes gràcies.

El Sr. CASANOVAS: No, crec que és de justesa, res més que això.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, molt bé.

El Sr. CASANOVAS: A la lletra a), senyor President, nosaltres que hem vist, doncs, com es creava aquest ens coordinador, creiem que aquí el departament competent en matèria de formació d'adults, que encara, doncs, no sabem ben bé quin és, si no llegim l'ordre aquella que hi ha, veiem que diu «promoure i coordinar les activitats de formació d'adults». Com que ja hem creat un organisme de coordinació, creiem que és sobrer que el Departament torni a coordinar el que coordina l'organisme de coordinació.

Per tant, demanem la supressió d'aquesta lletra a).

Quant a la lletra c), creiem que és limitar les activitats dels organismes locals dir que tots els programes que puguin fer les entitats locals han de ser aprovats per la Conselleria. Nosaltres creiem que el que ha de ser aprovat per la Conselleria és allò que es refereixi a ensenyaments acreditats per a corresponents titulacions acadèmiques, diplomes o certificacions creades per la Generalitat; en tot allò altre que vulguin afegir-hi els municipis en la creació d'ensenyament per a adults, doncs, creiem que això pot anar a càrrec del municipi, sense necessitat que la Conselleria hi hagi de donar el seu vist-i-plau.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Torn en contra, la senyora Ribes té la paraula.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Si es fa una lectura acurada i atenta entre l'article 26 i l'apartat 4 de l'article 23 veiem que no són les mateixes competències i, per tant, nosaltres, doncs, votariem en contra d'aquesta esmena.

I pel que fa a la 93, l'addició que proposa, doncs, una vegada més creiem que tot el que sigui posar un adjectiu és restrictiu i limita, una vegada més, la formació d'adults dins de l'àmbit de l'ensenyament reglat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Ara la Presidència s'adona que hi ha una altra esmena, que és la 95, que és afegir una nova lletra, de l'Agrupació del CDS. El senyor Martín té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Bé, és una esmena més que va dirigida a aprovar un mapa específic que completi les infraestructures locals i materials de distribució i de planificació de centres i censos.

El CDS creiem que una proposta de futur per a l'educació d'adults passa, al nostre entendre, per una detallada descripció i valoració de la situació educativa de la població adulta i dels diferents projectes que intenten transformar-la; és a dir, és totalment necessària l'elaboració d'un mapa qualitatiu i quantitatiu específic que contempli les infraestructures de locals i materials, distribució i planificació de centres i censos. Nosaltres creiem, malgrat el manifestat anteriorment per la Il·lustre senyora Diputada del Grup de la majoria —la senyora Teresa Ribes—, que aquest mapa no està fet. Nosaltres creiem, hi insistim una vegada més com la resta de grups, que, si us plau, prenguin nota d'això; si ara no ens volen contestar afirmativament, almenys, i per posar-ho a la Llei, almenys que ho facin.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín i Toribio. La senyora Teresa Ribes vol fer torn en contra?

La Sra. RIBES: Sí, moltes gràcies, senyor President. Era per dir al senyor Martín Toribio que no repetirem els arguments del mapa, però que ja hem dit abans que quan vulgui està a la seva disposició, a la Conselleria, concretament al carrer Sicília; la senyora Àngela Miquel està disposada a ensenyar-lo, i aquí hi ha algun diputat més a la sala que l'ha vist —l'ha vist— i pot reafirmar que aquesta Diputada, doncs, no ha dit cap mentida quan ha dit que estava fet.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes.

Passem a les votacions de l'article 26.

Esmenes 87 i 88, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 22 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten les esmenes números 90 i 95, de l'Agrupació del CDS, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 22 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció.

Esmena número 91, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 22 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció. Era «esmena», en singular.

Passem ara a la votació de les esmenes del Grup Mixt: 92 i 93.

Vots a favor? (*Remor de veus.*) (*La I. Sra. Torrent demana per parlar.*)

Qui em demana la paraula? Ah!, la senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Per separat, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Per separat. Primer votem la 92.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 8 vots a favor, 47 en contra i 14 abstencions.

Esmena 93, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'article 26, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 26 ha quedat aprovat per 47 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

(*Pausa.*)

Passem ara a la votació dels articles 27... No hi és, no existeix (*Remor de veus.*)

La Sra. TORRENT: Senyor President, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí, digui, digui.

La Sra. TORRENT: S'hauria de votar l'esmena número 99.

El Sr. PRESIDENT: Que és un nou article, que vostè ja ha defensat.

La Sra. TORRENT: Sí, que ja està defensat.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, procedim, ara mateix, a la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció.

El Grup Socialista manté les esmenes números 100 i 101, 102, 103, 104, on proposa determinats nous articles i un nou títol. La senyora Torrent té la paraula.

La Sra. TORRENT: Senyor President, en principi, volia agrupar només les esmenes 100 i 101.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, 100 i 101.

La Sra. TORRENT: Aquestes esmenes fan referència a un nou títol i, en concret, fan referència al fet que la Llei ha de parlar del finançament. Si acusem la seva Llei d'ambigua és perquè vostès no parlen ni de com es faran les coses, qui les farà i d'on sortiran els diners per fer-ho. És necessari que per desplegar una política d'educació d'adults es digui com es finançarà: com es finançarà aquest any la política educativa en educació d'adults que es dedueixi de l'aplicació d'aquesta Llei? No em diguin que no cal que ho posi la Llei, perquè, en definitiva, els tornaré dir per què han presentat aquesta Llei? Millor seria haver-ho deixat tal com estava i no s'haurien frustrat les esperances del sector.

Hi haurà increment de pressupostos per als centres públics? Hi haurà diners per a la formació del professorat? Hi haurà increment d'infraestructures? Hi haurà increment de plantilles? Han dit abans —la senyora Teresa Ribes— que l'avantprojecte ja ho diu, que ja parla del finançament, però, la veritat és que l'únic que fa l'avantprojecte és afegir uns documents complementaris que per a l'únic que serveixen és de justificació, però no comprometen.

Per tant, a nosaltres ens sembla molt oportú que la Llei tingui un títol del finançament i que contempli les diferents possibilitats de finançament per desplegar l'educació dels adults.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Torn en contra? La senyora Ribes té la paraula.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President.

Nosaltres continuem dient que la Llei de Formació d'Adults només pretén ser una llei-marc que permeti fer realitat el nou model de formació d'adults per a Catalunya mitjançant l'elaboració i l'execució d'un programa general. Dins d'aquest programa general d'adults és on hi ha previst el pressupost i el finançament necessari per a la seva execució, tal com consta a l'annex número 4 que es va presentar quan va ser presentada aquesta Llei al Parlament.

Per tant, nosaltres rebutjarem aquestes dues esmenes amb aquesta argumentació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Passem a la votació d'aquestes dues esmenes. Es poden votar conjuntament? Conjuntament, l'esmena número 100 i 101, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 23 vots a favor, 52 en contra i 3 abstencions.

Ara hi ha les propostes de noves disposicions addicionals, esmenes 102 i següents, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor President, agruparia les esmenes 102, 103 i 104.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. TORRENT: Coherentment amb el tot el que hem dit fins ara en el debat de la Llei d'educació dels adults, proposem que totes les competències que en matèria d'educació d'adults té el Departament de Benestar Social, quedin atribuïdes al De-

partament d'Ensenyament. I proposem també que s'elabori en el termini de tres mesos el mapa territorial de l'educació dels adults de Catalunya en col·laboració amb els ajuntaments de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Per a un torn en contra, la senyora Ribes té la paraula.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Com hem dit a bastament al llarg de tot aquest dia en aquest debat queda suficientment palesada la nostra intenció de no adscriure-ho a Ensenyament i els motius també.

Per tant, el torn el contra ja el donem per contestat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. El Grup d'Iniciativa també proposa una nova disposició addicional, esmena 105. La vol defensar el senyor Ignasi Riera?

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President, i com a darrera defensa ja al llarg de la defensa d'esmenes d'aquesta Llei d'adults.

Explico el perquè d'aquesta disposició..., addició..., disposició transitòria que proposem nosaltres. Al llarg de la presentació dels nostres desacords amb aquest avantprojecte de Llei d'adults hi havia un tema clar; es tractava d'una reflexió més o menys encertada, més o menys d'acord amb les línies d'allò que són les reflexions actuals del tema d'adults, sobre la problemàtica general de l'educació, de la formació d'adults.

Els diferents diputats de l'oposició que han anat parlant sobre aquesta Llei, han denunciat tots ells la falta de concrecions i han dit: «bé, això, reglamentàriament després es pot concretar». Però a nosaltres ens semblava que s'havia de poder concretar d'alguna manera ni que fos amb una disposició transitòria.

Doncs bé, quan preparàvem les esmenes a la Llei d'adults, la Conselleria va posar a les nostres mans un seguit de documents i un d'aquests documents és el que hem convertit en disposició transitòria. És a dir, no és un document malèvol, inventat des dels inferns de les nostres antigues passions, sinó que en tot cas és un document fet des del cel del benestar social. És un document, diguéssim, absolutament rubricat i rubricable amb el *nihil obstat* de tots els consellers del ram.

Doncs bé, justament aquesta disposició transitòria proposava que, immediatament després de la publicació d'aquesta Llei, el Govern de la Generalitat proposés un pla quadriennal formulat amb un seguit de termes perquè es veiés que hi havia un impuls fort inicial a l'educació d'adults. Entre alguns dels punts que proposaven hi havia, per exemple, el de tenir en compte els índexs d'analfabetisme absolut i funcional; és a dir que quan defensàvem —i ho defensava el Diputat senyor Carod-Rovira— el tema de l'analfabetisme funcional, cosa d'acord amb les recomanacions de la UNESCO, nosaltres, per tant, en aquest cas concret no fèiem més que un seguidisme «puro i duro» de les consignes de la Conselleria; res més. I aleshores hi ha justament també una sèrie de propostes econòmiques per com tirar endavant tot aquest pla.

Ens semblava que justament era una disposició transitòria, és a dir, que decauria al cap dels quatre anys d'haver realitzat o posat en marxa aquest pla quadriennal, però que garantia que, si més no, els quatre propers anys —molts més dels que la majoria podem aspirar de vida— tinguéssim un cert pla de formació d'adults fet amb unes certes ganes d'impuls.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra? La senyora Ribes té la paraula.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Efectivament, tal com diu el senyor Riera, la disposició transitòria proposada és la reproducció exacta, fil per randa, de l'estudi econòmic que s'adjunta al Projecte de Llei com antecedent a aquest Projecte. La seva inclusió en el text del Projecte, malgrat sigui com una disposició transitòria, atès el seu caràcter concret i precís, no ens sembla adient pels mateixos motius adduïts ja en l'esmena 100. I pel que fa al mot analfabetisme funcional, nosaltres hem dit que amb el mot «analfabetisme» quedaven compreses ja les dues accepcions de l'analfabetisme i que no creiem necessari desglossar-lo en els dos apartats que hi ha, sinó que...

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Passem a votar aquestes noves disposicions addicionals que es proposen.

En primer lloc, les esmenes 102, 103, 104 del Grup Socialista, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 19 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions.

A continuació es vota l'esmena número 105, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 19 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions.

Passem ara a la Disposició Final. El Grup Socialista manté diverses esmenes, diferents esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor President, agruparia les esmenes 106, 107, 109 i 110 i faré només referència... Creiem que és necessari que es creï la Direcció General per a l'Educació d'Adults dependent del Departament d'Ensenyament. És un nou element de concreció de la Llei; una direcció general específica és sens dubte en l'organigrama d'una conselleria un instrument organitzatiu que pot comptar amb els mecanismes per desenvolupar una política. Per això ho defensem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana manté l'esmena 108. El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, jo, senyor President, perquè ja és hora foscant, per economia de temps, diria a la senyora Ribes, i per un cert sentit comú a aquestes altures del debat, que donem per retirada aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. Torn en contra, senyora Ribes.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Al llarg d'aquest debat, doncs, ja he anomenat massa vegades aquest traspàs al Departament d'Ensenyament. El desenvolupament d'una llei té com a objectiu aconseguir una aplicació eficaç. Una llei és compleix, no s'executa i, per tant, aquesta esmena

no la podem acceptar per motius de tècnica legislativa –em refereixo a la 107.

A la 109 i a la 110, doncs, ja no hi entraré perquè no és pot manar per llei una cosa que s'ha de debatre en el pressupost de cada any i, més, aquesta esmena 110 que fa referència a un pressupost ja passat i gastat, perquè referència al Pressupost del 90.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes.

Passem a les votacions de la Disposició Final a les esmenes presentades; esmenes 106, 107, 109 i 110, totes elles del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 20 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota la Disposició Final segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Final ha quedat aprovada per 59 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Passem ara a l'Exposició de Motius. El Grup Socialista manté dues esmenes i una altra al Títol de la Llei. Si ho vol defensar conjuntament, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Senyor President, les esmenes 159, 160 i 168, que fan referència al Títol de la Llei i a l'Exposició de Motius, el Grup Socialista les dona per defensades a fi d'acabar i poder seguir amb l'ordre del dia d'aquest Ple.

Em sembla que hem tingut oportunitat d'explicar les nostres posicions. Per tant, ho donem per defensat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Defensades, no retirades, eh?

La Sra. TORRENT: No!

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El Grup Mixt té 3 esmenes, 113, 114, 115. El senyor Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Les nostres tres esmenes suposo que, doncs, són només unes esmenes de concreció al desenvolupament d'aquesta Exposició de Motius. Allà on es diu que aquesta Llei està feta per incidir en el benestar social, diem a quina part del benestar social? En el servei del desenvolupament social, econòmic i cultural. I a la vegada que es parla de llibertats individuals, també diem llibertats individuals i col·lectives –per què no?– de grups de gent.

En la segona esmena, concretem únicament que la millor manera de promoure i garantir els drets de la igualtat passa per reconèixer i possibilitar el dret a la formació permanent. I per últim, en l'esmena 115, creiem que no hi ha cap dubte que això serà admès, perquè no fa res més que transcriure, gairebé paraula per paraula, una frase que ha estat admesa –ja dic gairebé íntegrament– en l'article 15 d'aquesta Llei.

Això creiem que, doncs, pot donar per defensades aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. La senyora Ribes pot fer torn en contra.

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. Nosaltres també donarem ja per contestades o per contradites les esmenes

111, 112 i 116. I quant al Grup Mixt, voldria dir al senyor Casanovas que les llibertats col·lectives entenem que són el resultat de la suma de les llibertats individuals i, per tant, ja queda inclòs, també, l'esperit en el text de la redacció.

I, com ell diu molt bé, la 115 també queda recollida ja a l'article 15. I com que aquesta serà la meua última intervenció, en no haver-hi explicació de vot, perquè tots els grups suposo que estan desitjant que no en fem, aprofitaria el moment per donar les gràcies a tot aquest seguit de gent que han col·laborat amb nosaltres; als membres del Consell Assessor per a la Formació d'Adults; als membres de l'EPA; als de la Mesa per l'Ensenyament; a tots els companys i companyes, mestres d'adults que ens han assessorat al seu moment, en fer la Llei; a tots els funcionaris del Departament, en especial a la senyora Àngela Miquel, al senyor Antoni González..., a tots, i sobretot d'una forma molt especial a tots els ponents dels diferents grups polítics que ens han ajudat molt perquè millorés aquesta Llei, que tinguem una llei que tots volem i desitgem per al nostre país, i d'una forma especial agrairia la dedicació a la senyora Dolors Torrent i al senyor Ignasi Riera, que són els dos que més han col·laborat a nivell de ponència i a nivell de comissió.

Encara que he dit que l'agraïment és a tots els ponents de tots els grups, però, voldria que constés d'una forma especial l'agraïment a aquests dos.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes. Passem a les darreres votacions. Esmenes 111, 112 i 116, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 16 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Esmenes 113, 114 i 115, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 16 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

A continuació es vota l'Exposició de Motius i el Títol i sub-títols de la Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Exposició de Motius i els títols de la Llei han quedat aprovats per 63 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Sembla que els grups renunciïn a l'explicació de vot. Molt bé; doncs, passem al segon punt de l'ordre del dia, debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Mesures Urgents per a la Gestió dels Residus Industrials a Catalunya i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió de Política Territorial ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu presenta la iniciativa de la Llei? Té la paraula l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques senyor Joaquim Molins.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

**Projecte de Llei de Mesures
Urgents per a la Gestió dels Residus
Industrials a Catalunya**

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, els residus d'origen industrial constitueixen a Catalunya el focus potencial més important de degradació del medi ambient. Per exposar avui la problemàtica que aquesta situació planteja als poders públics que tenen encomanda la seva regulació normativa, l'ordenació de les activitats de gestió i les funcions de vigilància i control, és necessària una referència, encara que sigui sucinta, al procés evolutiu de la intervenció pública en aquesta matèria.

Fins l'any 1975, amb l'entrada en vigor de la Llei 42, del 19 de novembre, sobre *Recogida y Tratamiento de los Desechos i Residuos Sólidos Urbanos*, no existia cap regulació específica d'aquesta matèria i la intervenció pública es limitava a les competències que atribuïa als municipis la legislació de règim local i el *Reglamento de Actividades Molestas, Insalubres, Nocivas y Peligrosas*, de 30 de novembre de 1961. L'entrada en vigor de la Llei 42/75 referenciada va representar fonamentalment l'explícita subjecció de les operacions de tractaments dels residus a les exigències de protecció del medi ambient, la declaració del principi de prioritització dels sistemes d'aprofitament sobre els d'eliminació, el manteniment de la residenciació en el municipi de la responsabilitat de la gestió i control dels residus de tota mena que s'originen en l'àmbit del seu terme municipal, establint la corresponsabilització de les diputacions provincials, que s'han de subrogar les competències municipals quan aquests no puguin prestar el servei per raons de caràcter econòmic o organitzatiu, i una molt tímida col·laboració per part de l'administració de l'Estat.

La capacitat de resposta dels ens locals per afrontar el problema de la gestió i control dels residus, que tant la legislació de règim local com la sectorial dels residus els encomana, és notòriament inadequada. L'endèmica penúria de les hisendes locals a tots nivells i l'estructura territorial del mapa municipal a Catalunya són suficients per justificar aquesta mancança, sense que hagi estat tampoc efectiva per altres raons l'acció subsidiària de les diputacions.

A aquesta situació s'hi afegeix un altre fet igualment notori. Les exigències mediambientals sobre la gestió dels residus, i molt especialment les que es refereixen a les infraestructures de tractament, ultrapassen l'àmbit de la jurisdicció municipal. No hi ha dubte que aquest problema afecta l'interès general de Catalunya i que s'imposa en conseqüència una decidida intervenció de l'administració de la Generalitat; intervenció que s'ha de conformar, però, a l'àmbit material de les competències assumides.

En la distribució de competències que s'opera amb la Constitució de 1978, l'Estat es reserva la competència exclusiva per dictar la legislació bàsica tant en matèria de medi ambient com de regulació de règim local i la Generalitat de Catalunya assumeix les restants competències sobre ambdues matèries. En ús d'aquestes competències, la Generalitat de Catalunya, sense esperar que es dicti la legislació bàsica de l'Estat, regula la matèria de residus sòlids mitjançant un primer decret, el 64/82, de 9

de març, i més específicament mitjançant la Llei 6/83, de 7 d'abril, sobre Residus Industrials, desplegada després pel Decret 142/84 i disposicions complementàries. Totes aquestes disposicions es motiven explícitament en la greu problemàtica que planteja a Catalunya la gestió dels residus vers la protecció del medi ambient i la necessitat d'una intervenció pública decidida i urgent.

A la insuficiència de les mesures d'intervenció pública, tant respecte al control de les activitats generadores de residus com de les de tractament, s'hi afegeix el dèficit d'infraestructures idònies. Aquesta legislació habilita la intervenció directa de la Generalitat en la matèria respectant les competències que tenien atribuïdes els municipis, tant pel que fa a la gestió i control dels residus que s'originen en l'àmbit del seu terme municipal com a la intervenció administrativa, urbanística i ambiental de les activitats de tractament que es projecti emplaçar en l'àmbit del seu terme municipal.

Amb posterioritat l'Estat fa ús de les seves competències exclusives en matèria de medi ambient i dicta la Llei 20/86, de 14 maig, que conté la regulació bàsica sobre residus tòxics i perillous, incorporant la directiva comunitària 78/319 i el *Real Decreto* 833/1988, que desplega la Llei i declara tota una sèrie dels seus preceptes com a bàsics. L'Estat fa ús també de la seva competència exclusiva en matèria de règim local i dicta la Llei 7/85, Reguladora de les Bases de Règim Local.

Noti's bé que la legislació bàsica de règim local continua atribuïnt al municipi competències pròpies en matèria de protecció del medi i de recollida i tractament de residus, i que aquesta darrera funció constitueix, a més a més, un dels serveis mínims del municipi, i que la legislació bàsica de residus, constituïda avui pels principis de les esmentades lleis 42/75 i 20/86, continua atribuïnt al municipi tant les competències de gestió dels residus com les de control ambiental de les activitats que els generen i de les infraestructures de tractament en l'àmbit, lògicament, del seu propi terme municipal.

A l'empara d'aquesta legislació l'Administració de la Generalitat, a través de la Junta de Residus com a organisme autònom que crea la Llei 6/83, ha dut a terme les tasques de control i les de caracterització dels residus industrials que es generen a Catalunya, i les de foment del reciclatge i recuperació d'aquests residus, i més recentment les de foment de la seva reducció i tractament en origen i les de restauració d'àrees degradades.

La Generalitat, en la gestió i tractament dels residus industrials, podia optar per mantenir una intervenció limitada a l'ordenació normativa de l'activitat, al control de la gestió ambiental, al foment de les activitats de reciclatge, reducció i tractament en origen, i a la col·laboració econòmica, jurídica i tècnica amb els ens locals i les indústries productores de residus, en la línia, per altra banda, que ha emprès l'Estat tant a nivell normatiu com d'intervenció en la gestió a través del *Plan Nacional de Residuos Tóxicos y Peligrosos*, que institueix l'esmentada Llei 20/86. O bé, mantenir la posició, ja iniciada de fet, de corresponsabilitzar-se amb els ens locals i les activitats productores de residus en la solució més idònia del problema.

L'opció escollida per la Generalitat en modificar la Llei 6/83 mitjançant la Llei 15/87, de 9 de juliol, va ser la segona. Una de les seves funcions importants i específiques, que és la de promoure les infraestructures de tractament necessàries per a cobrir el dèficit existent a Catalunya, ha estat objecte d'especial estudi

i consideració i va culminar amb la formulació del Pla de Residus Industrials de Catalunya, que va ser aprovat pel Consell Executiu i posteriorment revocat davant la magnitud de la contestació a què va ser sotmès, tant per part dels ens locals i població afectats per l'emplaçament de les infraestructures com pels partits polítics representats en aquesta Cambra. I és per això que el Govern de la Generalitat, acceptant la crítica constructiva que es formulà al sistema i procediment emprats per a la intervenció de l'Administració de la Generalitat en la gestió dels residus industrials a través del Pla, crítica que en cap cas qüestiona la necessitat de mantenir l'assumpció de la competència sobre aquesta matèria com a pròpia de la Generalitat, va resoldre substituir la via de la planificació sectorial de la seva actuació per la de complementar la Llei 6/83 amb l'objectiu fonamental de sotmetre al Parlament el conjunt de programes que es consideren necessaris per a donar una resposta urgent a la greu problemàtica que plantegen els residus industrials i molt particularment els de caràcter especial per a la protecció del medi ambient, amb la qual cosa s'atorgaria al Govern una major legitimació i una més directa habilitació legal.

El Projecte de Llei, que es presentà a aquest Parlament, complia a més a més altres objectius igualment importants. En primer lloc, reconduir l'ampli debat que l'aprovació del Pla havia produït a nivell social amb la participació activa de la major part dels grups polítics representats en aquesta Cambra i en l'àmbit que li pertoca, és a dir, aquest Parlament; en segon lloc, atendre les peticions concretes que a aquest respecte havien formulat alguns d'aquests grups polítics, i en tercer lloc, intentar propiciar el consens polític en l'ordenació legal d'un sector que —repetixo— constitueix avui el focus potencial més important de degradació del medi ambient a Catalunya.

Aquest Projecte de Llei es presentà amb el títol de Mesures Urgents per a la Gestió dels Residus Industrials a Catalunya i contenia la relació dels objectius generals a què s'ha d'adreçar l'acció de la Generalitat i el conjunt d'actuacions concretes a emprendre per tal d'assolir-los amb la major brevetat; objectius i programes d'actuació que són: minimització progressiva de la producció de residus; reciclatge i tractament dels residus en origen; restauració de les àrees degradades per descàrregues incontrolades; gestió dels residus; promoció d'instal·lacions de tractament i control de l'activitat, i qualsevol altra que es derivi de l'aplicació de la normativa comunitària. El Projecte proposava també l'actualització del règim sancionador establert per la Llei 6/83.

El conjunt d'esmenes a la totalitat amb la presentació de textos alternatius, formulades per la pràctica totalitat dels grups parlamentaris, i la formulació d'esmenes al text articulat per part dels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, el Partit Popular i Convergència i Unió, han evidenciat l'elevat grau d'interès amb què s'ha assumit aquest tema. I el posicionament polític dels grups d'Iniciativa per Catalunya, Grup Popular, Esquerra Republicana, CDS i Esquerra Catalana i, òbviament també, del Grup de la majoria, atorgant un tractament totalment responsable i molt pragmàtic a la seva solució, han propiciat un debat ampli i aprofundit del Projecte i han permès un ampli consens. Consens que, al meu entendre, atorga per ell mateix un valor intrínsec al debat, en tant que mostra la conscienciació política de Catalunya sobre la necessitat que aquesta matèria es regeixi pel principi de la solidaritat col·lectiva; consens, però,

que en aquest cas ha propiciat, a més, una ampliació molt substancial del Projecte inicial.

Efectivament, el Projecte de Llei que avui tinc l'honor de proposar a l'aprovació de la Cambra és fruit d'un debat i consideració que, anant més enllà dels propòsits inicials del Projecte, abasta un ampli sector de l'ordenació legal de residus sòlids industrials, la qual cosa ha enriquit notòriament el text.

Permeteu-me que, abans de fer una anàlisi dels principals trets del nou text, valori molt específicament el tractament pragmàtic que aquests grups polítics d'aquesta Cambra han fet de la problemàtica dels residus industrials a Catalunya al llarg del debat del Projecte.

El nucli essencial del debat, el constituïa, lògicament, la necessitat de compatibilitzar les exigències que el zel proteccionista del medi implicava vers les activitats que generen els residus i vers els poders públics que han de vetllar per la seva reducció i adequat tractament, i les possibilitats reals d'uns i altres per afrontar-les. Trobar el punt d'equilibri que permeti harmonitzar els imperatius de la protecció amb el manteniment de l'estabilitat de les empreses productores i de la seva competitivitat en el marc d'una estructura industrial com la de Catalunya, constituïda majoritàriament per petites i mitjanes empreses, i amb la capacitat legal i de recursos disponibles per l'Administració de la Generalitat, que parteix, com ja hem expressat, d'una situació inicial de dèficit quasi total d'infraestructures de tractament, constituïa, sens dubte, un repte considerable per a la Ponència i per a la Comissió parlamentària; repte que s'ha superat de manera positiva, i d'aquí la meua especial congratulació.

Els principals trets del nou text, els referiré tant als aspectes orgànics com als substantius. I així, la Junta de Residus, organisme autònom de l'Administració de la Generalitat que es creà per la Llei 6/83, per tal d'integrar en un sol òrgan l'acció pública de la Generalitat en aquesta matèria, veu notablement ampliada la seva representació i les seves funcions. També es veu ampliada i concretada la seva garantia en ordre a la disposició de recursos econòmics i instrumentals per poder respondre amb eficiència l'assoliment dels objectius de la Llei i, finalment, obté el suport d'un consell assessor que reforça els seus recursos tècnics en els principals àmbits de la seva actuació.

L'acció pública de la Generalitat en aquesta matèria s'ordena en una seqüència lògica que presenta els següents trets fonamentals: en primer lloc, els residus industrials produïts a Catalunya s'identifiquen i caracteritzen d'acord amb les prescripcions de la normativa comunitària i es valoren quantitativament. Aquest codi d'identificació, que cal mantenir al dia d'acord amb la Llei, serveix de base per a la formulació dels diferents programes sectorials d'actuació.

Segonament: l'acció administrativa d'intervenció s'inicia amb el control preventiu de les activitats productores de residus i avalua explícitament la suficiència de les garanties del seu adequat tractament.

En tercer lloc, es «prioritzen» els programes sectorials concrets i detallats de la Junta de Residus, adreçats a la minimització de la producció de residus i al seu tractament en origen, i es fixa, fins i tot, una dotació mínima en els pressupostos de la Generalitat.

Es completa aquesta acció interventora amb tot un conjunt de programes complementaris que van des de la recerca i el de-

seu desenvolupament de tecnologies netes fins a la creació d'una borsa de residus que afavoreix la seva reutilització, i que culminen amb l'atorgament a la Junta de la potestat d'imposar el tractament en origen dels residus especials que generen determinades indústries.

L'acció d'intervenció preventiva es completa amb una acció directa de coordinació i gestió dels residus que es generen a Catalunya i no són reutilitzats. Aquesta acció es concreta mitjançant la descripció de la capacitat de tractament que han de tenir les instal·lacions que ha de promoure la Junta de Residus, d'acord amb les tecnologies més idònies i amb l'establiment dels criteris per a la seva ubicació i de la participació activa dels ens locals interessats.

Es regula també l'actuació de la Junta vers les activitats de gestió, d'eliminació i d'aprofitament de residus industrials que s'exerceixen per altres ens públics o per particulars, en ordre a assegurar la seva idoneïtat i garantir la seva adequació a les prescripcions mediambientals mitjançant la constitució de fiances i assegurances de responsabilitat civil.

A aquestes accions de prevenció, coordinació i gestió s'afegeixen les de restauració. Es «prioritzen», concreten i detallen també les actuacions de la Junta que directament i amb la col·laboració dels ens locals, s'adrecen a restaurar les àrees degradades per descàrregues incontrolades.

Per altra banda, també aquest Projecte potencia l'acció pública mitjançant fonamentalment la previsió de l'establiment de gravàmens específics, ja sigui sobre la producció de residus, ja sigui sobre determinats components d'aquests, ja sigui sobre els productes o matèries primeres que els originen.

I, per altra banda, l'ampliació del règim sancionador i l'increment de les sancions, i la creació d'un fons que es nodrirà de les aportacions econòmiques que es determinin reglamentàriament, provinents de les instal·lacions de tractament.

Finalment, el Projecte es demostra plenament respectuós amb les competències dels ens locals, i propicia la seva plena intervenció i participació activa en tots els programes sectorials que ordenen l'actuació de l'Administració de la Generalitat; intervenció i participació que adquireix especial relleu en els programes de restauració, en les accions preventives i de gestió i control, directament mitjançant l'assumpció de la gestió de les instal·lacions de deposició controlada que promogui la Junta de Residus, o a través de les comissions de conciliació, seguiment i control, i, com a beneficiaris del fons específic que crea la Llei i amb la potenciació de la seva capacitat sancionadora.

L'experiència de l'acció pública de la Generalitat en aquest sector material concret recomana aquest instrument legal que ara es presenta a l'aprovació de la Cambra. La informació sobre la problemàtica dels residus industrials a Catalunya i la seva avaluació —que es contenen en la documentació que informava el Pla de Residus i que va ser lliurada a aquesta Cambra com a memòria del Projecte de Llei— mostren un coneixement suficient del tema i avalen també les prescripcions d'aquest text.

Feta aquesta presentació, que valora molt positivament el contingut de la que serà dins de pocs moments —n'estic segur— una nova llei del Parlament de Catalunya, permeteu-me que surti al pas del que considero que podria ser una crítica fonamentada al nou text legal; crítica que s'estendria també, per altra banda, a la resta de lleis i disposicions normatives que, com

aquesta, es formulen amb caràcter parcial, específic i sectorial: normes que es qualifiquen fonamentalment d'òrfenes; òrfenes en el sentit que no disposen del necessari aixopluc d'una ordenació normativa integral. I això, que és certament greu en la regulació de qualsevol sector material de l'acció pública, ho és més en un cas que, com aquest, es tracta d'un sector que, si bé presenta un conjunt de parcel·les diferenciades, constituïdes per cada un dels recursos naturals que són objecte de protecció per part dels poders públics, aquestes parcel·les són absolutament interdependents.

Si la tasca fonamental que s'encomana al dret ambiental és la de lluitar contra la contaminació, contra la degradació i el malbaratament dels recursos, la de prevenir, en definitiva, els riscos d'interferències perniciosos per a l'equilibri ecològic, el primer que cal tenir present és el fet suficientment contrastat que tots els recursos naturals són interactius, fet que s'expressa comunament en l'afirmació que tot el planeta s'ordena funcionalment com un únic ecosistema»

I, en segon lloc, cal també tenir present l'efecte translatiu de les agressions a qualsevol medi i que també comunament s'expressa amb l'afirmació que «la contaminació mai s'elimina», i que, per tant, les mesures de correcció, el que fan és traslladar-la d'un medi a un altre.

Aquests dos fets, sense necessitat de glossar aquí el caràcter horitzontal de la matèria mediambiental, que la fa a la vegada interactiva amb una bona part dels restants sectors en què s'estructura el conjunt de l'acció pública, són suficients per mostrar la necessitat de disposar d'una regulació legal integral del medi ambient.

A aquesta crítica, que com ja he dit, admeto com a fonamentada, i que es troba fins i tot explicitada en el mateix títol del text legal, quan es refereix a «mesures urgents», hi surto al pas declarant que ha estat plenament assumida en la formulació d'aquest text legal, i puc assegurar que s'insereix perfectament en el conjunt de la normativa mediambiental vigent a Catalunya.

Amb tot, però, no puc renunciar a posar en evidència les limitacions de la Generalitat a l'hora d'assumir responsablement aquesta necessitat d'una regulació integral; en primer lloc, suposa un escull difícil de superar el fet que ni la Comunitat Europea ni l'Estat, que disposen de la potestat de dictar normativa de rang superior al de la Generalitat, ho assumeixin així, sense negligir, però, en el cas de la Comunitat Europea, la bondat d'un instrument integral com és el programa d'acció comunitària en matèria de medi ambient.

En segon lloc, suposa també un escull considerable el procés evolutiu accelerat de la pròpia accepció «medi ambient», evolució que impacta de manera notable el nostre país, que viu avui un procés igualment accelerat de conscienciació social en aquesta matèria.

Finalment, després de mostrar les nostres limitacions, anunciar que, malgrat tot, el Govern de la Generalitat és ben lluny de renunciar a disposar d'aquest instrument de regulació integral i per això la Direcció General del Medi Ambient té en avançat procés d'elaboració un text normatiu adreçat a complir aquest objectiu, i que, d'altra banda, el projecte de pla territorial general de Catalunya, com a instrument d'ordenació integral del territori, s'informa en els principis generals de protecció del medi i de preservació dels espais naturals, com a factors deci-

sius en l'objectiu de millora de la qualitat de vida de tots els ciutadans de Catalunya.

Per acabar, he d'agrair als grups parlamentaris la seva disposició, el seu esforç i dedicació —que jo qualificaria d'extraordinaris— per millorar el text del Projecte de Llei i mostrar alhora satisfacció pel fet que han reeixit en la seva tasca.

Adreçaré el meu primer agraïment al Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Les seves esmenes parcials representaven plantejaments diferenciats respecte al text del Govern, i només la dedicació de moltes hores i la consciència que ens trobàvem davant d'un tema cabdal per al país, del qual calia sostraure's a tota mena de demagògies i sectarismes, ens ha permès arribar al consens que avui mantenim. Gràcies a tot el Grup per la seva actitud, però molt particularment al seu Portaveu, el senyor Joan Saura.

Gràcies també al Grup Popular. Si bé els continguts de les seves esmenes feien més fàcil arribar a un acord, cal no oblidar que els enfrontaments produïts en el territori en mesos anteriors ho feien difícil. Gràcies, doncs, també, per superar-ho, gràcies a tot el Grup, però molt particularment també als Diputats senyor Vidal-Quadras i senyor Curto.

Gràcies també als Grups polítics d'Esquerra Republicana, Esquerra Catalana i Centre Democràtic i Social, i als seus ponents, senyors Pueyo, Sabanza i Latorre, per la discussió responsable i acurada que han protagonitzat en nom dels seus respectius grups.

I, per últim, també, el meu més profund agraïment als Diputats del Grup parlamentari de Convergència i Unió; no només pel treball infatigable dels ponents en aquesta Llei, el Portaveu del Grup, senyor Raimon Escudé, i el Diputat senyor Coll, que ha dedicat hores i hores, i hores i hores, i hores i hores a conèixer en profunditat, a discutir amb fermesa i a trobar finalment un consens. No només, deia, a aquests ponents, sinó a tot el Grup parlamentari de Convergència i Unió, a aquells diputats i diputades que en el seu territori han mantingut al llarg d'aquest any de dura polèmica una actitud de coratge i de defensa de la línia de responsabilitat en la solució d'un problema que a tots ens pertoca. La vostra posició no ha estat gens fàcil; per això a vosaltres i en molts de casos també a les vostres famílies, que n'han patit amb vosaltres les conseqüències, us en vull donar les gràcies.

Avui, senyores i senyores diputats, posarem —posarem: jo també, amb el meu vot— en mans del Govern un nou text legal. El consens assolit serà un esperó a la dedicació i esforços del Govern de la Generalitat en defensa del medi.

És per això que demano el vot afirmatiu de tots els diputats d'aquest Parlament en favor de la Llei de Mesures Urgents per a la Reducció i Gestió dels Residus Industrials de Catalunya. D'antuvi, us en dono les gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Algun diputat ha estat encarregat per presentar el Dictamen? (Pausa.) Passem ja, per tant, al debat del Projecte de Llei.

Tenim vuit esmenes a la totalitat. La primera esmena a la totalitat, de retorn del Projecte de Llei, és la que presenta el Grup parlamentari Popular. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, després d'estes paraules amables de l'Honorable Conseller,

em ve a la memòria que, si el tabac que ha arribat a consumir per culpa d'esta Llei és salut, vostè viurà molts anys, senyor Conseller.

Lo Projecte de Llei, senyores i senyors diputats, per a la Gestió dels Residus Industrials a Catalunya, sense cap dubte —i tots ho recordaran—, ha estat lo conjunt d'articles i de càlculs que més ha sensibilitzat l'opinió col·lectiva dels ciutadans de Catalunya, concretada, esta sensibilitat i esta opinió, de manera especial en los catalans de les comarques de l'Alt Camp i de la Conca de Barberà.

En aquell Projecte de Llei, los grups parlamentaris de l'oposició immediatament van prendre consciència de l'error polític i social que suposava aquell text articulat en la corresponent memòria, en lo pla, en los annexos i en les ubicacions. Tots recordaran, també, que vam demostrar la nostra disconformitat, però lo vertaderament cert és que, atenent la realitat estricta dels esdeveniments, només la perseverança i la unió de les comarques afectades han fet possible l'encertada reconsideració, per part del Govern de la Generalitat, que determina una reorientació, una nova orientació en la problemàtica dels residus industrials a Catalunya.

Per consegüent, la conclusió i la lliçó a extraure, tant del moviment popular de protesta com de la posterior rectificació del Consell Executiu, és l'absoluta comprensió de tot el que ha passat, com a facultat inequívoca de jutjar la naturalesa de certs comportaments.

Per això crec que avui és de justícia recordar i, com diuen els castellans, *sin acritud*, que tots los grups parlamentaris, i, en tot cas, també lo Grup Popular, emprant temps i diners propis, vam saber enfrontar lo desafiament del mateix President de la Generalitat, quan en lo seu dia —i ho vull recordar, a títol d'anècdota—, en un to absolutament provocatiu per les circumstàncies, lo President de la Generalitat va emplaçar públicament tota l'oposició que presentéssim una alternativa «seria y viable», en un intent, llavors, de posar en evidència la capacitat constructiva dels qui teníem un termini i uns recursos econòmics absolutament limitats.

Nosaltres, com tants d'altres d'esta Cambra, vam presentar esta alternativa «seria y viable», que tant reclamava lo senyor Pujol, perquè, si nos haguéssim limitat a la simple oposició frontal al seu Projecte de Llei inicial, tal com a algú, probablement, li hauria agradat, equivaldria aquell fet a mutilar en coneixement reflexiu qualsevol possibilitat posterior de solucionar lo problema dels residus industrials a Catalunya; hauria suposat també una aventura amb conseqüències irreparables, i, en estes condicions, la responsabilitat compartida dels grups de l'oposició, més que responsabilitat compartida, hauria implicat l'ofensa pública per part nostra, més descarada i més agressiva que, sense causa, mai s'hauria fet a unes comarques catalanes.

Per això vam presentar dues esmenes a la totalitat que hem mantingut fins al final, no precisament per guanyar temps i aparcar un problema al qual ningú no ha volgut donar l'esquena, sinó perquè, a partir del debat, del consens i de la discussió política, lo Govern accepti —com així ha estat— que, si bé és cert —i ens ho ha recordat moltes vegades— que la seva representativitat és la mesura de la seva autoritat, no és menys cert que el diàleg és l'instrument irrenunciable d'aproximació, i que el raonament i la justícia —com així s'ha demostrat— són vàlids i

tenen força quan admeten idees de partits diferents de manera ordenada.

Deia que vam presentar dues esmenes a la totalitat. Una segona, amb text alternatiu, que després la raonarem, i una primera, de retorn al Govern, que venia a justificar lo que pensàvem llavors: que aquells disset folis registrats lo 4 de maig de 1990 constituïen en essència, i des de la nostra opinió —i així ho vam manifestar—, constituïen en essència lo Projecte de Llei més dolent que mai havia entrat al Parlament de Catalunya —des del punt de vista polític—, i des del punt de vista tècnic, lo Projecte de Llei més inconsistent i més pobre que mai havien examinat uns experts des d'una posició purament tècnica i imparcial.

Dues vegades he manifestat des d'esta mateixa tribuna —i avui serà la tercera—, i així ho reconec, que la tasca de manar és més difícil i més ingrata que la de creure; per això —cortesia per cortesia, Honorable senyor Conseller de Política Territorial—, i encara que a molts els resulti de difícil digestió —me refereixo a parlamentaris i a persones qualificades del seu propi partit—, est Diputat, no només políticament, sinó a títol personal, he procurat posar-me al seu lloc i he procurat comprendre la seva posició en los moments de major conflicte social que vostè ha hagut de suportar, i per això, en tots los actes públics als quals han requerit la meua presència, ningú podrà imputar-me una manifestació contra la seva persona i sí, en canvi, declaracions contra la política del seu Govern en est tema i declaracions contra la política del President de la Generalitat en est tema, també, i en tant que màxim responsable de tot allò que passa a Catalunya.

Per això, mai és comparable —per raons òbvies— la declaració d'un simple diputat amb la declaració de tot un President de la Generalitat, quan, literalment, «emplazaba a que presenten una alternativa seria y viable». Ja la hi hem presentat. «Reta a la oposición a buscar otras alternativas...» —ja les hi hem buscat— «...y quiere poner a prueba la sinceridad de las críticas de los partidos». La posterior retirada de les nostres esmenes a la totalitat i la votació majoritària del Projecte de Llei consensuat és la «sinceridad de las críticas» d'un partit, d'uns partits disposats per assumir —com així ha estat— i intentar resoldre entre tots un problema que, encara que sempre hem fonamentat esta disposició nostra en l'observança de regles per a conèixer de tot est procés. I quan lo President senyor Pujol declarava que està preocupat perquè mai se pugui dir que ell ha enganyat algú, que tingui la garantia que nosaltres, almenys, mai formularem esta ofensa en contra del President, encara que en est tema constatem les contradiccions d'alguns dels seus consellers —no del Conseller de Política Territorial—, o bé constatem los gols que li han marcat en est problema al President los seus mateixos col·laboradors.

Tots recordem lo famós reportatge de TV3 en relació amb els residus industrials a Alemanya. Aquella emissió, que va ser tan verídica com alarmant, a partir de la desmoralització col·lectiva dels habitants d'aquella zona que viuen al costat d'un abocador, és lo gol, però també, i sobretot, és l'exemple de la realitat que genera un abocador, fins i tot en un país d'indiscutible aplicació tecnològica.

O bé les conclusions dels compromissaris del Dissetè Congrés d'Unió Democràtica de Catalunya, que van desqualificar la conducta de la Junta de Residus, en ordre —aquesta desqualificació— a la participació, la informació i la solidaritat.

O, millor encara, quan algun conseller —que no era el de Política Territorial— titllava de «despropòsits i d'inconsistents» els qui manifestàvem que els residus s'han de tractar allí on es generen, i després resulta que el contingut del Projecte de Llei del Govern diu exactament lo mateix que estos consellers critica-ven quatre mesos abans.

Lo President senyor Pujol no ha enganyat ningú; però, per no saber imposar amb fermesa unes pautes de comportament, que, pel que es veu, són pràctiques no habituals en algunes persones que governen i dirigeixen les accions dels altres, tardarem tots molt de temps —i així ho hem de reconèixer—, tardarem tots molt de temps a reparar lo mal moral que s'ha fet, sobretot, a les comarques de l'Alt Camp i de la Conca de Barberà, independentment de la no-ubicació del famós abocador.

La gran quantitat de documentació —i això també ho sabem alguns d'aquí— de què disposen aquells col·lectius que se senten perjudicats i que els ha tocat assimilar i estudiar, a canvi de robar temps al descans, a la família i al treball, és la conseqüència de la incertesa a què han estat sotmesos per un determinat tipus de política que no ha tingut la virtut —no va tenir llavors— de dominar una situació sense caure en la temeritat. I ara és ben cert —i així ho hem d'admetre— que l'agreuja mai oblida la injustícia i sempre porta el ressentiment per davant.

Per això puc afirmar, sense temor a equivocar-me, que qual-sevol ciutadà d'aquelles comarques sap més d'incineradores i de plantes de tractament, d'abocadors i, en definitiva, sap més de residus industrials que molts diputats d'est Parlament, que, en aparença i en solitari, observen sensibilitat i preocupació, però que, amb la negligència que suposa lo no defensar el que s'ha de saber, votaran avui un dels projectes de llei més importants d'esta legislatura —lo més important, per a nosaltres—, els antecedents i la història del qual demostren que donar suport, invariablement i sistemàticament, a l'acció del Govern —em refereixo a la d'abans— no és sempre la posició més convenient i més intel·ligent a l'hora de servir els interessos generals de Catalunya.

I com que esta esmena a la totalitat de retorn, com vostès hauran pogut comprovar, se referia al Projecte de Llei que el Govern va presentar el mes de maig del 1990, avui no tindria cap sentit sotmetre-la a la votació de la Cambra perquè les modificacions incorporades renoven un text articulat que, des de la nostra intenció —i suposo que des de la intenció de tots— han estat inspirades, estes modificacions, en lo principi de justícia, en lo principi d'igualtat i en lo principi de participació.

És amb estos criteris, senyor President, que lo Grup Popular anunciem la retirada d'esta esmena de retorn del Projecte de Llei per a la Gestió dels Residus Industrials a Catalunya.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ja la defensa de la segona esmena a la totalitat presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, quan el Govern va presentar el Pla Director per a la Gestió dels Residus Industrials a Catalunya, vam impugnar, per raons que ja s'han exposat a bastament en aquesta Cambra, la filosofia global d'aquell Pla i vam votar, en repetides ocasions —i sempre contra la majoria—, per tal que fos retirat.

Finalment, el Govern i la majoria, després d'haver provocat una intensa i indignada reacció popular i després d'haver complicat les coses de tal manera que semblava que mai no podríem reconduir aquesta problemàtica per la via del diàleg, van acabar reconeixent el seu error i van retirar el Pla.

A continuació, el Govern va trametre a la Cambra un projecte de llei de mesures urgents per a la gestió dels residus industrials a Catalunya, que és el que ara discutim. A la vista d'aquell text, la meua Agrupació parlamentària va manifestar que continuava estant en desacord i va registrar en aquesta Cambra, el 7 de juny d'enguany, el primer text alternatiu que es feia públic, en uns moments que el Govern encara defensava arduament el seu Projecte.

En aquelles circumstàncies, era d'esperar que el text que em correspon de defensar en aquests moments tingués un efecte, diguem-ne, pedagògic i servís, si més no, per refutar la tesi —la tesi frívola— dels qui havien sostingut que l'oposició als plans governamentals no disposava de cap alternativa viable i que, a més a més, era una oposició absolutament immadura i demagògica.

Tal com en el seu moment va reconèixer l'Illustre Diputat senyor Coll, el text alternatiu que em correspon de defensar és el que planteja una filosofia global de la problemàtica dels residus industrials més allunyada del projecte inicial del Govern.

La nostra alternativa recull, entre d'altres criteris bàsics, la substitució d'aquest principi tàcit negatiu que és «qui contamina paga», per un altre que nosaltres ens permetríem d'anunciar com «qui contamina ha de reconvertir-se necessàriament». Prioritza inequívocament el tractament en origen dels residus, estipula la realització anual d'auditories de residus a les empreses industrials, determina la creació d'una borsa de residus i d'un cos tècnic d'informadors de residus, preconitza un tractament de caire centrípet per als residus inevitables, de tal manera que tendeixin a convergir allà on es generen preferentment i no es recorri a l'exportació cap a comarques que no en produeixen.

A través d'aquesta alternativa, és ben evident —era ben evident— que Esquerra Republicana no acceptaria de fer-se responsable d'una llei que mantingués el projecte de grans centres de tractament i que, deixant oberta la possibilitat de grans desplaçaments de residus, pogués provocar noves convulsions socials com les que el país va viure. I aquesta no-acceptació no naixeria pas —com diem— del caprici o de la irresponsabilitat, sinó del manteniment d'una alternativa ben diferenciada que nosaltres considerem millor i més progressiva que la que recull el text inicial del Govern.

A partir d'un cert moment, com saben vostès, el Govern i la majoria van modificar considerablement la seva posició inicial, per raons que ara jo no entraré a considerar i que cadascun de vostès poden imaginar. Malgrat el nostre escepticisme, lògic si es té en compte l'escassa flexibilitat que havien demostrat anteriorment, l'amable insistència del ponent de la majoria, el senyor Coll —així com també voldria aprofitar l'ocasió per saludar la seva constant voluntat de diàleg, la mateixa que en aquests moments vam trobar en el Conseller senyor Molins i en el Director General senyor Mateu—; dic que l'amable insistència del ponent de la majoria ens va fer conèixer en aquells moments quins eren els punts d'acord a què la majoria semblava haver arribat amb d'altres grups. I no únicament això, sinó que evidentment vam plantejar quins eren els principis bàsics del nos-

tre text alternatiu i quins eren els aspectes que, en conseqüència, consideràvem clarament inacceptables en el text del Govern.

D'aquest diàleg propiciat entre els membres de la ponència n'ha sorgit —com es pot veure en l'Informe i duent al límit les possibilitats reglamentàries— un nou paper tant allunyat de les posicions inicials del Govern que només conserva, si no m'equivoco, tres o quatre disposicions tal i com apareixien exactament en el text inicial del Projecte de Llei. I no únicament això, sinó que l'Informe ha esdevingut —i això és sumament important— a la pràctica, una refosa de tots els textos que s'havien posat sobre la taula, la qual cosa significa que incorpora innovacions procedents de tots els textos alternatius, independentment del fet que els grups proposants haguessin presentat o no esmenes parcials a l'articulat.

En aquestes circumstàncies entenem que seria, des del nostre punt de vista, una frivolitat per part nostra negar el saldo globalment positiu que entenem que es desprèn en aquests moments d'una lectura objectiva del text que finalment se sotmet a l'aprovació de la Cambra i constituïria —entenem— una mostra criticable d'autosatisfacció supeditar el nostre vot a la recerca del gest i a l'interès estrictament partidista.

Evidentment hi ha aspectes de la nostra alternativa —aspectes com la fixació de l'auditoria anual de residus— que ens agradaria, que ens hauria agradat de veure clarament incorporats en aquest nou text i tenim motius puntuals de distanciament, que hauríem exposat en la nostra explicació de vot, malgrat que sóc escèptic, donada l'hora i la fatiga dels diputats i diputades, que realment aquesta explicació de vot es pugui desenvolupar. Bé, no podem tancar els ulls al fet que el nou text d'aquesta Llei constitueix un avenç i determina un tractament —entenem— més progressista d'un problema greu que com el dels residus industrials requereix una acció urgent i decidida per part dels poders públics en el sentit d'impulsar la reducció en origen; promoure el reciclatge; incrementar les sancions i la vigilància medioambientals; responsabilitzar les indústries d'aquestes prioritats i tot això en terminis concrets, en terminis concrets pel que fa a determinades responsabilitats governamentals; terminis recollits, una mica sorprenentment —perquè no és una pràctica habitual— en les disposicions addicionals de la Llei.

Per tots aquests motius, i ja acabant, he de dir que la meua Agrupació parlamentària se sent, per motius de raonament, per motius d'ètica i per motius polítics, obligada a retirar la nostra esmena a la totalitat, i així ho fem en aquests moments, perquè entenem que ni la nostra ni cap de les altres, ni molt menys encara el text original del Projecte de Llei, han de servir per oposar-se o per desentendre's del resultat d'una reflexió que ha estat difícil, que ha estat responsable i que ha produït ni més ni menys la millor llei de residus possible, en l'actual conjuntura del país i d'aquest Parlament.

Vam presentar la nostra esmena a la totalitat com a mostra d'una alternativa —la d'Esquerra Republicana de Catalunya— i en oposició a un projecte que *de facto* avui ja no existeix i ha estat substituït per una síntesi que valorem positivament. I aquest, entre d'altres, que hem exposat i que podríem continuar exposant, considerem que és un bon motiu per retirar-la.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Passem ja a la defensa de la tercera esmena,

que presenta el Grup Mixt. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, estem en una situació una mica estranya perquè hem començat a fer un debat sorprenent, en què es diuen coses que no són veritat; perquè, parlem-ne amb claredat. Aquesta Llei de Residus resol el problema de 3,7 milions de tones de producció de residus a Catalunya, sí o no?: No! No, senyor Conseller, no! Perquè no! Parleu-ho, mireu-la, discutiu-ho amb la gent. Aquest és el problema o no? Aquest el problema: la producció d'aquests residus industrials. I vostè diu: «No, no, aquest no és el problema. El problema és on els posarem, on ficarem això.» I el Govern va decidir ficar això a partir del Pla Director de Gestió que «patatim, patatam»! D'aquesta manera. I es va trobar amb la gent al carrer, i es va trobar amb l'oposició de tots els grups parlamentaris. I què va passar? Doncs que el Govern sap una cosa; i és dir: per què no fem una cosa? En comptes que sigui Pla Director, portem la Llei al Parlament; la gent farà esmenes; recollim un tros d'aquest, un altre d'aquest, un altre d'aquest, un altre d'aquest; votaran i ja tinc l'aval que altres grups parlamentaris donaran suport al fet que hi hagi abocadors per a 3,7 milions de tones.

I això és el que passarà; perquè, senyores i senyors diputats, l'abocador de la Conca, es farà o no? Es farà o no el de Rubió? El de Castellbisbal, es farà o no es farà?: Es farà! O no? Però es farà d'una manera diferent: amb una llei del Parlament i amb el compromís d'una sèrie de grups parlamentaris. Aquesta és la diferència de com van començar i com van acabar: aquesta és la diferència.

Parlem d'un altre tema, perquè la producció de les 3,7 milions de tones no es resol. Es resol un altre tema, el procés de dilapidació d'energia que es produeix a Catalunya? No, això no es resol, perquè ni tan sols s'ho planteja; de la mateixa manera que la Llei no es planteja reduir la producció de residus; solament es planteja com amagar-la, com amagar-la. És que es contempla en aquesta Llei com fer un procés de descentralització i desconcentració de les estructures productives que existeixen a Catalunya? Ni tan sols se'n parla, perquè la Llei no s'ho planteja, la Llei no s'ho planteja.

En definitiva, què estic plantejant? Ho he dit algunes altres vegades amb altres paraules: parlar de residus, per sort o per desgràcia, és discutir d'un altre tema, del model de creixement que volem per a la nostra societat, perquè això és el que produeixen els residus, el tipus de model de creixement. Quin tipus de model econòmic volem per al nostre país? I el problema és que estem apostant per un model de desenvolupament que consolida les 3,7 milions de tones de producció de residus i a més tendeix a augmentar-la: aquest és el greu problema, aquest és el greu problema.

I per parlar d'altres coses, vostè ha agraït a tota una sèrie de grups parlamentaris. Mireu, jo voldria agrair a altra gent, a la gent de la Conca que s'ha mobilitzat; la gent dels pobles que s'han mobilitzat; la CEPA; tota una sèrie d'organitzacions socials que han treballat, i a més han treballat d'una manera que nosaltres no ho fem —ni jo tampoc, perquè jo treballo cobrant—, ells han treballat per aquest tema sense cobrar ni un duro i perdent hores. I ells han arribat a una conclusió a què aquesta Llei es contrària: les conclusions a què ells han arribat és que el que es necessita no és una llei per gestionar els residus que existeixen,

sinó una llei d'altres característiques, que tingui una major ambició, que es plantegi reduir la producció de residus, que avanci en la direcció d'un model de creixement diferent. Aquestes són les conclusions, i ho han fet a partir de dedicar-hi moltes hores.

Jo crec que el que s'està agraït és una altra cosa, i és la coincidència amb el criteri que el Govern planteja. I això em sembla legítim, això em sembla legítim. Però no és un problema de treballar, és un problema de dir el mateix, és un problema de dir el mateix que està dient el Govern.

Com que jo crec que moltes vegades la brevetat és doblement bona, voldria acabar amb dues o tres idees petites. Alguns dels diputats que estan aquí recordaran una cosa que jo vaig dir en una assemblea. En aquesta assemblea, que era a la Conca —hi havia molta gent, vam parlar-hi tots— jo vaig dir una cosa. Jo he enregistrat les intervencions de tota la gent que hem estat aquí. Jo he escoltat el que tots hem dit i el que he dit jo també. Recordeu, recordeu això, perquè moltes vegades les paraules se les emporta el vent; el fets, no; els fets, no. I farem més assemblees a la Conca, farem més assemblees a la Conca i farem més assemblees a altres llocs i recordarem les coses. Perquè, senyores i senyors diputats, vostè diu que tenim, tindrem la millor llei; tindrem una llei collonuda; (*remor de veus*) de veritat, de veritat.

Hem dit «no» a aquesta Llei de Residus fora el Parlament i dintre el Parlament; hem dit això i ho tornarem a dir, fora i dintre el Parlament. Per què ho hem de fer? Perquè en el rerefons estem discutint una cosa; el que estem discutint és si és legítim, si és legítim que per interessos de caràcter econòmic, aquest model de creixement que jo dic, si perquè una sèrie d'empreses s'emplenin les butxaques, Catalunya ha de ser un gran abocador. Aquest és el dilema. I a més estic convençut que això ho podem ampliar més: si perquè una gent guanyi molts de diners és legítim que el món sigui un gran abocador. Perquè vostè ha dit una cosa: els recursos són limitats, les matèries són limitades; la «boleta» aquesta on posem els peus és limitada. El tema és si, a partir d'aquesta recerca insaciable de beneficis i de vendre el que sigui i com sigui, hem de convertir tot el món en un gran abocador. I aquestes paraules ara poden ser una mica sorprenents, però hem d'utilitzar la calculadora i hem de començar a fer multiplicacions; d'aquí a cinquanta anys, d'aquí a cent anys, si continuem produint al mateix ritme els residus, què farem? On col·locarem els abocadors? On col·locarem les incineradores? On col·locarem les coses? Aquest és el gran dilema, i nosaltres pensem que aquest és necessàriament un debat nacional que no es fa a Catalunya i que s'hauria de fer. Un debat nacional del model de creixement que és necessari no perquè nosaltres visquem —que hem de viure, i en condicions—, sinó, a més, perquè pugui viure la gent que ve darrere nostre, els nostres fills i els fills dels nostres fills.

I les coses van per aquí, les coses van per aquí i no per un altre lloc. I a mi m'agradaria, si és possible, no ho sé, que aquesta fos l'última experiència de lleis de residus, de lleis consensuades per part del Govern. Ja tenim la de Sanitat, la de Residus, i estan demostrant una gran capacitat —un gran capacitat— perquè els altres treballin per a vostès, però no per a Catalunya, eh?

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Si no hi ha torn en contra, passariem a la quarta

esmena a la totalitat, presentada per l'Agrupació parlamentària del Centre Democràtic i Social. Per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, per defensar la nostra esmena a la totalitat serà bo fer memòria, perquè jo també vull recordar. Recordar, senyores diputades i senyors diputats, que avui estem d'aniversari; que avui celebrem un aniversari del començament o del desenvolupament d'uns fets que hauríem de recordar si més no per no tornar a repetir-los. Recordar que avui fa un any que l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques compareixia davant la Comissió de Política Territorial per tal de presentar el que llavors s'anomenava «Pla de Residus». I recordar també les nostres intervencions en aquella Comissió, la nostra intervenció. Nosaltres demanàvem a l'Honorable Conseller, criticàvem a l'Honorable Conseller la manca d'informació sobre aquell Pla. La informació a la Junta de Residus, la informació a les administracions locals implicades, la informació als ciutadans, i fins i tot la informació als grups polítics d'aquesta Cambra.

I després, en la mateixa sessió, convidàvem el Grup de la majoria, el Govern, a fer un acte d'humilitat. Només això. Reconeixem que s'havien equivocat, que ho havien de dir i que després d'això, doncs, no passaria res; que el poble de Catalunya és un poble sensat i que sap comprendre les persones del Govern, els grups parlamentaris que s'equivoquen. Perquè les forces polítiques han de convèncer la ciutadania, i han de convèncer la ciutadania que tots plegats som capaços de col·laborar—cadascú des de la seva posició legítima— en la recerca de solucions millors de les que llavors proposaven vostès.

Recordar també, senyores diputades, senyors diputats, la nostra intervenció com a conseqüència de fixar la nostra posició respecte a dues mocions subsegüents a sengles interpellacions que es van substanciar sobre la política d'eliminació i tractament de residus industrials el 28 de febrer del 90, demà farà un any. Demà també tindrem aniversari. Dèiem llavors que ambdues mocions tenien una part comuna: la demanda de la retirada del Pla Director per a la Gestió de Residus Industrials a Catalunya. *(Pausa.)* Fèiem referència també al que consideràvem una trampa—se n'ha fet esment abans— del Consell Executiu, quan invitava les forces de l'oposició a proposar propostes alternatives, semblava ser, d'emplaçaments, i s'ha trobat el Govern, amb sorpresa, que una gran part de l'oposició, una part significativa de l'oposició, no ha caigut en la trampa i ha fet propostes alternatives per a millorar no el Pla inicial, que era immillorable; tan immillorable que l'han hagut de retirar, sinó la Llei que han proposat al Parlament. Els vàrem invitar llavors a reconèixer l'error, a canviar i a convèncer la ciutadania que estaven disposats a canviar.

Suposo que no pas per la nostra invitació; suposo també que no pas, malauradament, per la pressió d'aquest Parlament; suposo que sí per la pressió popular han canviat. I d'aquest canvi ha sortit una llei substancialment diferent de la llei inicial. Ha sortit una bona llei. La llàstima, senyors del Govern, és que si vostès ens haguessin fet cas fa un any, fa un any hauríem tingut resolt aquest problema. Una bona llei que, pel que fa a les nostres aportacions més significatives, recull tres aspectes, tres blocs d'aspectes que ens interessa destacar.

Un primer bloc dedicat al reciclatge i a la minimització de la producció de residus industrials, amb les recomanacions d'in-

crementar les inversions en programes específics, incloent-hi els programes específics de reciclatge i augmentant també de manera significativa les subvencions per al tractament i la reducció dels residus en origen.

Un segon bloc desenvolupant mesures de vigilància ambiental i assessorament a les empreses. També s'ho haurien pogut estalviar, senyors del Govern, si ens haguessin fet cas quan la nostra Agrupació parlamentària presentà davant aquesta Cambra una proposició no de llei de creació del cos d'agents ecològics; vostès la varen rebutjar. Ara l'han hagut d'acceptar.

Un tercer bloc que fa referència al tractament fiscal, recollint la Llei el compromís del Govern de fer-la efectiva en el termini de dos anys; un tractament fiscal que penalitza, mitjançant taxes o el procediment fiscal que calgui, la producció de determinats productes que generin residus especialment perillosos.

Tindrem una bona llei, i caldrà, senyors del Govern, que la utilitzin bé. Els hem criticat a bastament, i crec que amb raó, la manca d'aplicació de la Llei de Residus del 83. De veritat que ens agradaria no haver-ho de tornar a fer. Això seria el senyal que també la seva gestió ambiental comença a canviar.

Tindrem una llei perfectament homologable amb les lleis europees d'aquest tipus, però allò important no és fer lleis «a l'europea», sinó aplicar i complir, tots plegats, les lleis, com es fa a Europa.

Tindrem una bona llei i disposarem a curt termini de l'eina adequada per a la seva aplicació: la Conselleria del Medi Ambient, aquesta Conselleria que vostès van rebutjar quan, ja per primera vegada el 29 de novembre del 89, la nostra Agrupació parlamentària proposava la seva creació per primera vegada. Després hem tornat a fer-ho tres cops més. I tantes vegades com hem proposat la seva constitució, hem patit el seu rebuig i la manca de sensibilitat de la resta de les forces polítiques d'aquesta Cambra. També llavors s'equivocaren i també ara han hagut de rectificar.

I ja per acabar, tindran vostès una oposició encara més vigilant que mai sobre la seva gestió envers els residus industrials.

Si sempre hem estat legitimats per criticar-los que no ho han fet bé—i quan parlem de temes ambientals pràcticament mai no ho han fet bé—, a partir d'ara, amb l'ajut i la col·laboració que bona part de l'oposició els hem prestat, encara creiem que tenim més legitimitat per fer-ho, i ho farem.

Després de tot això, senyores diputades, senyors diputats, només ens queda congratular-nos del canvi d'actitud que s'ha operat en el Govern i en el Grup parlamentari que li dona suport.

I ens queda també, per acabar, retirar la nostra esmena a la totalitat que havíem presentat a aquest Projecte de Llei.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Passem ja a la cinquena esmena a la totalitat, aquesta amb text alternatiu, que presenta el Grup parlamentari Mixt. Per defensar aquesta esmena, el representant d'Esquerra Catalana, senyor Sabanza, té la paraula.

El Sr. SABANZA: Senyor President, senyor Conseller, senyores i senyors diputats, demà farà un any que en aquesta mateixa Cambra es va celebrar el primer debat sobre la problemàtica creada a l'entorn d'un dels més importants errors

de govern de Convergència i Unió en els últims onze anys: el dels residus industrials. Recordaran que aquell dia tractàvem una moció referent al Pla Director per a la Gestió dels Residus Industrials a Catalunya, en què tota l'oposició, sense fissures, va votar per la seva retirada i per la paralització de les actuacions que preveia per al seu desenvolupament.

Aquell dia demanàvem, els diputats d'Esquerra Catalana, encetar un diàleg que no havia existit, i el debat del Pla Director al Parlament. La resposta del Govern fou que presentaria el Pla al Parlament en forma de Projecte de Llei, i el que realment succeí l'11 de maig de l'any passat fou la presentació del Projecte de Llei de Mesures Urgents per a la Gestió dels Residus Industrials a Catalunya, però sense retirar el Pla Director. Aquest Projecte de Llei va rebre també el rebuig de tota l'oposició perquè no resolva el problema. Era un projecte fet per justificar i ratificar les ubicacions de les instal·lacions previstes al Pla Director. Era, doncs, més que un projecte de llei per resoldre el problema dels residus industrials, un projecte per resoldre els problemes del Govern en el tema de les ubicacions. Un Pla i un Projecte de Llei que intentaven justificar el fet de començar la casa per la teulada, que no tenien en compte el desequilibri territorial que produiria la seva aplicació, ja que un altre cop es pensava en les comarques i els municipis més pobres i oblidats del país a l'hora de demanar solidaritat per convertir-se en receptors de la riquesa que genera la porqueria que ningú vol. Un Projecte i un Pla que una de les principals teories que els inspiraven era l'economia d'escapes; un Projecte i un Pla basats més en l'eliminació que en el reciclatge i la minimització, que preveia un llarg període de deu anys per a aplicar els programes previstos, que sobredimensionava les instal·lacions de tractament i deposició i que, finalment, no tenia en compte per a res l'opinió dels municipis i les comarques on es pretenia actuar.

I va ser aquí on es va embolicar la troca, i uns municipis, unes comarques que fins aleshores s'havien caracteritzat per la seva docilitat, la nul·la conflictivitat, el seu vot quasi unànime a Convergència i per la seva resignació —i Unió—, es van sublevar contra la injustícia que se'ls feia i contra la prepotència amb què es pretenia fer.

Es van constituir coordinadores anti-Pla de Residus, es van organitzar manifestacions, tancades, mobilitzacions, algunes accions violentes i fora de to, però també conferències i jornades pedagògiques per explicar als veïns l'altra cara de la moneda. Entre les accions o iniciatives portades a terme per aquests moviments ciutadans hem d'incloure les que van aconseguir que tots els partits de l'oposició ens comprometéssim públicament, en un acte a Montblanc, a no presentar esmenes parcials, esmenes a l'articulat del Projecte de Llei del Govern, fins que no s'hagués retirat el Pla Director. Desgraciadament, igual que succeí amb el compromís de no presentar-ne ni de totalitat, el consens que existia entre els veïns afectats no es va donar entre el grup de l'oposició d'aquesta Cambra.

Voldria recordar també que davant el clima de refús creat el Govern va acusar l'oposició de demagogia i d'oposar-se al Projecte per motius oportunistes. Així les coses, els diputats d'Esquerra Catalana vam optar per presentar el dia 28 de juny una esmena a la totalitat al Projecte de Llei amb un text alternatiu que recollia tant els nostres posicionaments com les recomanacions de les diferents entitats, organismes i moviments ciutadans més sensibilitzats i entesos en el tema.

El text alternatiu que proposàvem els diputats d'Esquerra Catalana i que avui posem a la seva consideració es basa, fonamentalment —es basava— i de forma sintetitzada en el reequilibri del territori, i així ja en l'Exposició de Motius s'incidia en el fet que des de la base que cal tenir una organització territorial que permeti i garanteixi un creixement racional del país, que estimuli el reequilibri en totes les seves variants i alhora tingui en compte que el transport de residus incrementa el risc i disminueix la seguretat de l'entorn, i sota el requeriment que les zones en què dividim el territori ens han de permetre garantir el seguiment i control de les instal·lacions de tractament i de posició, s'optava per utilitzar el primer disseny establert pel Parlament de Catalunya en la Llei 5/87, de 4 d'abril, per gaudir d'un mateix model d'ordenació territorial independentment de la matèria a tractar.

Un text que incidia en la minimització de la producció de residus en origen, i així es recull en els articles 1.1 i 2.2, en què s'estableix que la nostra llei té per objecte ordenar i coordinar les actuacions encaminades a reduir la producció de residus industrials als estrictament inevitables, i com a finalitats la de fomentar, en totes els casos que tècnicament sigui possible, el tractament dels residus en els llocs on es generin.

Un text que fa esment especial a afavorir la implantació de processos industrials nets. I així als articles 3 i 6 s'estableix que amb la finalitat de minimitzar la creació de residus industrials i impulsar-ne el seu tractament la Junta de Residus elaborarà, divulgarà i fomentarà programes específics de desenvolupament tecnològic que permetin processos productius i de gestió industrial menys pollutants per al medi; l'impuls d'instal·lacions que condueixin a la recuperació i reutilització dels residus i la incentivació d'inversions que tendeixin a reduir la seva generació, i, finalment, que les instal·lacions de nova creació susceptibles de generar residus industrials, preceptivament, hauran d'adjuntar a l'expedient de sol·licitud del permís d'instal·lació un pla que garanteixi l'eliminació o el tractament dels residus.

Un text orientat a fer que el tractament dels residus no incideixi negativament al medi, i així a l'article 1.2 s'estableix com a objecte de la Llei assegurar que les activitats d'aprofitament o d'eliminació d'aquestes deixalles es realitzin en les condicions necessàries perquè no repercutixin negativament en el medi. I a l'article 7.4 i 7.5 es diu que en el pla d'instal·lacions la Junta de Residus garantirà que en cap cas es facin instal·lacions de tractament que comportin perjudicis per al medi ambient local i que les instal·lacions d'abocament controlat hauran d'ajustar-se també a la garantia de no ser pollutants per al medi on es troben ubicades.

Un text que insisteix en la restauració de les zones afectades per abocaments incontrolats, i així a l'article 1.3 s'estableix com a objecte de la Llei formular un pla, conjuntament amb els ens locals afectats, per tal de procedir a la restauració de les zones afectades per abocaments incontrolats de residus industrials. A l'article 2.4, en què una de les finalitats ha de ser rehabilitar les àrees degradades per descàrregues clandestines o incontrolades. I a l'article 5, que la Junta de Residus en col·laboració amb els ens locals vetllarà per la restauració de les zones afectades i posarà en marxa un programa de seguiment, vigilància i control amb la finalitat d'evitar aquest tipus de descàrregues.

Un text que regula el tractament dels residus *in situ* sobre la base dels criteris establerts a l'article 7, i que són que les ubicacions de les instal·lacions de tractament i deposició de residus hauran de situar-se el més a prop possible dels focus generatius; que el Pla Territorial de Catalunya inclourà la proposta de divisió territorial del territori català, amb aquesta finalitat, en diferents zones d'acord amb el volum de residus generats, procurant que les zones resultants tinguin volums de tractament semblants; que el nombre d'aquestes zones en cap cas sigui inferior a cinc, i que dintre de cada zona les instal·lacions de tractament i deposició no podran emplaçar-se en comarques amb una renda per càpita inferior a les dues terceres parts de la mitjana de la del conjunt de la zona. I a l'article 8, en tant que els residus s'han d'eliminar en una mateixa zona o a la mateixa zona on es produeixen.

Un text que vetlla per garantir el correcte funcionament de les plantes de tractament i deposició i la consegüent i primordial preservació de la seguretat del medi, en general, i dels seus habitants, en particular, amb la base de la creació d'un registre general de residus industrials, com també d'establiments i empreses que els generen; a la creació d'un laboratori especialitzat en anàlisis de residus tòxics per garantir l'eficàcia del règim de seguiment, vigilància i control dels transports, tractament i deposició de residus industrials, tal com s'estableix a la Disposició Addicional Primera, i a la instal·lació a l'entorn de cada planta de tractament o deposició de residus industrials, i simultàniament a la seva posada en funcionament, d'una xarxa de vigilància i control ambiental per tal de garantir el seu bon funcionament, tal com s'estableix a l'article 9.

També s'estableix a l'article 11 un augment de la presència de representants municipals a la comissió de seguiment i control de les instal·lacions i un enduriment del règim sancionador per a aquells que incompleixin la Llei.

Com poden veure les senyores i senyors diputats, el nostre és un projecte amb un text coherent, rigorós i que incideix directament en la problemàtica que origina al nostre país la generació de residus sobre la base d'unes idees, unes propostes i uns criteris que si bé no coincidien amb els del Govern no per això deixaven de fer valuoses aportacions.

Malgrat tot i després de mesos de tensió, enfrontaments i, en alguns casos, d'agressions totalment rebutjables, generades per una actitud potser tancada i prepotent del Govern, se'ns fa sabedors d'una altra notícia que enfosqueix i desconcerta encara més l'afer i ajuda a incrementar el grau d'escepticisme dels ciutadans i, en conseqüència, el de credibilitat i seriositat d'un Govern que després del que hagut d'aguantar ens comunica, com si fos una confessió masoquista, que el Pla generador del problema ja fa mesos que està retirat contradient tot el que fins ara s'havia dit. Aquest anunci es va fer tot just acabat el període de presentació d'esmenes. L'ocultament d'aquesta acció el vam entendre com un desig del Govern de no fer de l'oposició un element participatiu en la política catalana.

D'una altra banda, això va provocar que l'oposició en general no presentés esmenes a l'articulat que obliguessin al Govern a modificar substancialment la seva llei i ens quedéssim únicament amb les de totalitat, que per la seva pròpia naturalesa d'alternativa total fossin fàcilment rebutjables i encara més si prèviament s'havia pactat amb altres grups de l'oposició la presentació d'esmenes parcials. O potser volia dir que de nou el

Govern improvisava i amb una certa actitud de menyspreu ens volia fer creure que realment feia mesos que s'havia retirat el Pla. Així les coses, i davant del continuat i accentuat rebuig popular i l'elevat cost polític que podia representar pactar una llei tan important sense comptar amb una part important dels grups de l'oposició, el Govern va optar per la millor fórmula possible, que era la de donar-li una tramitació a efectes pràctics com si fos una ponència conjunta amb la filigrana reglamentària que representa i el procediment o el precedent de procediment que s'ha creat.

El que s'ha fet, doncs, és incloure en el Dictamen les esmenes a l'articulat i les de totalitat, amb el resultat d'un nou text que res té a veure amb l'original presentat pel Govern, que recull el més significatiu de les propostes de l'oposició i que oblidava aquelles ubicacions previstes al Pla Director, i que fins ara se'ns havien presentat com a úniques, immillorables i més segures per al tractament i deposició dels residus industrials. Altre cop el Govern s'ha desdit d'unes afirmacions que durant molt de temps semblava que fossin dogma de fe. Com és sabut, però, de savis és rectificar i així hem aconseguit una actitud final, o hem arribat a una actitud final de diàleg i col·laboració, forçada per les circumstàncies però que s'ha de valorar positivament pel que representa de canvi de dinàmica i, principalment, de voluntat d'arribar a acords en temes tan importants per al desenvolupament del país, per a la conservació i respecte al medi i per al futur de les generacions venidores.

És per aquest motiu, és per aquest canvi d'actitud i per l'esforç i el ben fer que cal reconèixer i agrair al Diputat senyor Coll, però també a la Conselleria en general, que s'ha pogut incloure en el text definitiu de la ponència que avui tractem les aportacions més significatives del nostre text alternatiu, com són el reconeixement per llei de l'existència i funcions del laboratori de la Junta de Residus per analitzar les mostres recollides per la xarxa de control ambiental, que a proposta nostra ha de tenir tota instal·lació de tractament i deposició; o l'increment de participació municipal en la Comissió de Conciliació Seguiment i Control; o l'obligatorietat d'emplaçar les plantes de tractament o deposició en zones d'activitat generadora de residus; o l'obligatorietat de presentar un estudi d'impacte ambiental i de tractament i eliminació de residus per part de totes aquelles indústries susceptibles de generar-ne. I, en fi, totes aquelles altres propostes en què hi ha una total coincidència amb altres grups, com ara era la de minimització a la generació de zones, la regeneració de zones degradades per abocaments incontrolats, el registre d'indústries productores i la classificació d'aquests residus produïts, l'incentiu a la reutilització i a l'impuls de la utilització de noves tecnologies que siguin menys pol·luents i l'increment de la rigurositat i import de les sancions als infractors de la Llei, i més ara que tindrem una flament i sorprenent Conselleria del Medi Ambient.

Per tant, i en coherència amb el que fins ara els he dit i per tal de col·laborar en l'objectiu d'aconseguir una llei justa, útil i possibilista per resoldre els problemes que avui tenim plantejats, els anuncio la retirada de la nostra esmena a la totalitat i del text alternatiu en benefici del nou text de la ponència en què, com he dit, han estat recollits els punts més importants que els diputats d'Esquerra Catalana reivindicàvem en el nostre text alternatiu.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. La sisena esmena de totalitat amb text alternatiu de retorn és la que presenta el Grup parlamentari Popular. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyors i senyors diputats, una de les comèdies menys conegudes i menys representades de Shakespeare es titula *Tot allò que acaba bé, està bé*. I la història de la Llei que avui aprovarem, que ha tingut les seves parts de comèdia, però també el seus episodis tràgics, arriba en aquest Ple a un final feliç. Fa un any pocs de nosaltres haguéssim sigut tan optimistes com per preveure que aquest Parlament donaria llum a un text normatiu sobre reducció i gestió de residus industrials fruit de l'acord, pràcticament unànim, dels grups d'aquesta Cambra. Perquè de tot hi ha hagut en el procés que es va iniciar amb la benedicció donada pel Govern al malaurat Pla Director per a la Gestió de Residus Industrials.

Va haver-hi dies de tons tràgics, amb violència i ferits als carrers i a les carreteres. I també esdeveniments una mica còmics, com l'alliberament d'un conseller d'un govern nacionalista del setge dels seus compatriotes a càrrec d'una aguerrida tropa de guàrdies civils vinguda de més enllà de les nostres fronteres estatutàries. Però l'agitació, la convulsió, el redoblament indignat de tambors de guerra i la fèrria immobilitat de les cames presidencials queden ja molt lluny.

El nostre Grup, des de la satisfacció que proporciona la tasca complerta, no voldria deixar de manifestar algunes inquietuds i d'establir certes precisions que considerem rellevants.

Una primera qüestió, sobre la qual desitjaríem aclarir conceptes, és la referent a la necessitat d'aquesta Llei. S'ha dit per part d'algun grup, i no precisament menor, d'aquesta Cambra, que la norma que avui debatem, i que més que debatre entronitzem, és en realitat supèrflua, i que hagués bastat el compliment estricte i diligent de la legislació existent perquè la gestió de residus industrials a Catalunya hagués estat la correcta.

Sens dubte és cert que la Llei de Residus Industrials del 83 i el seu desenvolupament posterior no han estat complerts pel Govern, i que dos consellers de Política Territorial i Obres Públiques van sobrevolar els residus industrials, espacials inclosos, amb el nas tapat entre 1983 i 1988, i que l'actual Conseller, bé sigui perquè la pudor era ja insuportable, bé sigui perquè està dotat de pituïtària més sensible, es va decidir a afrontar el problema. Però l'incompliment de les seves pròpies lleis —habilitat en què aquest Govern porta adquirida alguna pràctica— no significa que aquestes no siguin manifestament millorables. I la Llei de Residus del 83, modificada per la Llei 15/87, era manifestament millorable.

La Llei del 83 parla contínuament d'eliminació de residus, i és ben sabut que els residus no s'eliminen. I encara que la definició d'«eliminació» que es dona en l'article 4 intenta justificar el terme, aquest és totalment inadequat. Però el que és més greu és que en la Llei del 83 la paraula «reducció» o la paraula «minimització» no apareixien per res, ni en el Preàmbul, ni en l'article 1, on es fixa l'objecte de la Llei; tan sols tímidament, quasi d'amagat, surt en últim lloc a l'article 3. A l'article 5 no es fa cap concreció pressupostària i l'article 6.1 és un paradigma d'ingenuïtat, perquè deixa a la bona fe i a la bondat natural dels generadors de residus industrials la seva minimització. Llegint aquest article quasi se'n troba a faltar un altre que imposi als executius de les indústries petroquímiques i siderúrgiques

l'estudi amb profunditat dels Evangelis i de l'obra completa de Rousseau.

La Llei del 83 era una llei tan *light* que estava condemnada a passar desapercebuda, probablement per això no es va complir. Les sancions que es fixaven a l'article 15, fins i tot corregides retroactivament per la inflació, més que dissuasòries eren estimuladores de la infracció. Tot el marc conceptual de la Llei del 83 és erroni o es queda curt. La gestió de residus industrials ha de basar-se, necessàriament, en una sèrie de principis ineludibles: la prioritat de la minimització, del reciclatge i del foment de tecnologies netes; el recurs a les instal·lacions de tractament o de deposició controlada com a última instància inevitable, i mai com a solució desitjable, la creació de mecanismes de control independent i transparent que infonguin confiança al ciutadà i mesures contundents de càstig als comportaments i als procediments que atemptin contra la qualitat del medi o la salut de les persones.

Res de tot això apareix a la Llei del 83, o si ho fa és de manera tan feble i desdibuixada que no resulta eficaç. Suposant que la Llei del 83 s'hagués complert estrictament, és a dir, que la coalició governant no hagués guanyat les eleccions del 84, difícilment la gestió de residus industrials a Catalunya hauria estat l'adequada per la notòria insuficiència de la legislació aplicable.

En qualsevol cas, el Grup Popular no estava present en aquest hemicicle l'any 83, i queda la incògnita de saber com hauria estat la Llei de Residus Industrials amb el nostre concurs; deixo a la completa llibertat de les seves senyories qualsevol especulació en aquest sentit.

La Llei que avui arriba al Ple, resultat del treball conjunt de pràcticament tots els grups parlamentaris, no solament millora la Llei del 83, sinó que gosaríem afirmar que la supera en grau tal que suposa una transformació radical del marc legislatiu sobre gestió de residus industrials a Catalunya i ens col·loca al nivell de les legislacions més avançades del món occidental. La minimització, el tractament en origen i el reciclatge són, en aquesta Llei, més que prioritaris: són imperatius. Aquest tipus d'accions, juntament amb la restauració d'àrees degradades, reben un mínim del 40% del pressupost total de programes referents a residus industrials, la qual cosa representa una garantia absoluta del seu caràcter preferent.

Els criteris per a la ubicació d'instal·lacions de tractament que s'estableixen en l'article 8.2 suposen la pràctica eliminació de molts dels problemes que van generar el rebuig frontal dels ciutadans. La simple aplicació d'aquest article representa la tranquil·litat dels habitants de la Conca del Barberà, per posar un exemple especialment significatiu. El mecanisme de control, a càrrec d'experts independents, que s'articula a través del Consell Assessor, implica la confiança de la població quant a la fiabilitat científica i tècnica de les actuacions de la Junta de Residus i la forma de la seva designació comporta la solvència i l'objectivitat dels seus membres. La presència i el protagonisme dels ens locals en tot el procediment de disseny, ubicació i execució de les instal·lacions de tractament queda ben resolt en els articles 9 i 10, i les cauteles, terminis i garanties marcats impossibiliten que es portin a terme actuacions a esquena dels ajuntaments, sense el seu coneixement i control i s'evitin situacions d'indefensió que varen suscitar en el passat les lògiques frustracions i rebel·lies. La implementació d'un pla de compensacions

socials i econòmiques, que va més enllà del simple pagament d'una taxa per tona, constituirà un element esmortidor d'eventuals tensions.

Quant al tractament específic donat als residus especials, l'article 13 destaca per la seva capacitat d'incentivar-ne la reducció; la presència d'agents socials a la Junta de Residus amplia la seva representativitat i operativitat, i les garanties establertes a l'article 17 tenen la celeritat exigible en una problemàtica d'aquesta naturalesa. La classificació de les infraccions és rigorosa i realista, i les sancions són autènticament dissuasòries; s'ha d'assenyalar la tremenda eficàcia que, sens dubte, tindrà l'article 24.4 per prevenir determinades accions irresponsables. Es tracta, en definitiva, d'un excel·lent text legal i tots, sense excepció, Govern inclòs, ens en podem congratular.

Una segona qüestió a què ens voldríem referir molt breument és la relació dels punts que des de la percepció del Grup Popular eren essencials en el nostre text alternatiu, i sobre els quals hem fet, al llarg de la feina en ponència, especial èmfasi. Aquests han estat: la jerarquització de les accions deixant ben clar que la reducció, el tractament en origen i el reciclatge haurien de tenir caràcter prioritari i que la Llei situaria la construcció d'instal·lacions de tractament i abocadors en el nivell corresponent, i evitaria que s'obviés l'autèntica arrel del problema. La creació del Consell Assessor, com a fórmula que garantís la solvència científica i tècnica de les actuacions de la Junta de Residus i generés confiança al ciutadà, i, per últim, la presència, el protagonisme i les garanties per als ens locals; tots aquests extrems estan satisfactòriament recollits a la Llei i per això hi donarem el nostre suport.

Una tercera qüestió que voldríem exposar aquí avui es refereix al motiu pel qual el nostre Grup va decidir participar en l'elaboració de la Llei que ens ocupa. No és cap secret que els grups de l'oposició ens vàrem plantejar seriosos dubtes sobre la conveniència d'entrar o no en el tràmit parlamentari, obert amb la presentació, per part del Govern, del Projecte de Llei originalment anomenat Llei de Mesures Urgents per a la Gestió de Residus Industrials. Aquests dubtes no eren gratuïts; d'una banda, el Projecte de Llei, originalment presentat pel Govern, no era, precisament, un exemple d'orfebreria legislativa; dit en altres paraules i de manera molt més delicada: era horrorós, i no convidava sinó a l'esmena a la totalitat de devolució. D'altra banda, la crispació entre ciutadans i el rebuig al Govern, tant en forma de matèria condensada —és a dir, pedres— com en forma d'ones sonores —és a dir, apreciacions contundentment subjectives sobre els membres de l'Executiu— eren patents, i ara no ve al cas recordar-les. Hi cabia la possibilitat —i experiències anteriors sobre la capacitat de maquiavellisme de la coalició governant així ho feien témer— que el Govern intentés, per la via d'un projecte de Llei, cuinat de pressa i corrents i presentat a la Cambra mig socarrimat, diluir la seva responsabilitat i carregar-la, en part, part com més voluminosa millor, sobre les esquenes de l'oposició. I, francament, la vida de l'oposició en una cambra on hi ha majoria absoluta ja és prou frustrant com per donar-li una mà al Govern quan ensopega de veritat. Hem de confessar que, encara en aquests moments, reviu el deteriorament electoral i d'imatge, que en algunes fases de la polèmica sobre els residus va experimentar la majoria, provoca en el nostre Grup intenses esgarriances de plaer. La temptació, per tant, de deixar el Govern sol davant del perill i veure com se sortia de

l'embolic on s'havia ficat, armat de l'inefable Projecte de Llei de Mesures Urgents, era difícil de resistir. Tan difícil de resistir que algun grup va vèncer aquesta temptació per la via més directa: hi va caure.

El Grup Popular i altres grups es van resistir a la temptació per la via indirecta, i van presentar, a més d'esmenes a la totalitat amb text alternatiu, esmenes parcials al Projecte de Llei de Mesures Urgents. En el cas del Grup Popular aquesta decisió, que en el seu moment no va ser trivial, es va prendre per un especial sentit de la responsabilitat; vam considerar que en la situació d'agitació i nerviosisme en què estava el país, i donada la importància del problema en què estava en joc la qualitat de vida de moltes generacions de catalans, fins i tot a una majoria absoluta tan poc receptiva a les iniciatives de l'oposició com la que gaudim en aquest Parlament, no se la podia deixar a l'estacada.

Aquesta va ser la nostra decisió, i no sabem quines conseqüències electorals podrà tenir, el futur ho dirà; tampoc ens importa gaire. Nosaltres vam actuar —com intentem sempre— amb consciència. Una cosa sí que hem comprovat, encara que ja la sospitàvem: el grau de receptivitat d'una majoria absoluta a les aportacions de l'oposició és directament proporcional al nombre de consellers segrestats per multituds enfurismades. Són regles empíriques, útils per a una vida política civilitzada, i deixant de banda regles empíriques, creiem que tot el procés que avui culmina amb l'aprovació d'aquesta Llei ens ha ensenyat algunes lliçons. La primera, a la majoria absoluta, d'humilitat; no hi ha majoria absoluta que resisteixi la democràcia directa de la gent al carrer, fermament decidida a fer respectar els seus drets; la segona, a tots, majoria i oposició: que en els temes d'autèntic interès públic, en les grans qüestions nacionals, estem obligats a actuar solidàriament i conjunta o arriscar-nos a estar a la cua dels pobles d'Europa; la tercera, també a tots: que en els problemes de gran abast no es pot actuar per reacció, sinó que s'ha de fer un esforç per avançar-se als esdeveniments o, com a mínim, per seguir el seu ritme. El cas de la problemàtica del medi, n'és un exemple patent.

Fa un any teníem 1.200.000 tones anuals de residus industrials especials sense tractar, i una legislació deficient, que ni tan sols complíem. Ara continuem tenint 1.200.000 tones anuals de residus industrials especials, sense un tractament adequat, però tenim una bona Llei.

Jo recordava al principi de la meua intervenció el títol de la comèdia de Shakespeare: *Tot el que acaba bé està bé*. Hem estat capaços, entre tots, de portar a bon port la Llei de Mesures Urgents per a la Reducció i la Gestió de Residus Industrials a Catalunya; l'elaboració de la Llei, que va començar molt malament, ha acabat molt bé. Ara comença la feina de veritat, que aquesta Llei que, reiterem, ens sembla excel·lent, es compleixi.

Des d'aquest desig i amb aquesta esperança, senyor President, el Grup Popular retira la seva esmena a la totalitat amb text alternatiu, en favor del text conjunt presentat per la ponència.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. La setena esmena a la totalitat és la presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya; per defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Senyor President, senyores i senyors diputats. El mes de maig de 1990 el Govern de Catalunya presentava en aquest Parlament el Projecte de Llei de Mesures Urgents per a la Gestió dels Residus Industrials. Era, potser, l'única sortida que en aquells moments el Govern tenia davant l'ampli rebuig social i polític el Pla Director dels Residus Industrials presentat el gener del mateix any. Com a conseqüència d'aquest rebuig, des del gener fins al maig del 1990, la qüestió dels residus industrials se situà en el centre de la política catalana, i es creà una situació política i social força preocupant al voltant d'aquest tema.

Tanmateix, dues constatacions eren pràcticament unànimes: la primera, la gravetat del problema. Recordin que la producció anual dels residus industrials a Catalunya és de 3.700.000 tones, de les quals gairebé la meitat són residus especials, és a dir, residus tòxics i perillosos, i només es tracten el 20% del total.

La segona constatació fa referència —feia referència— a la manca d'acció del Govern des de 1983, data de l'aprovació de la Llei de Residus Industrials. Des d'aleshores, diversos consellers ens havien anunciat la presentació d'un pla, que finalment arribà sis anys després. La insuficiència, gairebé la inexistència de política envers els residus industrials i les responsabilitats del Govern eren, doncs, la segona constatació.

Les raons del rebuig han estat moltes, però, per simplificar, les podem resumir en dues grans raons: una, de contingut; l'altra, de forma o de mètode. En relació amb la del contingut, la filosofia del Pla presentat el gener del 1990 era una filosofia que centrava, fonamentalment, la seva acció en el tractament i en la gestió dels residus, i la pregunta que es feien molts ciutadans de Catalunya era: «Quan tinguem els forats dels abocadors plens, què en farem? Què continuarem fent?» Davant d'aquesta filosofia, de la filosofia que centrava, fonamentalment, el tractament, la política de residus en la gestió, sortí una política, una filosofia que, al nostre entendre, no rebutjava la necessitat de les instal·lacions de tractament, sinó de situar —com a política de fons dels residus industrials— en primer pla la seva reducció, la seva minimització i el tractament en origen.

El segon gran motiu del rebuig foren les formes. Es va fer una proposta d'ubicació d'instal·lacions —insuficientment negociada, insuficientment raonada, insuficientment explicada—, amb una manca de diàleg. Evidentment, les respostes i els efectes a un pla director amb aquests vicis inicials, vicis de continguts i de formes, no es van fer esperar. Des de modificacions del mateix Pla en el si del mateix Consell Executiu fins a mobilitzacions importants en els territoris afectats; des de declaracions contradictòries de membres del Govern fins a dimissions en bloc de regidors i alcaldes, passant per declaracions del mateix President Jordi Pujol, d'una banda, cridant a la solidaritat i, d'altra, dient que, malgrat tot, el Pla s'executaria.

En tot cas, allò que avui ens interessa destacar és el fet que, després de quatre mesos de presentació del Pla, el Pla estava mort, però el Govern es trobava en un carreró sense sortida, i dic que el Govern es trobava, el mes de maig de 1990, en un carreró sense sortida perquè no només no podia executar el Pla que havia aprovat, sinó que havia perdut credibilitat fins i tot per reconduir o reorientar la política de residus industrials a Catalunya. I havia perdut credibilitat per tres raons: pel que no havia fet del 83 al 90; pel que deia que volia fer a partir del 90 i per com deia que ho volia fer.

La presentació al Parlament del Projecte de Llei és, entre altres possibles raons, el reconeixement del Govern de la seva incapacitat, en aquell moment, de portar endavant una política de residus industrials a Catalunya.

El nostre Grup parlamentari manifestà, des de bon començament, la voluntat de participar decididament en els treballs parlamentaris de l'esmentat Projecte de Llei, amb un objectiu clar, que vam dir des del començament: participar per canviar l'orientació política del Projecte de Llei presentat; crec que el text alternatiu que vàrem presentar n'és una bona mostra. I aquesta voluntat de participació per canviar la política s'assentava fonamentalment en tres objectius: primera, que aquest canvi de fons en la política dels residus industrials a Catalunya, que situés —hi insisteixo— en el centre, la reducció, la minimització i el tractament, tingués també una traducció concreta en programes i en recursos econòmics, perquè la gestió, l'experiència, la valoració que fèiem fins aquell moment del que havia estat la política del Govern no ens mereixia credibilitat.

La segona gran raó, el segon gran objectiu era impulsar l'acció de Govern, impulsar-la des d'aquest canvi de filosofia i també des d'aquesta concreció, i el tercer gran element —possiblement, que va més enllà de la política de residus— que ens va motivar a participar activament en aquest Projecte de Llei era recuperar, retrobar el paper del Parlament de Catalunya com a instància propera i útil en problemes punyents de la nostra societat. Perquè, davant l'atzucac on es trobava, no només el Govern, sinó la política de residus industrials a Catalunya, es tractava que el Parlament de Catalunya entomés i reorientés —cosa que crec que ha fet— els continguts, com les formes, amb què el Govern havia d'executar la política en aquest àmbit.

No els amago que aquesta aposta política de participació activa per canviar el projecte i per impulsar l'acció de govern tenia, per al nostre Grup —també per als altres grups que hi participaven—, perills; perills relacionats, fonamentalment, amb un possible intent de traspasar responsabilitats del Govern als grups parlamentaris que hi participaven; responsabilitats del passat: una certa rentada de cara d'allò que no s'havia fet; responsabilitats del present: un intent de legitimar en el Parlament el Pla Director inicialment aprovat, o responsabilitats del futur: la legitimació de polítiques o pràctiques no contemplades en la Llei que avui aprovarem.

Aquests riscos existien —hi insisteixo— per als grups que hi participaven. En el nostre cas —i crec que en la resta de grups que hi han participat—, el que va comptar va ser un perill molt més gran per a Catalunya: l'ajornament de l'inici d'una política de residus a Catalunya, que, en aquest cas, hauria tingut també responsabilitat del Parlament de Catalunya. I aquest ajornament s'hauria produït *de facto*, i crec que aquest és un dels temes polítics de fons en aquesta discussió: aquest ajornament s'hauria produït si els grups de l'oposició no haguessin participat activament en aquest Projecte de Llei. Perquè el Govern, en aquells moments, només hauria tingut dues possibilitats: una, aprovar per majoria el text inicial que havia entrat, que significava l'ajornament de la política de residus; dos, aparcar el tema fins després de les properes eleccions autonòmiques. I davant aquest fet polític important de la possibilitat que s'ajornés la resolució del problema de residus per la no-participació del Parlament en els treballs parlamentaris, el nostre Grup parlamentari decidí participar-hi, i possiblement allò que és usual o hauria de ser

usual en els parlaments, que és que les lleis tinguin un grau important de consens, que hi hagi treball parlamentari de veritat —cosa que normalment no es dona en aquest Parlament—, sí que s'ha donat en aquest cas.

Jo crec que això fa que hi hagi hagut congratulacions en relació amb el treball fet; jo també, pel que té d'inusual en aquest Parlament això, he de celebrar el canvi de posició del Govern, que va decidir afrontar el canvi legislatiu de la seva política quan tenia també una altra possibilitat, hi insisteixo: aparcar aquest tema, sabent que això significava costos polítics per al mateix Govern, i això és una congratulació que ens hem de fer de la posició del Govern i de la majoria que dona suport a aquest Govern.

He de dir també que la voluntat, el treball, la capacitat de diàleg del ponent senyor Coll, però també del Director General i d'altres tècnics i membres de la Direcció General, han facilitat aquest resultat.

Doncs bé, hi insisteixo: malgrat aquest carreró sense sortida, malgrat els riscos que podem tenir els grups de l'oposició, avui presentem un projecte de llei significatiu perquè té un ampli consens de la Cambra, i significatiu perquè significa una orientació diferent del Pla Director i del Projecte de Llei que entrà el passat més de maig.

Diversos diputats i l'Honorable senyor Conseller han explicat els continguts d'aquesta Llei; jo no m'hi vull estendre. En tot cas, he de dir que una lectura no profunda, una lectura superficial de la Llei del 83 i d'aquest Projecte de Llei no permet a ningú dir que aquesta Llei és igual que la del 83 —una lectura superficial, no profunda—, i no permet dir que aquesta Llei és una llei, com s'ha dit, supèrflua. Aquesta Llei no només resisteix la comparació amb altres lleis d'Europa, sinó que les sobrepassa en alguns sentits, i fins i tot les de l'Estat.

Voldria destacar set punts d'aquesta Llei molt ràpidament, perquè ja se n'ha fet esment: el primer és introduir, com a eix central de la política, la política de reducció, de minimització i de tractament en origen; l'establiment de sis programes per portar endavant aquest objectiu; la determinació de recursos econòmics, un mínim del 20%, per portar a terme aquest objectiu... Res de tot això, res de tot això està ni en la Llei del 83 ni en les modificacions successives d'aquesta Llei.

El segon tema que vull significar, el tema de la restauració. Aquesta és una llei que no només planteja la necessitat de reduir residus, sinó que es planteja un programa de restaurar allò que avui, després de molts anys de no executar, de no realitzar, és un problema important a Catalunya: zones importants contaminades. Planteja un programa de restauració amb un 20%, inicialment, dels recursos inicials que es dediquin a residus i amb un finançament posterior a través de la imposició fiscal.

Tercer element que crec important destacar: la política fiscal. És ben cert que es diu que, dintre de dos anys, si no hi ha hagut a Europa lleis en aquest sentit, hi ha un termini de dos anys per fer aquesta política fiscal, però és important que, possiblement, la primera o la segona llei a Europa que plantegi per llei la necessitat d'una política fiscal per a la reducció de residus passi a Catalunya.

Quart tema a destacar: la proposta d'instal·lacions; també ha estat motiu de diverses intervencions, però m'interessa destacar dues idees en la proposta d'instal·lacions: una, el Projecte que avui es porta incrementa notablement la rigorositat tècnica ne-

cessària per determinar les ubicacions. Hi ha tot un seguit d'informes en aquest Projecte de Llei que signifiquen un increment important de rigorositat tècnica a l'hora de decidir.

I una segona idea a destacar en el camp de les instal·lacions: l'ampliació de les garanties de control i participació democràtica en les instal·lacions.

L'ampliació del termini d'informació pública, l'informe del Consell Assessor... Hi ha tot un seguit de mesures que, en definitiva, el que fan és ampliar les garanties de participació i de control.

Cinquè element que m'interessa destacar: l'ampliació de la Junta de Residus, els sindicats i els empresaris com a part fonamental en un tema que els afecta molt directament. Aquesta serà una Junta de Residus on no només hi haurà l'Administració, sinó que la societat, per boca dels representants més qualificats en aquest sector, pugui ser-hi. La creació del Consell Assessor...

El sisè punt, la creació d'un servei de vigilància permanent, i, el setè punt, un capítol dedicat a sancions importantíssimes.

He de dir que, possiblement, jo no he sabut trobar, de tots els textos alternatius que han fet tots els grups, cap text de cap qüestió important fora, que no hagi estat recollida; però he de dir més: no és que hàgim d'anar a la Conca de Barberà o a Igualada; jo ja hi he estat, explicant aquest Projecte de Llei. Jo hi vaig ser divendres de la setmana passada, en una assemblea de la Conca de Barberà, explicant el Projecte de Llei, amb seixanta persones, amb setanta persones, i he estat a Rubió, explicant el Projecte de Llei. I he de dir que, quan s'explica, llegint el Projecte de Llei, aquest és un projecte de llei que no té rebuig en les dones i els homes que han estat al davant de les mobilitzacions. En tot cas, expressen reticències del compliment d'aquesta Llei, però aquest és un altre tema; això no és el que avui ens ocupa aquí. El que avui ens ocupa aquí és portar una proposta que pugui ser portada en aquells llocs on les mobilitzacions han estat més importants i que es pugui establir un diàleg que determini que aquesta gent estigui d'acord amb aquesta proposta.

Senyores i senyors diputats, estem davant, no de la millor Llei, ni de la Llei que Iniciativa va presentar, estem davant una llei producte d'un ampli consens —com he dit— que reorienta la política en sentit progressista, però que, a més, fonamentalment, facilita al Govern un instrument poderós per afrontar la política de residus industrials.

Coherentment amb aquestes explicacions, el nostre Grup retirarà —retira— la seva esmena a la totalitat, i anuncia que votarà afirmativament. En tot cas, i per acabar, dir que el nostre vot afirmatiu en cap cas significa eximir de responsabilitats l'acció del Govern en aquests set anys, ni significa legitimar qualsevol acció de Govern, al marge d'aquesta Llei. El nostre vot afirmatiu significa una aportació, des de la crítica del passat, des de la diferència de concepció, una aportació constructiva, positiva, en un tema important per a Catalunya. El nostre vot afirmatiu significa, ens compromet, que, com a Grup parlamentari, en aquesta Llei fem un especial seguiment i control.

Senyores i senyors diputats, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. La darrera esmena a la totalitat és la presentada pel Grup parlamentari Socialista; per defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats. Ens trobem en un apartat més del joc dels despropòsits en què ens ha situat el Govern i els diferents consellers a l'hora d'abordar un dels problemes més greus que té el país: la reducció, el tractament i la gestió dels residus industrials.

Problema de tal magnitud que tots, des del principi, vam estar d'acord que s'havia de trobar una solució immediata. El 1983 vam consensuar una llei de residus industrials que contenia molts elements positius per reduir i gestionar l'enorme quantitat de residus industrials que es produeixen al nostre país. I ens vam dotar d'un instrument vàlid per realitzar aquesta política: la Junta de Residus. No va ser difícil, consensuar la Llei; el que ha resultat impossible ha estat la seva aplicació. Com es recordava aquí, Catalunya genera més de 3.700.000 tones de residus —1.700.000 de residus especials—; som els que produïm una quarta part dels residus industrials de l'Estat. Això exigia legislació; això exigia legislació, però sobretot demanava una actuació decidida del Govern. Actuació reclamada després d'un temps prudencial que es va donar al Govern, una vegada aprovada la Llei del 83. I a la nostra exigència de mesures concretes, el Govern de Convergència Democràtica i d'Unió Democràtica va demostrar que s'havia d'adaptar la llei a la normativa europea. El 86 es va adaptar aquesta Llei a la normativa europea, i el 87 vam tornar a demanar i a exigir que el Govern prengué mesures concretes per resoldre aquest gravíssim problema que teníem a Catalunya, que és el tema dels residus industrials. I es va tornar a modificar la Llei de Residus del 83, per consens. Era la tercera modificació de la Llei sense que s'hagués aplicat la Llei del 83.

I el 88 vam tornar a demanar què passava amb els residus industrials, i em van contestar que s'havia de crear la Direcció General de Medi Ambient i que, mentrestant, no es feia res. El 89 vam tornar a insistir-hi, i el gener del 90, per fi, es presenta de forma sobtada el conflictiu Pla de Residus. Davant de l'exigència de mesures concretes, davant la demanda d'actuacions, la resposta del Govern de la Generalitat sempre ha estat la mateixa: utilització de la legislació i del Parlament com a mesura dilatòria per no deixar que es facin les mesures que havien demanat tots els grups. Però si existeix un exemple contundent d'aquesta política seguida per l'Executiu, ha estat l'actuació de la Junta de Residus, organisme creat per concentrar totes les competències d'actuació i presidit pel Conseller de Política Territorial. Aquest organisme ha disposat des del 1987 al 1991 d'uns pressupostos importants per fer actuacions contra la contaminació i per a la reducció dels residus industrials. Del 87 al 91 ha disposat de més de 9.000 milions de pessetes. En cinc anys, uns 2.000 milions anuals de mitjana, el grau de realització d'aquesta Junta ha estat pràcticament zero. Així ens trobem que, després de vuit anys de govern i de pressupostos de la Junta de Residus, Catalunya no disposa de cap tipus d'infraestructura per tractar els residus industrials. La Junta de Residus ha pressupostat, per a aquest any del 1991, 3.800 milions de pessetes, i preveu, a més a més, una aportació de 3.449 milions; en total, més de 7.000 milions de pessetes. Al final de l'any 1991, tornarem a comprovar com aquest organisme —fins i tot amb una Llei tan progressista— no haurà fet pràcticament cap tipus d'inversió. Quina confiança podem tenir en qui no aplica la Llei o la dilata permanentment amb excuses de noves modifica-

cions, qui no aplica les mesures de reducció, minimització, reciclatge, reutilització, restauració i creació d'infraestructures? Quina confiança poden tenir els ajuntaments que veuen com s'imposa un pla de residus sense diàleg ni informació? Quina confiança poden tenir els ciutadans quan es veu que s'incompleix la legislació que tenim des de l'any 1993 i no s'apliquen els pressupostos aprovats per aquest Parlament? Davant aquesta situació, quina és la proposta del Govern per modificar una política que es mostra tan negativa per resoldre el problema dels residus industrials? De nou, i com a novetat, ens tornen a proposar la modificació de la Llei del 83, modificada el 86, i modificada el 87. Això sí: també ens proposen en aquest nou text que es farà un text refós de tot el legislat per veure si ens podem aclarir amb tanta legislació i profusió tot al llarg d'aquests anys.

És a dir: una nova modificació de la Llei i també, de nou, ens proposen començar de zero. Ara —ens ve a dir el Govern—, durant aquests vuit últims anys no ha existit cap llei ni cap govern. Aquí no hi ha ningú que es faci responsable de la gestió dels residus industrials; ningú que es faci responsable de la contaminació dels rius ni del territori; ningú que assumeixi la no aplicació dels pressupostos de la Junta de Residus; ningú que assumeixi l'incendi social que es va provocar amb la imposició del conflictiu Pla de Residus.

La política seguida fins ara per tots els consellers responsables del tema ha estat sempre la mateixa: que els rius baixen contaminats? «No es preocupi, modificarem les lleis». Que hi ha abocaments il·legals per tot el territori? «No es preocupi, modificarem la Llei». Que la Junta no inverteix els pressupostos? «No es preocupi, això s'arregla el proper any modificant els pressupostos i tornant a pressupostar de nou el que sigui». No es preocupin, perquè aquí ningú assumeix la seva responsabilitat.

Senyores i senyors diputats, això no pot ser. Això no és seriós. Aquest tipus d'actuació no serveix perquè els ciutadans tinguin confiança en les institucions. El Parlament ha de legislar, i el Govern ha de governar. No és «de rebut» que, cada vegada que el Govern hagi de retre comptes de la seva gestió busqui la corresponsabilització del Parlament en el que és únicament i exclusivament responsabilitat seva.

El Govern, de nou, ens torna a proposar una nova llei com a cortina de fum per tapar una actuació negativa durant vuit anys i per tractar de modificar la imatge deteriorada per la desafortunada imposició del Pla de Residus i les seves ubicacions. No se'ns proposa una rectificació de la política seguida fins ara; no se'ns proposen actuacions concretes; no se'ns diu com es compliran les responsabilitats derivades de les lleis vigents. Se'ns diu que tornarem a començar de zero i a partir d'avui, amb aquesta nova modificació, es resoldran —tot és qüestió de fet— tots els problemes. La prova més contundent de com es planteja el Govern aquest continu començar de zero la tenim en el que ha passat des que es va anunciar el Pla de Residus, el gener del 1990, o el que ha passat des del maig del 1990, en què es va anunciar la modificació de la nova Llei. Des d'aquell moment, s'ha fet algun tipus d'actuació? Han pres algun tipus de mesura? Han fet complir l'article —del 83 i del 86— que demanava la reducció dels residus de les indústries en origen? Què s'ha fet per al reciclatge? Què han fet per al control dels abocaments i les sancions per perseguir els abocaments il·legals? Què ha pas-

sat? Què ha passat amb els 2.950 milions que va presupostar la Junta de Residus el 1990 per invertir-los?

Durant tot aquest temps, i evidentment durant els set anys anteriors, el Grup de la majoria s'ha limitat a veure passar el temps i no fer absolutament res de concret per resoldre el problema dels residus industrials. Els socialistes ja vam anunciar que el fet que estiguéssim discutint una modificació de llei —vull recordar, de passada, que aquesta llei no la va demanar cap grup— no exonerava el Govern de complir la llei existent. Doncs, bé, possiblement el Govern hagi guanyat un any o un any i mig per anar tirant, però el país ha perdut un any o un any i mig en el grau de deteriorament del territori.

Davant aquest panorama, els socialistes pensàvem i pensem que era necessari un canvi de política i no únicament de legislació. Les nostres propostes anaven en aquesta direcció, però al llarg dels mesos que hem estat entretinguts amb la modificació de la llei, el Govern no ha modificat la seva política. Al llarg de tots aquests mesos, els socialistes als ajuntaments i als moviments mèdioambientals més rigorosos els han estat demanant, amb tossuderia i insistència, que prenguessin mesures concretes.

Però vostès sempre contesten que no es pot fer res fins que no disposem de nova legislació, i una vegada aprovada la modificació d'aquesta llei ens diran que no es pot fer res fins que no es nomeni el nou Conseller de Medi Ambient, atès que l'actual Conseller —sigui dit de passada— serà apartat del tema, no ha assumit les seves responsabilitats.

S'acabarà algun dia amb aquest continu començar de zero? Dilatació de les solucions i algú assumirà des del Govern les seves responsabilitats? Quan les lleis no s'apliquen es dilaten les solucions; és lògic que ens preguntem quina és la solució del problema: canviar les lleis o canviar el Govern? Els socialistes pensem que les seves propostes, les propostes del Grup de la majoria —velles i reiterades propostes de modificació de llei i continu començar de zero— no ens mereixen confiança.

Comencin a actuar, governin, prenguin mesures concretes, modifiquin la seva política. Els socialistes no volem ser copartípeps d'una nova decepció, d'un fals consens que doni una imatge a la població que tots compartim la mateixa política, que tots proposem les mateixes solucions, que tots som responsables de la política que vostès han realitzat durant aquests vuit últims anys, i, sobretot, que tots som responsables de la seva actuació durant el Pla de Residus.

Els socialistes volem que quedi molt clar, senyors de la majoria, que no compartim la política que sobre residus industrials han practicat durant aquests vuit últims anys. Volem que quedi clar que no acceptem que dilatïn permanentment la solució del problema proposant contínues modificacions de la llei. Volem que quedi clar que rebutgem per irresponsable que es pressupostin milers de milions i que després es guardin al calaix i no s'apliquin. Volem que quedi clar que el Parlament legisla i que el Govern ha de governar, i que no pot ser que cada vegada que a vostès se'ls demanin responsabilitats, acusin el Parlament de no fer bones lleis i tornin a presentar noves modificacions. Defugir la responsabilitat no és la tasca d'un govern, i menys irresponsabilitzar el Parlament de les pròpies mancances.

La proposta socialista anava en la direcció de fer-los canviar de política, i hem pogut comprovar que durant tot aquest temps vostès no han rectificat. Continua la mateixa política seguida

durant aquests vuit últims anys: no fer cap actuació per solucionar el problema dels residus, i proposar contínues modificacions que, mentre es discuteixen, permeten justificar que no es faci absolutament res.

Senyors de la majoria, rectifiquin, governin, i, si ho fan, discutirem les propostes que vulguin, que vostès saben que el nostre partit disposa de propostes positives, de persones capacitades per millorar el que sigui necessari, però mentre continuï l'actual situació, les modificacions de les lleis són simples coartades per justificar la no-actuació. (*Remor de veus.*) I, en aquest sentit, en aquest sentit pensem que si no hem aconseguit que canviïn de política, no té cap sentit mantenir la nostra esmena a la totalitat —per tant, la retirarem—, ni molt menys entrar a donar suport a la nova proposta de modificació de la llei del 83, modificada el 86, i tornada a modificar l'any 87.

En definitiva, votarem en contra, perquè no estem d'acord amb la màxima que vostès practiquen contínuament: donar la sensació que tot es modifica perquè res canviï.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, i en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Coll. (*Remor de veus.*)

Silenci, si us plau. Moltes gràcies.

El Sr. COLL I BERTRAN: Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per fer el que en una situació normal seria un torn en contra a les esmenes a la totalitat presentades, i que en aquest cas serà efectivament en contra de les que han presentat el Partit Socialista i el Partit dels Comunistes de Catalunya, i, pel contrari, farà tan sols una exposició de quina és la posició del nostre Grup davant les esmenes —en aquest moment retirades— dels Grups d'Iniciativa per Catalunya, del Partit Popular, de l'Esquerra Republicana, del CDS i de l'Esquerra Catalana.

Com tots vostès saben, aquesta llei de Residus va iniciar el seu tràmit parlamentari envoltada per la polèmica; no m'entretindré jo ara a debatre el que s'ha dit aquí sobre l'etapa del Pla de Residus, no perquè el consentim o perquè ho assentim, sinó perquè aquest és un tema tancat que la llei de Residus simplement continua, però a nosaltres ens sembla que no és qüestió ara, en aquests moments, d'entretenir-nos a parlar del que va passar en aquell moment.

Deia que la llei de Residus va entrar envoltada per la polèmica i per l'actitud contrària i enfrontada de tots els grups de l'oposició: cinc esmenes a la totalitat amb text alternatiu, tres esmenes a la totalitat, de retorn, i cent nou esmenes a l'articulat. En el primer pas del tràmit parlamentari, el nostre Grup va manifestar la posició —compartida, evidentment, pel Govern— de debatre la llei des d'una actitud oberta, dialogant, disposats a tractar de tots els temes i a analitzar tots els punts de vista i totes les aportacions. Així han anat les negociacions i per això hem assolit un important consens, i aquesta és una primera constatació que jo reivindico per al nostre Grup i per al Govern. Evidentment al costat d'aquesta constatació que reivindico per al nostre Grup i per al Govern, n'hi ha una altra: els grups de l'oposició, la majoria de grups de l'oposició per ser més exactes, han treballat també des d'aquesta premissa de disponibilitat i d'obertura i han fet possible el consens; nosaltres els estem agraïts, i ho volem dir aquí, públicament.

Vaig a fer un petit recorregut per les diferents aportacions que ha tingut el text original i que són el fruit d'aquest consens, tot contestant, a la vegada, les intervencions que s'han fet, d'una manera ràpida. Iniciativa per Catalunya va ser el primer grup amb el qual vam entrar a estudiar els detalls de la Llei; hi ha hagut aportacions molt importants provinents d'aquest grup: el tractament fiscal, la borsa de residus, l'augment del paper dels ajuntaments, el reforçament del règim sancionador, el control de la instal·lació de noves empreses, la seguretat dels treballadors de possibles empreses que hagin tancat a causa de la quantia de les multes, el fixament del pressupost per programes, etcètera. Són aportacions que han marcat d'una manera molt important el text que finalment arriba al Ple.

El Partit Popular va manifestar la seva voluntat d'arribar a un acord ampli de tots els grups des del primer moment, malgrat uns començaments certament tempestuosos. Van fer aportacions importants —priorització dels programes de minimització, tractament en origen i reciclatge, des d'una filosofia de fons que venia a dir: «els abocadors, l'última solució». Van animar per a la creació del Consell Assessor, l'augment de les garanties dels ajuntaments i els ajuts, i van introduir el punt de la conciliació en les comissions de seguiment i control.

El grup del CDS, més ben dit, l'Agrupació parlamentària del CDS, no tenia ni esmenes a l'articulat ni text alternatiu, tan sols una esmena de retorn. Malgrat això, ens va oferir un document de mínims per a l'acord que va ser estudiat i, en bona part, incorporat al text final: insistir en el reciclatge, compromís d'inversions en programes específics, desenvolupament de mesures de vigilància ambiental i d'assessorament d'empreses i també el règim fiscal.

El grup de l'Esquerra Republicana de Catalunya —Agrupació parlamentària, perdó, també— havia presentat un text alternatiu força diferent, no tan sols del text del Govern sinó dels textos alternatius de tots els altres grups, i aquest era un *handicap* d'entrada important. Malgrat això, va aparèixer també al seu moment la voluntat de consens, i fruit d'aquest consens són aportacions en el tractament en pròpia planta o el propi polígon, el règim sancionador, la borsa de residus i la reducció de la producció via règim fiscal.

Finalment, l'Esquerra Catalana va ser el Grup que va tancar l'acord en el darrer moment: fins a la nit abans de l'última Ponència. Amb tot, les seves aportacions han estat molt ben acol·lides: règim sancionador, control de la instal·lació de noves empreses, sistemes de vigilància i control, laboratori d'anàlisi de residus, instal·lacions prop de la producció.

Aquestes diferents aportacions dels diversos grups s'han fet sobre el text del Projecte de Llei que el Govern havia tramès al Parlament, i que ha actuat com a text base. L'esquema era minimització, tractament en origen, restauració d'àrees degradades, instal·lacions de tractament, restriccions de seguretat de les instal·lacions, comissió de seguiment i control, fons per als municipis, règim sancionador. Aquest era l'esquema del Projecte del Govern, i aquí s'havia d'afegir el resultat de les esmenes del Grup de Convergència i Unió: reciclatge com a objectiu important, afavorir el consum de residus reciclats, concreció de les condicions per a la ubicació d'instal·lacions, tarifes que garanteixen que els costos siguin tots a càrrec de l'usuari i control de la construcció d'una instal·lació per part de la Comissió de Seguiment i Control, amb participació dels ajuntaments.

Fins aquí els he exposat quins són els continguts del text consensuat i com s'ha anat gestant aquest text. Amb el que he dit entenc que dono resposta al plantejament que han fet aquí els diferents grups que participen en el consens.

Hi ha, però, dues esmenes a la totalitat que volen ser sotmeses a votació: una, la del senyor Celestino Sánchez, és bàsicament una esmena a la totalitat al model de creixement propi de la societat occidental d'aquest final de segle, més que no pas a la Llei que estem debatent en aquests moments. No entraré ara en el tema del model de creixement, no perquè no m'interessi o no pensi que pugui ser interessant, sinó perquè em penso que aquest no és el moment ni va d'això la Llei. Pensi, senyor Celestino, que de tota manera aquest model és el que més satisfacció i progrés global ha donat a la humanitat al llarg de tota la seva història; tot i els seus defectes, certament —nosaltres els reconeixem—, però és el millor, i nosaltres treballem per perfeccionar-lo, però no per substituir-lo. No cal dir que el fracàs absolut, en tots els ordres, del model alternatiu que s'ha intentat als països de l'est ens anima a no voler substituir el nostre model.

Quant a la qüestió sobre la producció de residus, la minimització i el tractament final, permeti, senyor Sánchez, que li asenyali tan sols la conveniència de llegir el darrer text, el que realment posarem a votació avui: tinc la sensació que el que ha presentat aquí no és el que posarem avui a votació. Si fos així, si de llegir aquest text vostè treu la conclusió que 3,7 milions de residus aniran a abocadors, llavors el problema és més greu.

L'altra esmena a la totalitat prové del Grup Socialista. Jo crec, senyors del Grup Socialista, que vostès són i han estat víctimes de la seva pròpia estratègia: un atac frontal durant l'etapa del Pla de Residus els va dur a enfrontar-se també a la Llei. Es tractava, llavors —abans de l'estiu—, que cap grup presentés esmenes a l'articulat; això es va trencar: primer, perquè Iniciativa per Catalunya i el Partit Popular van presentar esmenes a l'articulat, després, perquè l'actitud oberta de Convergència i Unió i del Govern va permetre que l'Esquerra Republicana, l'Esquerra Catalana i el CDS entressin a parlar de consens. Mentre es va perfilant, en aquells moments, un treball de consens, vostès digerien pesadament tots els excessos comesos durant l'etapa del Pla de Residus, i no van saber canviar a temps d'actitud i van quedar fora de la negociació per voluntat pròpia. Van encetar la discussió de les qüestions de procediment amb les quals ens han entretingut aquests mesos: a la primera Ponència, el document del lletrat; a la segona Ponència, com que el document del lletrat no sonava com vostès volien, la validació de la Mesa; després, com que la Mesa no feia la validació amb la rapidesa que vostès volien, rebuig clar de les ofertes de consens, i apareix, en aquell moment, amb força, un discurs que avui ha repetit: «La Llei no és necessària; el que hi ha és un problema de gestió.»

El senyor Vidal-Quadras i el senyor Saura han justificat amb detall la necessitat d'aquesta Llei i les novetats que introdueix respecte a la Llei del 83. Miri, senyor Madueño, si vostè pensava, abans de l'estiu, que la Llei no era necessària, per què va presentar un projecte alternatiu? Per què no va fer tan sols esmena de retorn? Quan la Llei no és necessària, la solució és no llei. Perquè si la Llei és innecessària, també ho és la versió alternativa, perquè el que vostè esmenta com a innecessària, no és el que diu la Llei, sinó la Llei, la Llei. Vostès, senyors socia-

listes —els pocs que queden en aquest moment— (*remor de veus*), estan a punt de votar un text —i senyora, senyores, dues—, estan a punt de votar un text que el seu Ponent considera no necessari, absolutament prescindible. Jo crec que quan vostès van presentar el text alternatiu creien que feia falta el text, el que passa és que durant el procés s'han trobat constantment a contrapen i han hagut d'improvisar un discurs per justificar la seva estranya posició.

Una altra qüestió també del gènere estrany: constantment hem sentit que la falta de suport a la Llei és derivada d'una desconfiança que el Govern actuï bé. Avui ens ha emplenat el cap amb això i ha destinat tot el temps de què disposava a parlar d'aquest tema. Senyor Madueño, com a parlamentari, vostè, i vostès, tenen dues funcions principals: una és, evidentment, controlar la gestió del govern; l'altra és actuar com a legislador, fer lleis. Ara estem a la segona, no a la primera, i menys a una barreja de les dues —és un problema d'afició i se'ls en va la mà. El que cal ara és fer una bona llei; aquest és el problema. Ja en parlarem després, del Govern, de si fa el que ha de fer o no fa el que ha de fer, i els grups que donen suport al text que posarem a votació ja han avisat, amb això.

Ara, el que cal és una bona llei per dotar el Govern dels millors instruments per resoldre un problema, que és el problema dels residus industrials. Les lleis són bones o dolentes pel que dictaminen. Els governs en fan bon ús o mal ús; aquest és un altre tema. Jo crec que s'aficionen a entrar en el problema del control del Govern i han oblidat que el que fèiem era donar al Govern un instrument.

Per acabar; avui no ha parlat del seu text; tampoc ha parlat massa del text que posarem a votació. De tota manera vostè en la Comissió va parlar que hi havia aspectes millorables, etcètera. Segur que la Llei és millorable —segur que la Llei és millorable—; no caurem en la pedantia de dir que és la millor llei possible, eh? Tots els grups que han participat en el consens l'han millorada amb les seves aportacions; segur. I vostès, també haurien pogut ajudar a millorar-la. El que passa és que l'autoanomenada alternativa de govern ha preferit passar el desembre, el gener i mig febrer, parlant de qüestions de procediment, dels dictamins del Lletat i de les validacions de la Mesa i no ha tingut la voluntat d'entrar en el fons de la qüestió perquè sabia que

al cap i a la fi el seu text tampoc deia res de nou i fàcilment quedaria dissolt a l'acord. Aquesta és també bastant la qüestió.

Acabo ja. Vull agrair novament als diferents grups parlamentaris que han participat en el consens la seva actitud oberta i constructiva. També al Govern, que ha fet possible el consens. Vostès saben que el Grup majoritari, pel fet de donar suport al Govern, té una servitud amb aquest Govern. El Director General de Medi Ambient, el Conseller de Política Territorial i, en definitiva, l'últim responsable del Govern, el mateix President, han apostat pel consens amb convicció. Aquesta conjunció de voluntats —Govern, Grup majoritari i oposició— ha dut a un text important per la seva capacitat de donar resposta a un problema que és vital pel bé i el progrés de Catalunya. El Parlament i els ciutadans en podem estar satisfets. S'han posat les bases per resoldre el problema dels residus i s'ha tancat una ferida que a tots ens ha preocupat durant molt temps. Penso que ens en podem felicitar.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Sotmetrem a votació l'única esmena a la totalitat no retirada, l'esmena presentada pel representant del Grup Mixt, senyor Celestino Sánchez, que és una esmena de retorn.

Vots a favor d'aquesta esmena a la totalitat, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 66 en contra i 15 abstencions.

En no haver-hi esmenes a l'articulat procedeix ara la votació del text del Dictamen.

Per tant, vots a favor del text del Dictamen, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen d'aquesta Llei ha estat aprovat per 69 vots a favor, 13 en contra i 1 abstenció.

Moltes gràcies, reemprendrem la sessió demà a les deu del matí.

Molt bona nit.

(La sessió se suspèn a un quart d'onze de la nit i set minuts.)